Η ΦΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

ΟΤΑΝ βλέπη κανεὶς σὲ μερικὲς παληες εἰκονες, τὴ στεγνὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἀνδρέα Μεταξᾶ, μὲ τὴ γρυπὴ μύτη, τὰ σφιγμένα χείλη καὶ τὸ σουβλερὸ σαγόνι, τὸν φαντάζεται σὰν ἄνθρωπο ἴσιο, μονοκόμματο, ἀλύγιστο. Τέτοιος ἦταν. Κι' ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα καὶ τὴν ψυχρὴ ἔκφρασι εἶχε μέσα στὰ στήθη του μιὰ φλογερὴ καρδιά. Αὐτὴ τὸν ἀνέδειξε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ἥρωες τοῦ ἀγῶνα. Αὐτὴ τοῦ ἔδωσε τὴ θερμὴ πίστι του καὶ τὴν ἀκλόνητη ἐπιμονή του στὶς ἰδέες καὶ στὶς ἀρχές του. Αὐτὴ ἀκόμη τὸν ἔσπρωξε στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες του...

Ὅταν ξέσπασε ἡ Ἐπανάστασι στὸ Μωριᾶ, ἔγινε τρικούβερτος καυγᾶς στὰ Μεταξάδικα, στὴν Κεφαλονιά. Τοὺς Μεταξάδες δὲν τοὺς χώριζαν, ὡστόσο, οὔτε χρηματικὲς διαφορές, οὔτε ἐρωτικὲς ἀντιζηλίες, οὔτε πολιτικὲς ἀντιθέσεις. Μονοιασμένοι κι' ἀγαπημένοι ἦταν. Μὰ ἤθελαν ὅλοι νὰ ἐκστρατεύσουν στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἐπικίνδυνο, γιατὶ ἡ ἀγγλικὴ διοίκησι τῶν Ἰονίων εἶχε πάρει τότε ἐχθρικὴ στάσι, ἀπέναντι στὸν ἐλληνικὸ ἀγῶνα.

Οἱ διαπληκτιζόμενοι ἦταν τὰ δυὸ ἀδέρφια, ὁ Ἀναστάσης κι' ὁ Ἀνδρέας, παιδιὰ τοῦ Πέτρου Μεταξᾶ κι' ὁ ξάδερφός τους Κωνσταντῖνος, γυιὸς τοῦ Νικόλα Μεταξᾶ. Στὸ τέλος, μπῆκαν στὴ μέση οἱ Πανάδες, οἱ Φωκάδες κι' ἄλλοι πρόκριτοι τοῦ νησιοῦ καὶ συμβιβάσανε τὰ πράγματα. Ἔτσι, ἀποφασίστηκε νὰ φύγουν μόνον ὁ Ἀνδρέας κι' ὁ Κωνσταντῖνος. (Ἀργότερα, ὡστόσο, ἔφυγε κι' ὁ Ἀναστάσης κι' ἔλαβε μέρος στὴν ἅλωσι τοῦ Ναυπλίου καὶ σ' ἄλλες μάχες).

Ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς εἶχε νυμφευθῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα φλογερὸ αἴσθημα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Διονυσίου Μπούρμπαχη Μαριέττα.

Ἡ νεαρὴ σύζυγός του, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιά της, συνώδευσε τὸν ἄντρα της ὡς τὸ παράλιο χωριὸ Σκάλα, ὅπου ἔγινε ἡ ἐπιβίβασι στὰ πλοῖα.

Συγκινητικὴ ἦταν ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἡ Μαριέττα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη. Ὁ Ἀντρέας σήκωσε τότε τὰ δυὸ παιδιά του, τὰ φίλησε καὶ τἄβαλε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τους.

— Ἂν νικήσωμε, τῆς εἶπε, τὰ παιδιά μας θὰ ζήσουν ἐλεύθερα καὶ θἆναι περήφανα γιατὶ ὁ πατέρας τους ἀγωνίστηκε γιὰ τὴ λευτεριά... Ἂν νικηθοῦμε, τὸ δικό μας ἀγῶνα θὰ τὸν συνεχίσουν αὐτά...

Καί, γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του, ἔτρεξε νὰ μπῆ στὸ πλοῖο ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Ἰόνιος Πολιτεία, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Ἄγγλου ἁρμοστοῦ, ἀποκήρυξε τοὺς ἀντάρτες. Τὸ ἔγγραφο τῆς ἀποκηρύξεως, ποὺ τυπώθηκε σὲ δυὸ γλῶσσες, «τὴν ἁπλοελληνικὴ καὶ τὴν ἰταλική», ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν Β. Θεοτόκη «ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ἐκλαμπροτάτων Βουλευτῶν τοῦ ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων νήσων» καὶ ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Ἐπειδὴ ἡ διοίκησις τοῦ κράτους τούτου ἐπληροφορήθη ὅτι μερικὰ ὑποκείμενα, ὑπήκοοι ἰονικοί, ἐτόλμησαν μ' ἕνα προσκύνημα νὰ κηρυχθοῦν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων καὶ ἐν ταυτῷ ἐκπληρωταὶ τῶν προσταγῶν ἑνὸς ξένου χαρακτηριστικοῦ ὑποκειμένου κτλ.». Οἱ ἀποκηρυσσόμενοι ἦταν οἱ Κ. Μεταξᾶς, Α. Φωκᾶς, Ἀνδρέας Μεταξᾶς, Βαγγέλης Πανᾶς, Παναγιώτης Στούρζας, Διόνύσιος Σεμπρικὸς (ἀρχηγὸς τῶν Ζακυθινῶν) καὶ Μιχαὴλ Κουτσουφᾶς, ἀναφερόμενος ὡς «ἐξ ἀπορρήτων καὶ διερμηνευτής».

Οἱ Ἐπτανήσιοι ἀποβιβάσθηκαν στὴ Μανωλάδα κι' ἀμέσως ἦρθαν σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς Λαλιῶτες Τούρκους. Στὴν πρώτη μάχη, ὅμως, σκοτώθηκε ὁ ἀνηψιὸς τοῦ Κολοκοτρώνη Γ. Πλαπούτας, ποὺ διηύθυνε τὴν ἐπίθεσι κι' ὁ θάνατος του ἀποθάρρυνε τοὺς Πελοποννησίους, ποὺ σκέφτηκαν νὰ φύγουν. Ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήση. «Ὁ λόγος, εἶπε ποὺ ὀφείλομε νὰ δώσωμε μιὰ μέρα στοὺς μεγάλους ἀρχηγοὺς τοῦ ἔθνους μᾶς ὑποχρεώνει νὰ μὴν μετακινηθοῦμε οὔτε σπιθαμὴ ἀπὸ τὶς θέσεις μας... Ἡ ἀπόφασί μας εἶνε νὰ κάμωμε τὸ χρέος μας. Κα πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι, ἂν φύγετε, ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐδῶ».

Ἔφτασε τότε ὁ Δημήτρης Πλαπούτας, ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος κι' ἡ ἐπίθεσι ξαναρχισε πιὸ σφοδρὴ ἀπὸ πρίν. Στὴ μάχη αὐτή, ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς πληγώθηκε ἀπὸ σφαῖρα στὸ χέρι. Ὅταν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν στὴν κυβέρνησι Μαυροκορδάτου, κάλεσε τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν ξέρω ἂν δεχώσαστε νὰ σᾶς διοικήση ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλον βαθμὸ ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ χέρι του, ὅπου διακρινόταν μιὰ μεγάλη οὐλὴ ἀπὸ τὸ τραῦμα τῆς μάχης τοῦ Λάλα.

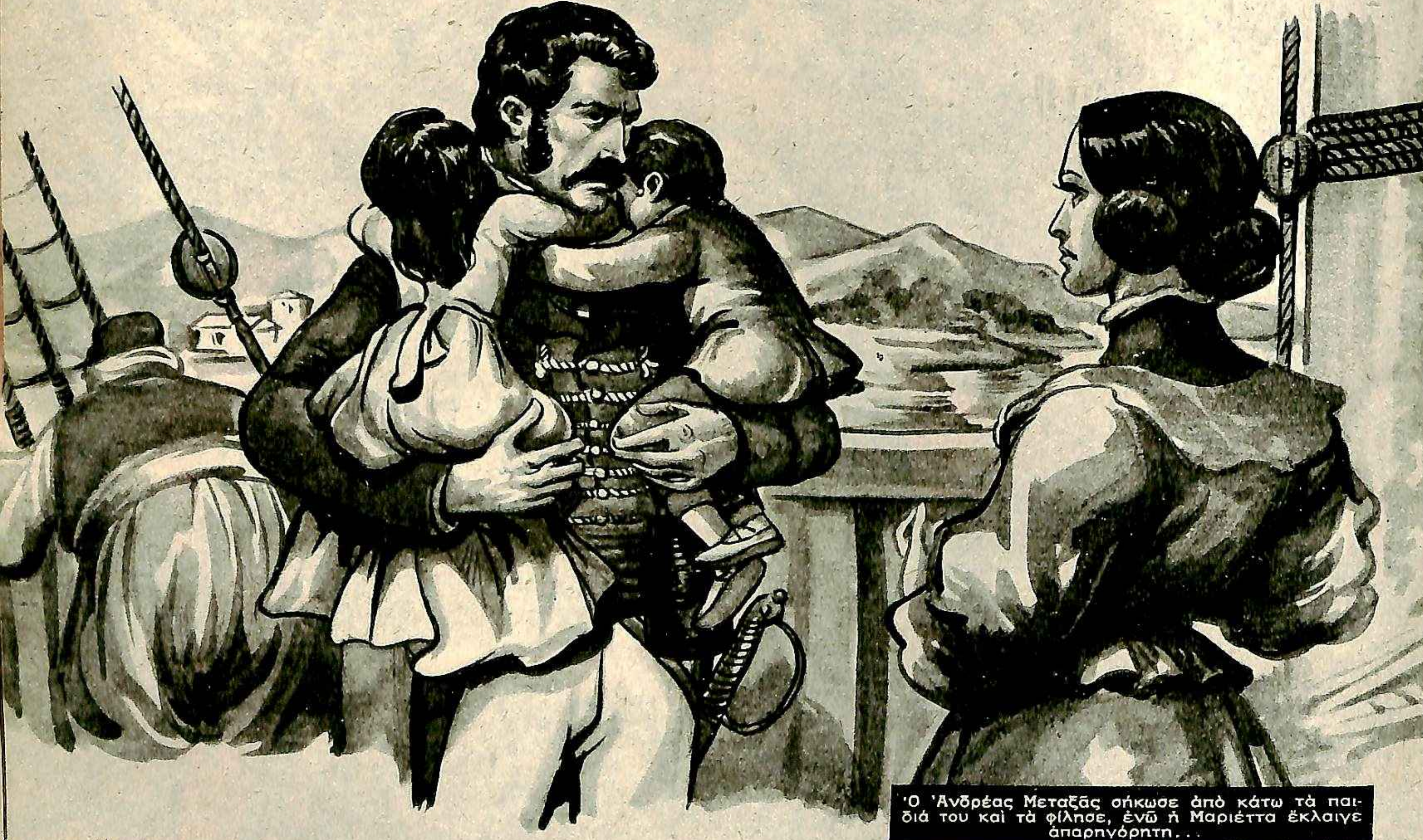

Ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς σήκωσε ἀπὸ κάτω τὰ παιδιά του καὶ τὰ φίλησε, ἐνῶ ἡ Μαριέττα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη...

Οἱ ἀξιωματικοὶ σφίξανε μὲ συγκίνησι αὐτὸ τὸ χέρι καὶ τὸ φέρανε μὲ σεβασμὸ στὰ χείλη τους.

Ἀργότερα, ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς ἄφησε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο καὶ στράφηκε στὴν πολιτική. Στάλθηκε, μάλιστα, σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, στὸ συνέδριο τῆς Βερώνας, ὅπου, ὅμως, δὲν κατώρθωσε νὰ φτάση.

Ὁ Μεταξᾶς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς Γάλλους καὶ στοὺς Ἄγγλους, ποὺ τοὺς εἶχε γνωρίσει πολὺ καλὰ στὰ Ἑπτάνησα.

Πίστευε, ἀντίθετα, πὼς μόνο στὴ Ρωσία μποροῦσε νὰ βασίζεται ἡ Ἑλλάδα κι' ἔγινε ὁ πολιτικὸς ἀρχηγὸς τοῦ καλουμένου ρωσικοῦ κόμματος, ποὺ εἶχε γιὰ στρατιωτικὸ ἀρχηγό του τὸ Γέρο τοῦ Μοριᾶ, τὸν Κολοκοτρώνη.

Στὴν ἐπιρροὴ τοῦ Μεταξᾶ ὀφείλεται καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Γιαννούλη Νάκου ὡς μέλους τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ ἀνέλαβε τὸ 1827 τὴ διακυβέρνησι τῆς χώρας ὡς τὸν ἐρχομὸ τοῦ Καποδίστρια. Τὰ δυὸ ἄλλα μέλη της ἦταν ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης καὶ ὁ Ψαριανὸς Ἰωάννης Μακρῆ Μιλαΐτης.

Χάλασε ὁ κόσμος τότε μὲ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Νάκου. Γιατὶ ὅλοι ἤξεραν πὼς ὁ Μεταξᾶς εἶχε σχέσεις μὲ τὴν ὡραιότατη σύζυγό του.

Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα καινούργιο εἰδύλλιο τοῦ Κεφαλλωνίτη πολιτικοῦ... Ὁ Καραϊσκάκης, μάλιστα, ἔγραψε στὸ Νάκο ἢ παράγγειλε νὰ τοῦ ποῦν λόγια πολὺ προσβλητικὰ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά του...

Τὸ κοινωνικὸ αὐτὸ σκάνδαλο ἔφτασε καὶ μέσα στὴ συνέλευσι τοῦ Ναυπλίου. Κάποτε, ὁ Δημήτρης Πλαπούτας, ποὺ ἦταν ἀγανακτισμένος γι' αὐτό, ἀλλ' εἶχε κι' ἄλλους λόγους γιὰ ν' ἀντιπαθῆ τὸ Μεταξᾶ, ἔπιασε τὸν πληρεξούσιο Ἀρκαδίας (ἔτσι λεγόταν τότε ἡ ἐπαρχία τῆς Κυπαρισσίας) Γιώργο Σκόρτση, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπελέκητος χωριάτης ἀπὸ τὰ Κοντοβούνια καὶ τὸν δασκάλεψε καταλεπτῶς πῶς καὶ τί πρέπει νὰ κάμη, γιὰ νὰ ντροπιάση τὸν Κεφαλλωνίτη πολιτικό.

Τὴν ἡμέρα κείνη ὁ Μεταξᾶς ἀνέβηκε στὸ βῆμα κι' ἄρχισε νὰ μιλάη.

Σὲ μιὰ στιγμή, πετάχτηκε ὁ Σκόρτσης καὶ φώναξε:

— Γιὰ νὰ πῶ κι' ἐγὼ κάτι...

Ὁ Μεταξᾶς, ποὺ ἦταν ὀξύθυμος, τὸν ἀγριοκύτταξε.

— Ὅταν ἐγὼ μιλάω, ἐσὺ νὰ σωπαίνης! τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

Φούντωσε ὁ Σκόρτσης. Καί, κατὰ τὸ μάθημα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Πλαπούτας, ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Βρέ, ἐγὼ νὰ σωπαίνω ἢ ἐσύ; Ἐγὼ ποὺ ἔχω ἐπαρχία μὲ τόσες χιλιάδες φαμίλιες ἢ τοῦ λόγου σου ποὺ μήτε ἐπαρχία δική σου ἔχεις, μήτε δική σου γυναῖκα;... Νά, ὁ κόσμος ὅλος λέει τώρα πὼς ἔχεις μιὰ κρυφή!...

(Ὁ Μεταξᾶς, σὰν Κεφαλωνίτης ποὺ ἦταν, δὲν ἀντιπροσώπευε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, ποὺ ἐλευθερώθηκαν. Ὁ Κολοκοτρώνης, ὅμως, τὸν εἶχε κάμει πληρεξούσιο τῶν ὅπλων τῆς Πελοποννήσου, καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἰδιότητα εἶχε πάρει μέρος στὴ συνέλευσι).

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια, ὁ Μεταξᾶς σταμάτησε τὴν ἀγόρευσί του καὶ βγῆκε κατακίτρινος ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων.

Ὁ γέρο Κολοκοτρώνης εἶχε ἀγανακτήσει γι' αὐτὴ τὴν ἄπρεπη στάσι τοῦ Γκόρτση. Καί, περνῶντας πλάϊ του, γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸ Μεταξᾶ, τοῦ εἶπε μὲ περιφρονητικὸ τόνο:

— Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς, βρὲ παλιο-Γιώργο! Τἄκαμες μούσκεμα!

Μὰ ὁ Γκόρτσης δὲν χάριζε κάστανα σὲ κανένα.

— Μὴ σοῦ κακοφάνη κι' ἐσένα, ποὺ κατάκρινα ἐκεινοὺς ποὺ δὲν ἔχουν γυναῖκα δική τους; τοῦ ἀπάντησε. Μὰ ἡ ἀφεντιά σου δὲν μετριέσαι μ' αὐτουνούς. Ἔχεις μιά, τὴν ἔχεις μοναχός σου, ἂς εἶν' καὶ μπερμπαντάδικη!

(Ἐννοοῦσε τὴν περίφημη καλόγρια, μὲ τὴν ὁποία συζοῦσε ἀπὸ καιρὸ ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ποὺ στὴν ἀγκαλιά της ξεψύχησε τὸ 1843).

Ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς ἔγινε στὰ κατοπινὰ χρόνια πολλὲς φορὲς ὑπουργός. Σχημάτισε, μάλιστα, κάποτε καὶ δική του κυβέρνησι.

Πέθανε, τέλος, τὸ 1860, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ ἀνάμνησι φλογεροῦ πατριώτη καὶ δραστήριου πολιτικοῦ.

Ἂς τελειώσωμε μὲ δυὸ λέξεις γιὰ τὸν ἐξάδελφό του Κωνσταντῖνο Μεταξᾶ, ποὺ διακρίθηκε κι' αὐτὸς στὸν ἀγῶνα κι' ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο ὄχι μόνο ὡς στρατιωτικός, ἀλλὰ κι' ὡς πολιτικὸς διοργανωτής. Γι' αὐτὸν ὁ ἱστορικὸς Γούδας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς ἐξέλεξε ὡς σύντροφον τοῦ βίου του τὴν ὡραίαν καὶ σεμνὴν παρθένον Ἑλένην, ἥτις καταγομένη ἐξ ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας Ὀθωμανικῆς οἰκογενείας τῆς Λακεδαίμονος, διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῶν σφαγῶν τοῦ 1825. Δωδεκαετὲς δὲ κοράσιον περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μεταξᾶ, ὅστις ἐνεπιστεύθη αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Πάρῳ φίλον του Δημητρακόπουλον. Ἀσπασαμένη τὸν χριστιανισμόν, ἡ Ἑλένη συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Μεταξᾶ, διήγαγον δὲ ἐπὶ 40 ἔτη βίον εὐδαίμονα καὶ εἶχον ὀκτὼ τέκνα...».

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

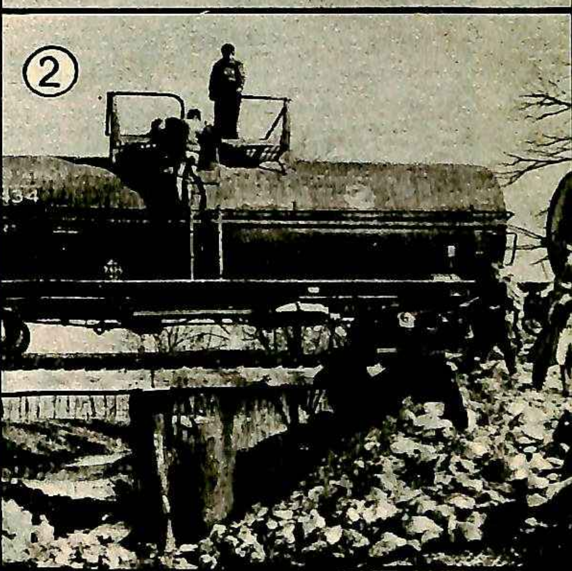

1 Μιὰ πρωτότυπη βιεννέζικη μπλούζα, ποὺ, ὅπως προβλέπεται, θὰ φορεθῆ πολὺ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι. Ἡ πρωτοβουλία της συνίσταται στὸ ὅτι οἱ μπρετέλες της ἔχουν πόρπες, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς κουμπώσετε ἐκεῖ ποὺ θέλετε, δίνοντας ἔτσι στὴ μπλούζα τὸ ἀνάλογο «ντεκολτέ».

2 Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁλόκληρη ἡ πολιτεία τοῦ Κάνσας ὑποφέρει ἀπὸ μεγάλη ξηρασία. Τὰ μικρὰ ποτάμια ἔχουν τελείως ξεραθῆ καὶ οἱ φυτεῖες, ποὺ ὑδρεύονταν ἀπ' αὐτὰ κινδυνεύουν νὰ καταστραφοῦν. Τὸ κράτος ὅμως ἔσπευσε νὰ δώση μιὰ συγχρονισμένη λύσι στὸ ἀδιέξοδο, δημιουργῶντας τεχνητὰ ποτάμια!... Ἀτέλειωτες σειρὲς ἀπὸ βαγόνια - βυτία χύνουν τὸ νερό τους στὴν ἀποξηραμένη κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ, ἐπιτρέποντας ἔτσι τὴν κανονικὴ ὕδρευσι πολλῶν ἀγροκτημάτων.

3 Ὁ Χάϊνριχ Χόφμαν, προσωπικὸς φωτογράφος τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, ἔχει στὸ πλουσιώτατο ἀρχεῖο του ἀμέτρητες φωτογραφίες ἀπὸ τὴν δημοσία καὶ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Φύρερε. Ὁ Χόφμαν προσέφερε μὲ τὶς φωτογραφίες του πολύτιμες ὑπηρεσίες στὶς ἀρχὲς κατοχῆς καὶ τὰ δικαστήρια καταφεύγουν στὸ ἀρχεῖο του, κάθε φορὰ ποὺ δικάζεται κανένας ἐπίσημος ναζί. Ἡ κόρη τοῦ Χόφμαν εἶναι παντρεμένη μὲ τὸν γνωστὸ ναζὶ Βάλτερ φὸν Σίραχ, ποὺ βρίσκεται σήμερα στὴ φυλακή.

4 «Θὰ βρίσκομαι στὸ σπίτι τὴν Τετάρτη». Ὑπογραφή: «Ρίτσαρντ Τάρταρ». Ἕνα τηλεγράφημα μὲ τὶς λίγες αὐτὲς λέξεις ἀναστάτωσε πρὸ ἡμερῶν τὸν Ἀμερικανὸ Γουῶλτερ Τάρταρ. Τὸ τηλεγράφημα ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ γυιοῦ του, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀρχὲς τὸν εἶχαν πληροφορήσει πρὸ μηνῶν πὼς εἶχε σκοτωθῆ στὴν Κορέα. Μιὰ ἀκτῖνα ἐλπίδος φώτισε τὴν καρδιὰ τοῦ γέρου - πατέρα, ἀλλ' ὁ Ρίτσαρντ δὲν φάνηκε. Ὁ δύστυχος πατέρας περιμένει τώρα καθισμένος κοντὰ στὸ ραδιόφωνο ν' ἀκούση τὴν ἔκβασι τῆς ἔρευνας, ποὺ κάνει ἡ ἀστυνομία γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν κακοήθη φαρσέρ, ποὺ ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα.

Η ΑΠΙΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΣΤΑ 1367 ὁ βασιλιᾶς τῆς Κύπρου Πέτρος ὁ Α΄ ἔφυγε μὲ συνοδεία γιὰ τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Εὐρώπης καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν Σουλτάνο τοῦ Καΐρου.

Ὁ Πέτρος, ἂν καὶ ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του, τὴν πριγκήπισσα Ἐλεωνόρα, ποὺ στὶς φλέβες της ἔτρεχε αἷμα γνήσιο ἱσπανικό, ὡστόσο δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο νὰ τῆς μένη πιστός. Γι' αὐτό, φεύγοντας ἄφησε στὴν Κύπρο τὴ φίλη του, τὴ χήρα τοῦ ἄρχοντα Ντὲ Μοντολιέρ, σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι.

Ἡ Ἐλεωνόρα βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ. Ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἀναγκάση τὴν ἀντίζηλό της νὰ γεννήση πρόωρα. Μάγισσες καὶ μαμμὲς ἐργαζόντουσαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ὅπως τὶς εἶχε διατάξει ἡ βασίλισσά τους.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτα. Βλέποντας πὼς τὸ σχέδιό της δὲν πετύχαινε, ἡ βασίλισσα διάταξε μόλις γεννήση ἡ ὡραία χήρα, νὰ τῆς πάρουν τὸ παιδὶ καὶ νὰ τὸ πᾶνε στὸ παλάτι.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπόγινε τὸ παιδὶ αὐτό. Κι' ἡ λεχὼ κλείστηκε, κατὰ διαταγὴ πάλι τῆς βασίλισσας, σὲ μιὰ ὑπόγεια φυλακὴ στὴν Κυρηναία. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὅσο ἔλειπε ὁ Πέτρος, διοικοῦσε τὴν Κύπρο ὁ ἀδελφός του. Αὐτὸς ἄλλαξε τὸ διοικητὴ τῆς Κυρηναίας καὶ ἔβαλε στὴ θέσι του ἕναν συγγενῆ τῆς φυλακισμένης. Μὲ τὴ βοήθειά του, ἡ Ντὲ Μοντολιέρ, ὄχι μόνο δὲν πέθανε, ἀλλὰ καὶ τὰ βάσανά της ἔγιναν γνωστὰ στὸ βασιλιᾶ, ποὺ ἔστειλε στὴν Ἐλεωνόρα ἕνα ἀπειλητικὸ γράμμα.

—Τίνος εἶναι τὸ ροῦχο αὐτό; ρώτησε ἡ Ἐλεωνόρα, σηκώνοντας μὲ τὸ χέρι της τὸ ματωμένο φόρεμα...

Ἡ βασίλισσα, μόλις διάβασε τὸ γράμμα τοῦ συζύγου της, παρακάλεσε τὸν πρῶτο διοικητὴ νὰ στείλη τὴ γυναῖκα του στὴ φυλακισμένη, γιὰ νὰ τὴν πείση πὼς χάρις στὰ παρακάλια της ἡ βασίλισσα τὴν συχώρεσε, καὶ πὼς θὰ τῆς ξανάδινε ὅλα της τὰ πλούτη, ἂν δεχόταν ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ γίνη καλογρηά.

Ἡ δυστυχισμένη φίλη τοῦ Πέτρου, ἦταν τόσο τσακισμένη ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ὥστε δέχτηκε τὴν πρότασι τῆς βασίλισσας καὶ κλείστηκε στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς.

Ἡ Ἐλωνόρα ὅμως δὲν ἡσύχασε μ' αὐτό. Ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ τὸν Πέτρο, ἀπατῶντάς τον. Καὶ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου. Κάποιος κόμητας Ντὲ Ρόκκα τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πλησιάση, εἶχε πληρώσει μεγάλα ποσὰ στὶς γυναῖκες τοῦ παλατιοῦ. Τέλος τὸ κατώρθωσε. Ἡ Ἐλωνόρα ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ γίνη φίλη του.

Σὲ λίγο ὅλο τὸ παλάτι, ὅλη ἡ Λευκωσία μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς βασίλισσας.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πέτρου φέρνοντας βαρειὰ τὴ διαγωγή της, ἀνέθεσαν στὸν διοικητὴ τῆς Λευκωσίας νὰ πάη στὴ Γαλλία καὶ νὰ κάνη γνωστὴ στὸ βασιλιᾶ τὴν προδοσία της.

Μόλις ὁ βασιλιᾶς κατάλαβε ἀπὸ τὰ μισόλογα τοῦ ἀπεσταλμένου τί συνέβαινε, ἔννοιωσε τόση ὀργὴ κι' ἀγανάκτησι, ὥστε ξεκίνησε μ' ὅλο του τὸ στόλο γυρίζοντας στὴν Κύπρο.

Στὸ πέλαγος ὅμως τοὺς ἔπιασε μεγάλη φουρτούνα. Ὁ Πέτρος ἔταξε τότε στὸ θεό, πὼς μόλις ἔφτανε ζωντανὸς στὸ νησί, θὰ γύριζε ὅλα τὰ μοναστήρια γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ κάνη μεγάλες δωρεές.

Στὸ μεταξὺ ὁ κόμης Ντὲ Ρόκκα κατάφερε μὲ ἄφθονα χρήματα μιὰ παληὰ φίλη τοῦ Πέτρου, τὴν κυρία ντὲ Σκαντιλιὸν καὶ τὴν καλόγρηα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς νὰ διαψεύσουν τὶς σχέσεις του μὲ τὴ βασίλισσα.

Ἔτσι ὁ Πέτρος, φτάνοντας στὴν Κύπρο, ἄρχισε νὰ κάνη τὸ γύρο τῶν μοναστηριῶν. Ἔτσι ἔφτασε καὶ στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὴ χήρα Ντὲ Μοντολιέρ. Ἐκείνη τότε τὸν βεβαίωσε ὅτι ὅσα λεγόντουσαν γιὰ τὴ βασίλισσα ἦταν συκοφαντίες τοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιο δὲ ἔκανε καὶ ἡ κυρία Ντὲ Σκαντιλιόν.

Ὁ βασιλιᾶς ὅμως δὲν τὶς πίστεψε. Θέλησε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τ' ἀδέρφια του καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Μὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήση καθαρά. Πολλοὶ μάλιστα τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ ἦταν πιστὴ καὶ γιὰ ὅσα τὴν κατηγοροῦσαν αἰτία ἦταν ὁ διοικητὴς τῆς Λευκωσίας, ἐπειδὴ ἐκείνη εἶχεν ἀρνηθῆ τὶς ἐρωτικὲς προτάσεις του. Ὁ βασιλιᾶς τὸ πίστεψε καὶ φυλάκισε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου, ὅπου ὁ δυστυχισμένος πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν ἡσύχαζε. Τὸν ἔτρωγε ἡ ζήλεια καὶ ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου του. Εἶχε χάσει τὰ λογικά του. Ἕναν μάλιστα εὐγενῆ, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ χαρίση ἕνα ζευγάρι λαγωνικά, τὸν φυλάκισε, ἔρριξε στὰ σίδερα τὸ παιδί του, κι' ἀφοῦ καταβασάνισε τὴν κόρη του μέχρι σημείου νὰ τῆς κάψη τὰ πόδια, τὴν πάντρεψε στὸ τέλος μ' ἕνα δοῦλο.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀδελφοί του κι' οἱ συγγενεῖς του, βλέποντας τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ κατάστασι, ὡρκίστηκαν ν' ἀπαλλάξουν τὴν Κύπρο ἀπὸ ἕναν τρελλὸ βασιλιᾶ.

Ἔτσι τὰ ξημερώματα τῆς 17 Ἰανουαρίου οἱ συνωμότες τὸν ἔσφαξαν μπρὸς στὰ μάτια τῆς κυρίας Ντὲ Σκαντιλιόν.

Σὲ λίγο ἡ σάλπιγγα τοῦ παλατιοῦ καλοῦσε σὲ συναγερμὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Κύπρου.

—Ἡ θέλησι τοῦ Θεοῦ ἐκπληρώθηκε! φώναξαν οἱ συνωμότες στοὺς συγκεντρωμένους εὐγενεῖς καὶ χαιρέτησαν τὸ νέο βασιλιᾶ, τὸν Πέτρο Β΄, ποὺ ἦταν παιδὶ τοῦ σκοτωμένου.

Μέχρις ὅτου ὅμως ἐνηλικιωθῆ ὁ Πέτρος, ὠνομάσθηκε ἀντιβασιλιᾶς ὁ θεῖος του Ἰωάννης τῆς Ἀντιοχείας. Αὐτὸ ὡστόσο κακοφάνηκε στὴν βασίλισσα, γιατὶ πίστευε πὼς αὐτὴ εἶχε περισσότερα δικαιώματα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κηρύχθηκε καὶ ὁ ἄτυχος πόλεμος τῆς Κύπρου μὲ τοὺς Γενοβέζους, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Πέτρου τοῦ Β΄.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὴ σκληρὴ γιὰ τοὺς Κυπρίους συνθήκη, ὁ Πέτρος γύρισε στὴ Λευκωσία, ἡ μητέρα του Ἐλεωνόρα, προσπάθησε νὰ τὸν κάταφέρη νὰ κατηγορήση τὸν θεῖο του Ἰωάννη ὡς δολοφόνο τοῦ πατέρα του.

Ὁ γυιός της ὅμως δὲν ἄκουσε τὶς ῥαδιουργίες της.

Ἡ Ἐλεωνόρα τότε ἀποφάσισε νὰ ξεκάνη τὸν ἀντιβασιλέα μόνη μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων της. Μὲ τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὸν κάλεσε μιὰ μέρα σὲ τραπέζι.

—Ἀδελφέ, κάθισε νὰ φᾶς μαζί μας! ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τῆς βασίλισσας.

Ἐκεῖνος ὅμως σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἰσχυριζόταν πὼς δὲν ἔχει ὄρεξι.

Ἡ βασίλισσα εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς φίλους της, στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὅταν ἐκείνη θὰ ἔβγαζε τὸ μαντῆλι της, νὰ φέρουν ἁπλωμένο πάνω σ' ἕνα δίσκο τὸ ροῦχο ποὺ φοροῦσε ὁ ἄνδρας της τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας του. Ἀκόμα τοὺς εἶχε πῆ νὰ χυμήξουν καὶ νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰωάννη.

Πραγματικὰ ἡ βασίλισσα ἔβγαλε σὲ λίγο τὸ μαντῆλι της. Ἦταν τὸ σύνθημα. Ἔφεραν λοιπὸν τὸ φόρεμα τοῦ δολοφονημένου σ' ἕνα δίσκο.

—Τίνος εἶναι τὸ ροῦχο αὐτό; Τὸ θυμᾶσαι; ρώτησε ἡ Ἐλεωνόρα, σηκώνοντας μὲ τὸ χέρι της τὸ ματωμένο φόρεμα.

Ἀμέσως οἱ αὐλικοὶ χύμηξαν πάνω στὸν Ἰωάννη τῆς Ἀντιοχείας καὶ τὸν ἔπνιξαν στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχε δολοφονηθῆ καὶ ὁ Πέτρος ὁ Α΄.

Ἀργότερα, ἡ Ἐλεωνόρα κατηγορήθηκε πὼς ἤθελε νὰ δηλητηριάση τὸ ἴδιο τὸ παιδί της.

Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἡσυχάση μιὰ γιὰ πάντα ὁ Πέτρος ὁ Β΄, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα καράβι καὶ τὴν ἔστειλε στὴν Ἀραγωνία ὅπου πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἐξόριστη.

ΠΙΕΡ ΛΕΓΚΡΑΝ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

ΚΑΘΕ τόσο ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιο θαυματουργὸ φάρμακο ποὺ σταματάει τὴν τριχόπτωσι. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ φάρμακο αὐτὸ ξεχνιέται κι' ἕνα ἄλλο παίρνει τὴ θέσι του, ὥσπου κι' αὐτὸ ἐξοστρακίζεται ἀπὸ τρίτο.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ τριχόπτωσις εἶνε ἀθεράπευτη; Ἂς μὴν εἴμαστε ἀπαισιόδοξοι. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει κάμει σημαντικὲς προόδους σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο καὶ ἴσως ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ τριχόπτωσις θὰ νικηθῆ ὁριστικὰ δὲν εἶνε μακρυά.

Στὸ μεταξύ, ἂς δοῦμε τί ἔχει ἐπιτευχθῆ σχετικὰ μὲ τὴ θεραπεία τῆς τριχοπτώσεως καὶ ποιὰ εἶνε ἡ ἀξία τῶν διαφόρων φαρμάκων ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἡ σύγχρονη θεραπευτικὴ εἰσήγαγε τρία καινούργια φάρμακα, πού, χρησιμοποιούμενα ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀποδίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ παντοθενικὸν ὀξύ, ποὺ ἀνήκει στὸ συγκρότημα τῶν βιταμινῶν τῆς κατηγορίας Β. Χρησιμοποιεῖται σὲ τοπικὲς ἐντριβὲς καὶ ἐσωτερικῶς. Ὁ συνδυασμὸς καὶ τῶν δύο τρόπων χρήσεως εἶνε ὁ ἀποτελεσματικώτερος.

Δύο ἄλλα φάρμακα, ποὺ ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν ἀμινοξέων, ἡ μεθιονίνη καὶ ἡ κυστεΐνη, θεωροῦνται σήμερα σὰν τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ καταπολεμήση τὴ φαλάκρα. Χορηγοῦνται ἀπὸ τὸ στόμα σὲ ἡμερήσιες δόσεις ἑνὸς γραμμαρίου καὶ πρέπει νὰ παίρνωνται ἐπὶ ἕξη μῆνες τὸ χρόνο. Ἕνας Γάλλος δερματολόγος, ὁ δόκτωρ Μπασσέ, συνιστᾶ νὰ παίρνωνται κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνες τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ φθινοπώρου, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὰ μαλλιὰ πέφτουν περισσότερο κατὰ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Ὅταν ἡ φαλάκρα δὲν εἶνε καθολικὴ (στὴν τελευταία περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμε μεγάλα πράγματα), τὰ μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν σιγὰ - σιγά, ἐνῶ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν μείνει γίνονται πιὸ χονδρὰ καὶ πιὸ δυνατά.

Ὑπάρχουν ἐπίσης οἱ θεραπεῖες ἀναζωογονήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ (Μπογκομόλετς, Μπαρντάχ, «ἐμφυτεύσεις» πλακοῦντος) ποὺ ἀποδίδουν σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἄριστα ἀποτελέσματα.

Ἕνας εἰδικός, ὁ δόκτωρ Ζοῦστερ, συνιστᾶ γιὰ τὴν πρόληψι τῆς τριχοπτώσεως τὶς συχνὲς ἐντριβὲς μὲ τὴν κατωτέρω λοσιόν:

Ἐσσὰνς δενδρολίβανου	30	κυβ.	ἑκατ.
Ἐσσὰνς κέδρου	30	»	»
Ἐσὰνς πεύκου δάσους	15	»	»
Ἐσσὰνς λεμονιοῦ	5	»	»
Οἰνόπνευμα 80 βαθμῶν	200	»	»

Ὁ δόκτωρ Ζοῦστερ συνιστᾶ ἐπίσης τὸ συχνὸ λούσιμο (εἰ δυνατὸν καθημερινὸ) μὲ οὐδέτερο ὑγρὸ σαποῦνι (τὰ ἀλκαλικὰ σαπούνια εὐνοοῦν τὴν τριχόπτωσι).

Σὲ περίπτωσι πελάδας, πρέπει κυρίως νὰ καταπολεμηθῆ ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ αἰτία αὐτὴ βρίσκεται σ' ἕνα χαλασμένο δόντι ἢ σὲ μιὰ ἐλαττωματικὴ ὀδοντοστοιχία. Πρὸ παντός, ἐνδιαφέρει νὰ προσέξωμε τὸ νευρικὸ σύστημα. Τὰ βρωμιοῦχα, τὰ βαρβιτουρικά, τὸ παρα - αμινοβενζοϊκὸ ὀξὺ δίνουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα (τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ τὰ φάρμακα ἐμποδίζει τὰ μαλλιὰ νὰ ἀσπρίζουν). Τοπικά, ἐπαλείψεις μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Βάμμα ἰωδίου	10	γραμ.
Ἀσὶντ ἀσετὶκ	10	»
Χλωράλη	10	»

Προκειμένου γιὰ τὶς γυναῖκες, οἱ ἐπιστήμονες διακρίνουν ἐκεῖνες ποὺ τὰ μαλλιά τους πέφτουν ἀπὸ ἔλλειψι ἐπαρκοῦς ποσότητος φολλικυλίνης καὶ ἐκεῖνες ποὺ τὰ μαλλιά τους πέφτουν γιατὶ ἡ οὐσία αὐτὴ πλεονάζει μέσα στὸν ὀργανισμό τους.

Ἡ οὐσία αὐτὴ εἶνε πολὺ ἰδιότροπη. Ὁ ὀργανισμὸς χρειάζεται μιὰ ὡρισμένη ποσότητα. Κι' ἡ παραμικρὴ ὑπερβολὴ βλάπτει. Ἀλλὰ καὶ στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, ὅταν, δηλαδή, ἡ ποσότης της εἶνε ἀνεπαρκής, ὁ ὀργανισμὸς αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψί της.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὅταν τὰ μαλλιὰ πέφτουν ἀπὸ ἔλλειψι ἐπαρκοῦς ἀναλογίας φολλικυλίνης, ἐνδείκνυνται, ὅπως εἶνε εὐνόητο, ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς τῆς οὐσίας μὲ τὴ μορφὴ συνθετικοῦ παρασκευάσματος στὸν ὀργανικό, ποὺ ἔχει τὴν ἀνάγκη της.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ὅταν ὑπάρχη ὑπερέκκρισις φολλικυλίνης, θὰ γίνη χρῆσις προγεστερόνης, ποὺ κάνει τὰ μαλλιὰ νὰ ξαναφυτρώνουν.

Σὲ πολλὲς γυναῖκες τὰ μαλλιὰ πέφτουν λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἐνδείκνυται ἡ θεραπεία μὲ ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς εἰδικὲς αὐτὲς θεραπεῖες, οἱ γυναῖκες ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τριχόπτωσι, μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν ἐναντίον της καὶ ὅλα τὰ φάρμακα, γενικὰ ἢ τοπικά, ποὺ ἐνδείκνυνται στοὺς ἄνδρες, γιὰ τὴν ἴδια περίπτωσι.

Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδει καὶ ἡ ἠλεκτροθεραπεία. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ζωηρεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἀπολυμαίνει ἐπίσης τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ συντελεῖ ἔτσι στὴν ἀναζωογόνησι τῶν τριχῶν. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ εἰδικὸ καὶ ἔμπειρο γιατρό.

Καὶ οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες ἐπίσης μποροῦν νὰ προλάβουν τὴ φαλάκρα ἢ νὰ τὴν καταπολεμήσουν ἀποτελεσματικὰ κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἐμφανίσεώς της. Ὅταν ὅμως ἔχη πιὰ προχωρήσει, οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες εἶναι ἀνίσχυρες.

«Αὐτὰ εἶναι ὅσα γνωρίζει σήμερα ἡ ἐπιστήμη σχετικὰ μὲ τὴ φαλάκρα», παρατηρεῖ ὁ Γάλλος εἰδικὸς δόκτωρ Σίφρ. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ἕνας ἐπικίνδυνος ἐμπειρισμὸς ποὺ ἀποβλέπει στὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἀσθενῶν».

Ὁ Γάλλος εἰδικὸς ὑπογραμμίζει ἐπίσης κι' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο σημεῖο.

Κανένα ἀπὸ τὰ μέσα ἢ τὰ φάρμακα γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς φαλάκρας δὲν ἔχει κεραυνοβόλο ἐπίδρασι. Καθένα ἀπ' αὐτὰ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, γιὰ ν' ἀποδώση τὰ ἀποτελέσματά του.

Ὁπλισθῆτε, λοιπόν, μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Οἱ κόποι σας δὲν θὰ πᾶνε χαμένοι.

Ἂν, ὅμως, βιάζεσθε, εἶναι καλύτερο... ν' ἀφίσετε τὰ μαλλιά σας νὰ πέφτουν.

Τὰ μαλλιὰ πέφτουν κυρίως γιατὶ ἡ ρίζα των δὲν τροφοδοτεῖται ἐπαρκῶς μὲ αἷμα. Ἀριστερά: μιὰ ὑγιὴς ρίζα. Ἡ τροφοδότησίς της μὲ αἷμα γίνεται κανονικά. Δεξιά: μιὰ ρίζα ποὺ δὲν τροφοδοτεῖται κανονικὰ μὲ αἷμα. Τὰ μαλλιὰ γίνονται τότε ἀτροφικὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πέφτουν.

Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία ἐφωδιάστηκε τελευταῖα μὲ μοτοσυκλέττες ἐξοπλισμένες μὲ ἀσύρματα τηλέφωνα.

Ἡ ἀστυνομικὴ σφυρίχτρα

Πῶς τὴν ἐφεῦρε ὁ Τζόζεφ Χάντσον

Πρὶν ἀπὸ 85 περίπου χρόνια, ὅταν ἀκόμη οἱ Ἄγγλοι ἀστυνομικοὶ χρησιμοποιοῦσαν... ροκάνες, παρουσιάστηκε στὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ἕνας νεαρὸς τεχνίτης ἀπὸ τὸ Μπίρμιγχαμ, ὁ Τζόζεφ Χάντσον, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ πέτσινο κουτάκι.

— Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. διευθυντή σας γιὰ νὰ τοῦ κάμω μιὰ σπουδαία προσφορά, εἶπε ὁ Χάντσον, ἀποτεινόμενος στὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἄγγλος ἀστυνομικὸς ἔκαμε μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν νεαρὸ τεχνίτη καί, ἀφοῦ πείσθηκε για τις ἀγαθὲς προθέσεις του, τὸν ὡδήγησε στὸ διευθυντή του.

Μόλις ὁ Χάντσον μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σκώτλανδ Γιάρντ, ἄνοιξε τὸ μικρὸ κουτὶ ποὺ βαστοῦσε στὸ χέρι του καὶ ἀκούμπησε τὸ περιεχόμενό του, ἕνα μικρὸ σιδερένιο κυλινδρικὸ ἀντικείμενο, πάνω στὸ γραφεῖο.

— Νομίζω, εἶπε στὸν ἔκπληκτο διευθυντή, ὅτι βρῆκα τον τρόπο ν' ἀπαλλάξω τοὺς ἀστυνομικούς σας ἀπὸ τὶς ἀπηρχαιωμένες ροκάνες!

Καὶ ὁ Χάντσον πῆρε τὸ μικρὸ πραγματάκι ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα του καὶ φύσηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Ἕνας ὀξὺς καὶ διαπεραστικὸς ἦχος βγῆκε τότε ἀπὸ τὸ μαγικὸ σωληνάκι, πράγμα ποὺ ἔκαμε τὸν ψύχραιμο διευθυντὴ τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ν' ἀναπηδήση ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ ἔκαμε τὶς πρῶτες δοκιμὲς τῆς πρώτης σφυρίχτρας ποὺ εἶχε ἐφεύρει ὁ Τζόζεφ Χάντσον. Ὁ ἦχος τοῦ νέου αὐτοῦ «ὅπλου» τῶν ἀστυνομικῶν, ἀκουγόταν σὲ ἀπόστασι δύο περίπου χιλιομέτρων.

Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ Χάντσον ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά, οἱ Βρεταννοὶ ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ ἔκαμαν συμβούλιο. Σὲ λίγα λεπτά, εἶχε ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασί τους. Στὸ ἑξῆς οἱ ἄνδρες τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ἀντὶ γιὰ ροκάνες, θὰ χρησιμοποιοῦσαν σφυρίχτρες.

Ἔτσι ὁ Χάντσον ἔλαβε τὴν πρώτη μεγάλη παραγγελία νὰ φτιάξη γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀστυνομίας 21.000 σφυρίχτρες.

Πῶς, ὅμως, σκέφθηκε ὁ Τζόζεφ Χάντσον, νὰ φτιάξη τὴ σφυρίχτρα, μὲ τὴν ὁποία ἔγινε διάσημος καὶ πάμπλουτος;

Ὅπως ἀναφέραμε, πιὸ πάνω, ὁ Χάντσον ἦταν ἕνας νεαρὸς τεχνίτης ἀπὸ τὸ Μπίρμιγχαμ. Εἰδικευόταν στὴν κατεργασία τῶν μετάλλων. Παράλληλα ὅμως μὲ τὴ δουλειά του αὐτή, ὁ νεαρὸς Τζόζεφ εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη καὶ κλίσι γιὰ τὴ μουσική.

Ἕνα βράδυ, ὅπως καθόταν δίπλα στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ του, ἀκούγοντας τὴ μικρότερή του ἀδελφὴ νὰ παίζη κάποιο μουσικὸ ὄργανο, ξαφνιάστηκε ἀπὸ ἕνα ἀλλόκοτο θόρυβο.

Ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρό του καὶ στὸ μισοσκόταδο, διέκρινε δύο ἀστυνομικούς, ποὺ ἔτρεχαν στριφογυρίζοντας στὰ χέρια τους δύο... ροκάνες. Κυνηγοῦσαν κι' οἱ δυό τους ἕνα κλέφτη.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἦλθε μιὰ ἰδέα στὸ νεαρὸ τεχνίτη. Σκέφτηκε, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ ἕνα καλύτερο τρόπο, ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο πιὸ εὔκολο στὴ χρῆσι καὶ ποὺ νὰ πιάνη πιὸ λίγο χῶρο ἀπ' τὴν... ἀνοικονόμητη ροκάνα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσαν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ Τζόζεφ Χάντσον εἶχε πολλὲς φορὲς παρατηρήσει, ὅτι ὅταν φυσοῦσε μέσα σὲ μερικοὺς σιδερένιους σωλῆνες γιὰ νὰ τοὺς καθαρίση ἀπὸ τὶς σκόνες ἢ ἄλλα ξένα σώματα, ἔβγαινε ἀπὸ αὐτοὺς ἕνας παράξενος ἦχος, ποὺ ἔμοιαζε μὲ σφύριγμα. Ξεκινῶντας, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαπίστωσι, βάλθηκε νὰ φτιάξη μιὰ σφυρίχτρα. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, δοκιμὲς κι' ἀποτυχίες, τὸ κατάφερε ἐπιτέλους.

Συνδυάζοντας, λοιπόν, τὴν ἐφευρετικότητά του καὶ τὸ ἐμπορικό του πνεῦμα, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴ νέα του ἀνακάλυψι.

Μὲ τὴν παραγγελία, λοιπόν, τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ἱδρύθηκε μία νέα ἐπιχείρησι, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, μεγάλωσε καὶ σήμερα φτιάχνει μιὰ μεγάλη ποικιλία διαφόρων προϊόντων.

Σήμερα κατασκευάζονται σφυρίχτρες διαφόρων εἰδῶν, ὅπως λ. χ. γιὰ τὶς ἔνοπλες δυνάμεις, τοὺς προσκόπους, τοὺς διαιτητὲς ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων, τοὺς εἰσπράκτορες λεωφορείων, τοὺς σιδηροδρομικούς, τοὺς πυροσβέστες. Ἐπίσης κατασκευάζονται εἰδικὲς σφυρίχτρες γιὰ τοὺς σκύλους. Οἱ σφυρίχτρες αὐτὲς ἔχουν γίνει κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ν' ἀκοῦνε μόνον οἱ σκύλοι τὸν ἦχο τους. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ αὐτὶ τῶν σκύλων συλλαμβάνει ἤχους μεγαλύτερης συχνότητας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀκούει ὁ ἄνθρωπος.

Ἐπίσης κατασκευάζονται σφυρίχτρες γιὰ τοὺς ὀρνιθολόγους, ποὺ ἀπομιμοῦνται τὴν φωνὴ διαφόρων πουλιῶν, ὅπως τοῦ κορυδαλλοῦ, τοῦ ἀηδονιοῦ, τοῦ κότσυφα κλπ. Οἱ σφυρίχτρες εἶναι μετάλλινες ἢ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες δὲ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους πελάτες αὐτῆς τῆς περίεργης ἀγγλικῆς βιομηχανίας.

✪✪

Ὁ μπακάλης μὲ τοὺς καθρέφτες

Μπαίνοντας κανεὶς στὸ μπακάλικο τοῦ Τόμμυ Μπάρκερ, στὴ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι Καννάπολις, δὲν βλέπει κανένα, οὔτε καταστηματάρχη, οὔτε ὑπάλληλο. Ἀκούει ὅμως μιὰ φωνή, ποὺ τὸν καλημερίζει, τὸν ρωτάει τί θέλει καὶ τὸν ὁδηγεῖ ποῦ θὰ τὸ βρῆ! Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀνήκει στὸν Τόμμυ Μπάρκερ, ἕνα νέο 31 ἐτῶν, ποὺ μένει διαρκῶς ἀκίνητος, ἀνάσκελα, ἀπὸ ὀξεῖα ἀρθρίτιδα. Ἔτσι, ἐπὶ 6 χρόνια τώρα, διευθύνει τὸ κατάστημά του μὲ τὸν πρωτότυπο αὐτὸ τρόπο, ἔχοντας γιὰ βοηθούς του μονάχα... ἕνα-δυὸ καθρέφτες! Μέσα σ' αὐτούς, βλέπει τοὺς πελάτες του καὶ τοὺς καθοδηγεῖ γιὰ νὰ πάρουν μόνοι τους τὸ εἶδος ποὺ θέλουν. Μὲ τὴν ἔμπνευσί του αὐτή, ἔχει ἐξασφαλίσει μεγάλη πελατεία, ἐνῶ συγχρόνως δὲν πληρώνει καθόλου ὑπαλληλικὸ προσωπικό.

—Ἔτσι εἶναι ἀδελφή! Μπῆκα γιὰ νὰ κάνω ἐγχείρησι στὶς ἀμυγδαλὲς κι' ἔπεσα ἀπ' τὸ χειρουργικὸ τραπέζι...

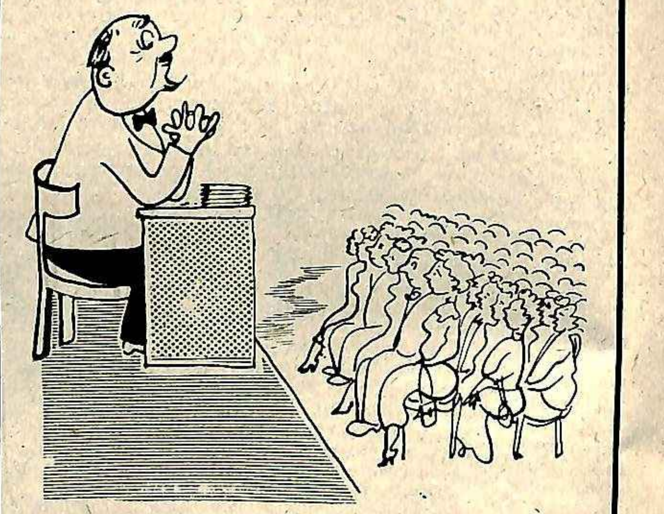

— Τὸ τί εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήση ἡ ἀνθρώπινη κουταμάρα, θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξη τώρα ἡ διάλεξίς μου, κυρίες καὶ κύριοι!...

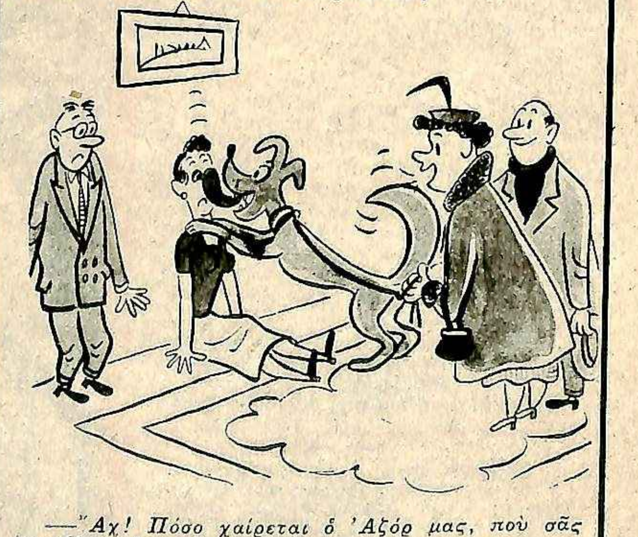

—Ἄχ! Πόσο χαίρεται ὁ Ἀζὸρ μας, ποὺ σᾶς ξαναβλέπει!...

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Ἡ φωνὴ ποὺ κατηγορεῖ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε σκύψει σὰν ὑπνωτισμένη πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη μὲ τὰ νούφαρα.

— Πόσο θἄθελα νἄπεφτα μέσα! ψιθύρισε. Ὅλα θὰ τελείωναν τότε...

Ὁ ἄντρας της ποὺ τὴν συνώδευε τὴν τράβηξε ἀπότομα.

— Εἶσαι τρελλή, Μαριάννα, τῆς εἶπε.

— Ὄχι, φίλε μου, ἀπάντησε. Ἀλλὰ τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή, ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά;

Ὁ ἄντρας της ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Ἀνοησίες! εἶπε.

— Ἀρνεῖσαι, λοιπόν, ὅτι ἀγαπᾶς τὴν Ζερμαίν, τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Τὴν Ζερμαὶν τὴν ἀγαπάω ὅπως καὶ τὴν ἀδελφή σου Φελίτσια... ἀδελφικά... Τί τὸ κακὸ βρίσκεις σ' αὐτό;

— Ξέρω τί λέω, ἐπέμεινε ἡ Μαριάνα. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἡ Ζερμαὶν εἶνε φιλενάδα σου!...

Οἱ σκηνὲς αὐτὲς μεταξὺ τῶν δυὸ συζύγων ἐπαναλαμβάνονταν συχνά. Κι' ὡστόσο, ἦταν ὡς προχτὲς ἀκόμη, ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι. Ἡ δυστυχία τους ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι τους ἡ Ζερμαίν.

Οἱ σύζυγοι Λωρὰν ἔμεναν σ' ἕνα διώροφο σπίτι, στὴν ὁδὸ Πετὶ-Σάν, στὸ Παρίσι. Ὁ ἄντρας εἶχε ἕνα κατάστημα μαγειρικῶν σκευῶν στὸ ἰσόγειο. Ἡ γυναῖκα του ἦταν μοδίστα κι' εἶχε πολὺ καλὴ πελατεία.

Εἶχαν παντρευτῆ ἀπὸ ἀγάπη κι' ἡ ζωή τους κυλοῦσε εὐτυχισμένη. Τὸ μοναδικό τους παράπονο ἦταν πὼς δὲν εἶχαν ἀποχτήσει παιδιά.

Ἡ Μαριάννα εἶχε μιὰ ἐξαδέλφη, τὴν Ζερμαίν, ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα μεγάλο ἀτελιὲ ραπτικῆς. Ἀλλ' ἡ νέα εἶχε ἀναγκασθῆ ν' ἀφήση τὴ δουλειά της, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της, ποὺ εἶχαν κρεββατωθῆ κι' οἱ δυὸ ἀπὸ ρευματισμούς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, οἱ γονεῖς τῆς Ζερμαὶν πέθαναν, ὁ πατέρας της πρῶτα κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες κι' ἡ μητέρα της. Ἡ Μαριάννα τὴν λυπήθηκε τότε καὶ τὴν πῆρε στὸ σπίτι της.

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε μιὰ τσιγγάνικη ὀμορφιὰ κι' ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ὁ Ζὼρζ Λωράν, ὁ ἄντρας τῆς Μαριάννας, δὲν φάνηκε εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τῆς γυναίκας του. Τοὐναντίον, μάλιστα δὲν τῆς ἔκρυβε τὴ δυσφορία του.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄλλαξε. Δὲν εἶχε τώρα μάτια παρὰ μόνο γιὰ τὴν Ζερμαίν. Καὶ ταυτόχρονα ἄρχισε νὰ παραμελῆ τὴ γυναῖκα του.

Οἱ σκηνὲς τῆς ζήλειας ἔγιναν ἀπὸ τότε καθημερινὲς στὸ σπίτι τῶν Λωράν. Οἱ δυὸ σύζυγοι καυγάδιζαν μὲ τὸ παραμικρό. Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Μαριάννα εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἐξαδέλφης της. Ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ τὴν ἔδιωξε.

Ἡ νέα, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ σκάλα, τῆς φώναξε:

— Ὁ ἄντρας σου μ' ἀγαπάει... Θὰ σὲ χωρίση γιὰ νὰ μὲ πάρη!

Ἡ Ζερμαίν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Λωράν, νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα γειτονικὸ δρόμο. Ὁ Ζὼρζ Λωρὰν τὴν ἐπισκεπτόταν ἐκεῖ κάθε μέρα. Συχνά, μάλιστα, ἔμενε ὅλη τὴ νύχτα μαζί της καὶ γύριζε στὸ σπίτι του κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ἡ Μαριάννα δὲν τοῦ φώναζε πιά, οὔτε παραπονιόταν. Εἶχε πέσει τώρα σὲ βαθειὰ μελαγχολία κι' ἔλεγε συχνὰ πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τερματίση τὴ ζωή της.

Ὁ ἄντρας της δὲν ἔπαιρνε στὰ σοβαρὰ αὐτὰ τὰ λόγια της καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ τὴν ἡσυχάζη. Μιὰ νύχτα, ὅμως, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, δὲν βρῆκε τὴ Μαριάννα.

Ἡ γυναῖκα του δὲν φάνηκε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ πρωῒ τῆς τρίτης μέρας, τέλος, ἕνας ψαρᾶς πῆγε στὴν ἀστυνομία ἕνα γυναικεῖο καπέλλο κι' ἕνα μεσοφόρι ποὺ εἶχε βρῆ στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Καὶ τὰ δυὸ ἦταν τῆς Μαριάννας, ὅπως ἔδειχνε ἕνα σημειωματάριο ποὺ βρέθηκε στὴν τσέπη τοῦ μεσοφοριοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — Βρισκόμαστε στὰ 1879 — οἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν τσάντες. Τὰ μικροπράγματά τους — πούδρα, κλειδιά, πορτοφόλια κλπ. — τὰ ἔβαζαν σὲ μιὰ χωστὴ τσέπη ποὺ ἔφτιαναν στὰ μεσοφόρια τους.

Ὅπως εἴπαμε, ἀνάμεσα στὰ μικροπράγματα ποὺ βρέθηκαν στὸ μεσοφόρι τῆς Μαριάννας, ἦταν κι' ἕνα μικρὸ σημειωματάριο. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν μερικὲς σημειώσεις, ποὺ κίνησαν ἀμέσως τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν. Ἡ κυρία Λωρὰν ἔγραφε:

«Ὁ Ζὼρζ δὲν μ' ἀγαπάει πιά! Λατρεύει αὐτὴ τὴν ἀραπίνα, τὴν Ζερμαίν, ποὺ εἶχα τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ πάρω στὸ σπίτι μου».

Καὶ πιὸ κάτω:

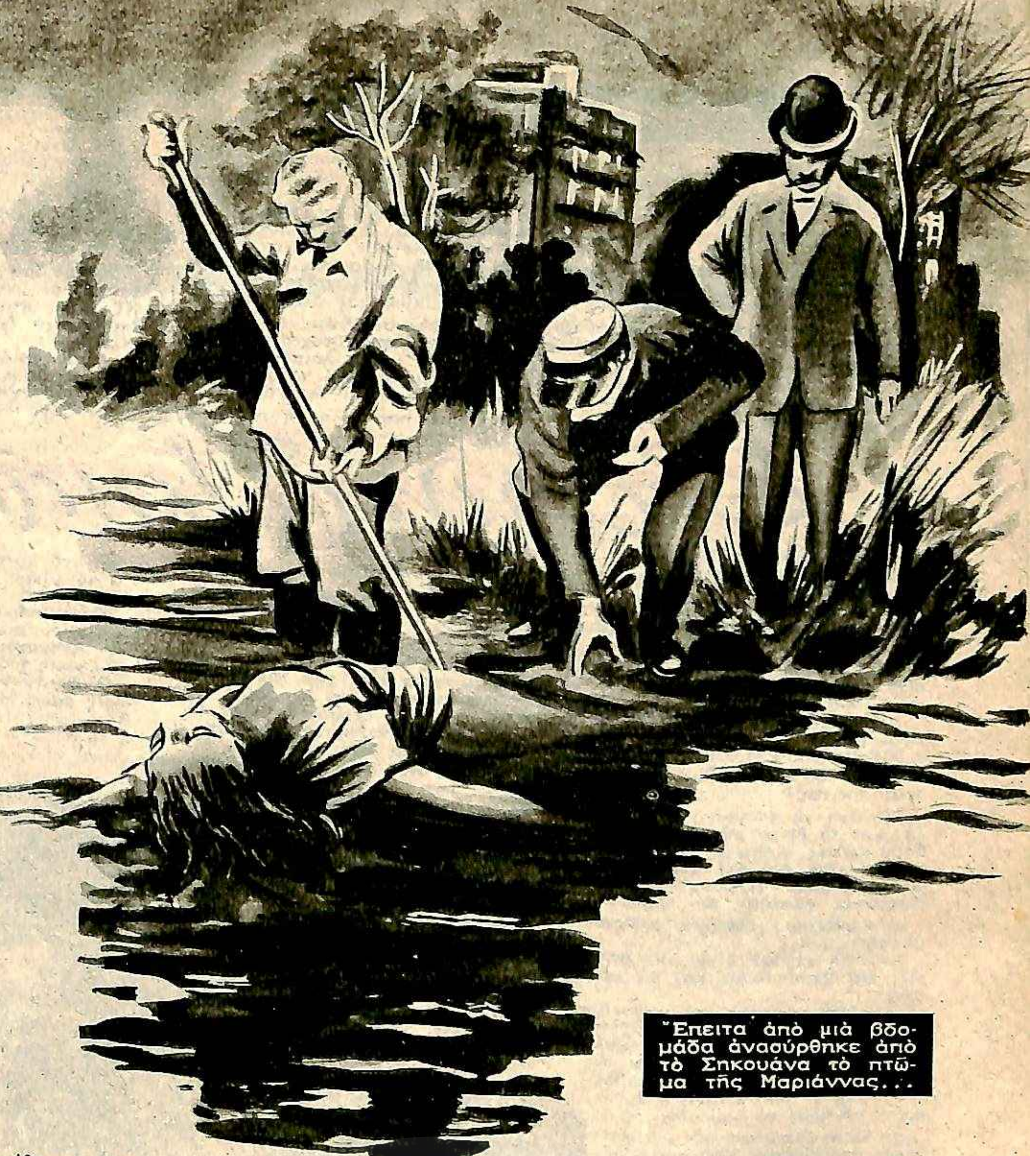

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἀνασύρθηκε ἀπὸ τὸ Σηκουάνα τὸ πτῶμα τῆς Μαριάννας...

«Ὁ ἄντρας μου κι' ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ σκότωσαν ἠθικά. Σὲ λίγο θὰ μὲ σκοτώσουν καὶ πραγματικά, γιὰ νὰ ζήσουν μαζί».

Ἀκολουθοῦσαν καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες σκέψεις.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἀνασύρθηκε ἀπὸ τὸ Σηκουάνα τὸ πτῶμα τῆς Μαριάννας. Ἔφερε στὴ ράχη ἕνα τραῦμα. Βρισκόταν, ὅμως, σὲ τέτοια κατάστασι, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ προσδιορίσουν ἂν αὐτὸ τὸ τραῦμα εἶχε γίνει μὲ μαχαῖρι, μὲ σφαῖρο ἢ μὲ ἄλλο ἀντικείμενο.

Ὁ Ζὼρζ Λωρὰν κι' ἡ Ζερμαὶν συνελήφθησαν τότε κι' ἡ δίκη τους ἔγινε στὶς 31 Δεκεμβρίου 1879.

Ὅλα ἦταν εἰς βάρος τους. Μόνο τὸ ζήτημα τοῦ μεσοφοριοῦ μπέρδευε κάπως τὰ πράγματα.

— Ὅταν μιὰ γυναῖκα πέφτη στὸ ποτάμι γιὰ ν' αὐτοκτονήση, δὲν βγάζει πρῶτα τὸ μεσοφόρι της, παρατήρησε ὁ εἰσαγγελεύς.

— Οὔτε κι' ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει μιὰ γυναῖκα τῆς βγάζει πρῶτα τὸ μεσοφόρι της, ἀπάντησε ὁ συνήγορος τοῦ Λωράν.

— Ἀλλὰ τὸ τραῦμα στὴν πλάτη; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

— Ἡ κυρία Λωράν, ἀπάντησε ὁ συνήγορος, ἔπεσε στὸ Σηκουάνα γιὰ νὰ τερματίση τὴ ζωή της. Εἶνε πιθανόν, λοιπόν, τὸ σῶμα της νὰ χτύπησε σὲ κάποιο κοφτερὸ ἀντικείμενο.

Οἱ ἔνορκοι δὲν εἶχαν πεισθῆ οὔτε γιὰ τὴν ἐνοχή, οὔτε γιὰ τὴν ἀθωότητα τῶν κατηγορουμένων κι' ἡ ἐτυμηγορία τους ἦταν ἀσαφής. Ὁπωσδήποτε, τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸν Λωρὰν σὲ 10ετῆ καὶ τὴν Ζερμαὶν σὲ 7ετῆ εἱρκτή. Μόλις ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, τινάχτηκαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ ἑδώλιο καὶ φώναξαν:

— Εἴμαστε ἀθῶοι!...

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν περίεργη αὐτὴ ὑπόθεσι μαθεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες. Κατὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, παρουσιάστηκε στὸν εἰσαγγελέα ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαριάννας Φελίτσια καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες κι' ἡ νέα ψάχνοντας στὰ πράγματά της βρῆκε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας, ποὺ εἶχε γραφῆ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της. Μ' αὐτὴν ἡ Μαριάννα ἔκανε γνωστὴ στὴ μητέρα της τὴν ἀπόφασί της ν' αὐτοκτονήση καὶ τόνιζε ὅτι ὁ θάνατός της θὰ ἦταν ἡ ἐκδίκησί της, γιατί, ὅπως ἐξηγοῦσε, εἶχε κανονίσει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ πιστευθῆ ὅτι τὴν εἶχαν σκοτώσει ὁ ἄντρας της κι' ἡ Ζερμαίν. Παρακαλοῦσε, τέλος, τὴ μητέρα της νὰ τὴν συχωρέση καὶ νὰ μὴ φανερώση σὲ κανένα τὸ μυστικό της.

Ἡ μητέρα τῆς Μαριάννας τὸ εἶχε σεβαστῆ — εἶνε πιθανὸν ὅτι οἱ τύψεις γιὰ τὴν καταδίκη τῶν δυὸ ἀθώων προκάλεσαν τὸ θάνατό της — ἀλλ' ἡ Φελίτσια νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ παραδώση αὐτὸ τὸ ἀποκαλυπτικὸ γράμμα στὴ δικαιοσύνη.

Ἡ δίκη τοῦ Λωρὰν καὶ τῆς Ζερμαὶν ξανάγινε τότε καὶ τὸ δικαστήριο τοὺς ἀθώωσε πανηγυρικά.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κίτρινα Τριαντάφυλλα

Τ ο αὐτοκίνητο προχωροῦσε ἀργὰ στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ξηρασίας, ἔβρεχε τώρα τρεῖς μέρες συνεχῶς, ραγδαῖα...

Ὁ Φρανσουὰ καὶ ἡ Ντενὶζ εἶχαν ἐπωφεληθῆ ἀπὸ μερικὲς μέρες ἀργίας, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ὀρεινὸ χωριό, ὅπου ἄλλοτε εἶχαν περάσει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Δίχως νὰ τὸ ὁμολογοῦν, καθένας ἔλπιζε πὼς θάβγαινε ἀπ' τὸ τέλμα, ὅπου εἶχε βυθισθῆ ὁ ἔρωτάς τους, πὼς θὰ ξανάβρισκαν τὴ δροσιὰ τῶν πρώτων χρόνων ἢ τοὐλάχιστον τὸ θάρρος νὰ συνεχίσουν τὴ ζωή τους, δίχως φιλονεικίες καὶ δίχως μίση.

Μόλις ὅμως ἔφτασαν, ἡ βροχὴ ἄρχισε ἀσταμάτητα. Ἔτσι τὸ γραφικὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου πέντε χρόνια πρὶν εἶχαν ζήσει εὐτυχισμένες μέρες, τοὺς φάνηκε θλιβερὸ καὶ στενόχωρο. Τρεῖς μέρες λοιπὸν ἔμειναν κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα, παίζοντας χαρτιὰ μὲ τὸ γιατρὸ καὶ τὸ φαρμακοποιὸ τοῦ χωριοῦ, ποὺ θυμόνταν καλὰ τὸν Φρανσουὰ καὶ τὴ Ντενίζ.

Τὸ τρίτο βράδυ ξανάφυγαν μὲ τ' αὐτοκίνητο παρ' ὅλη τὴ ραγδαία βροχή. Προχωροῦσαν λοιπόν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξι.

— Ἔπρεπε νὰ φύγω ἀναγκαστικά, εἶπε νευρικὰ ὁ Φρανσουά, γιατὶ ἔχω κάποια δουλειὰ μὲ τὸ μηχανικὸ Μορτιέ.

— Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Ντενίζ, χαμογελῶντας εἰρωνικά.

Ὁ Φρανσουὰ ἤξερε τί ἐσήμαινε τὸ χαμόγελό της. Ἡ γυναῖκα του εἶχε καταλάβει τὶς σχέσεις του μὲ τὴ γραμματέα του, τὴν Ἄννα. Ὁ Φρανσουὰ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἔχη φίλη, ἐ..... ἦταν μιὰ κοπέλλα, δίχως ἀξιώσεις, ποὺ τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ κάποτε ἀπ' τὶς οἰκονομικές του στενοχώριες. Ἀντίθετα, ἡ Ντενὶζ δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ εἶχε τὸ νοῦ της διαρκῶς στὰ λοῦσα. Νά, ποῦ εἶχε φτάσει ὁ ὡραῖος τους, ὁ μοναδικός τους ἔρωτας!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ὑπόκωφος κρότος τράνταξε τὴν ἀτμόσφαιρα λὲς καὶ τὸ βουνὸ νὰ εἶχε γκρεμιστῆ μπροστά τους! Ὅταν μπόρεσαν νὰ δοῦν κάπως καθαρά, ὁ δρόμος εἶχε ἐξαφανιστῆ: Κάτι σὰν τοῖχος ἀπὸ πέτρες εἶχε ὀρθωθῆ μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο καὶ γύρω τους ἔπεφταν ἄλλες πέτρες. Ἡ βροχὴ ἐξ ἄλλου συνεχιζόταν, ἐνῶ μέσ' στὴ νύχτα οἱ ἀστραπὲς φώτιζαν τὸν οὐρανό.

— Καθίζησι! ἐξήγησε ὁ Φρανσουά. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ μείνουμε ἐδῶ....

— Στὴ στροφὴ εἶναι ἕνα σπίτι, εἶπε ἡ Ντενίζ. Θὰ χτυπήσουμε καὶ θὰ μᾶς φιλοξενήσουν ἐκεῖ.

Κατέβηκαν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο τρέχοντας μέσ' στὴ λάσπη καὶ σκεπάζοντας τὸ κεφάλι τους μὲ τὰ χέρια γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπ' τὶς πέτρες, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν. Ὅταν ἔφτασαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Φρανσουὰ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

— Εἶναι ὅλα σκοτεινὰ καὶ φαίνεται ἀκατοίκητο, εἶπε ἡ Ντενίζ.

— Θὰ σπάσω τὴν πόρτα! εἶπε ὁ Φρανσουὰ καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸν ὦμο του.

Ἡ πόρτα φαίνεται πὼς δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένη, γιατὶ ἄνοιξε ἀμέσως. Μέσα ἦταν σκοτάδι καὶ κρύο ὅπως κι' ἔξω, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐκεῖ δὲν ἔβρεχε, οὔτε ἔπεφταν πέτρες. Φώναξαν, μὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Ὁ Φρανσουὰ ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ ἀναζήτησε τὸ διακόπτη. Τὸν γύρισε, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα ἦταν κομμένο. Ἡ Ντενὶζ ἄναψε τὸν ἀναπτῆρα της καὶ μὲ τὸ ἀδύνατο φῶς του προχώρησαν στὸ διάδρομο κι' ἄνοιξαν στὸ βάθος μιὰ πόρτα.

Δυὸ μεγάλα καντηλέρια ἦταν ἀναμμένα πάνω σ' ἕνα καρυδένιο τραπέζι. Ἦταν μιὰ κάμαρα μεγάλη καὶ ὡραία ἐπιπλωμένη. Στὸ τζάκι ἔκαιγε ἀκόμη ἡ φωτιά. Κάθισαν καὶ οἱ δύο μπροστά του γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, χωρὶς νὰ μιλοῦν, καπνίζοντας. Ἔξω ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Ὁ Φρανσουὰ πρόσεξε πὼς ὅλα τὰ ἔπιπλα ἦταν σκονισμένα. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἦταν κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πῶς ἦταν ἀναμμένα ἐκεῖνα, τὰ μεγάλα κεριά; Ὁ Φρανσουὰ σηκώθηκε, πῆρε ἕνα καντηλέρι καὶ θέλησε νὰ προχωρήση σὲ μιὰν ἄλλη πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ...

Ἡ Ντενὶζ τὸν ἀκολούθησε. Μπῆκαν σὲ μιὰ κάμαρη πιὸ μικρή, ἐπιπλωμένη μὲ γοῦστο. Φαινόταν πὼς κάποια γυναῖκα εἶχε ζήσει ἐκεῖ μέσα.

— Κύτταξε αὐτὰ τὰ λουλούδια... ψιθύρισε ἡ Ντενίζ, σὰν σὲ ὄνειρο.

Ὁ Φρανσουὰ ἀκολούθησε τὸ βλέμμα της καὶ εἶδε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἕνα βάζο μὲ φρέσκα κίτρινα τριαντάφυλλα. Ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπάντησε. Ξαναγύρισαν τότε στὸ μεγάλο δωμάτιο καὶ κάθισαν κοντὰ στὸ τζάκι.

Κι' οἱ δυὸ αἰσθάνονταν τὸ κεφάλι τους ἄδειο. Τὰ νεῦρα τους βρισκόντουσαν σὲ μεγάλη ὑπερένταση. Νόμιζαν πὼς κάποιος τοὺς παραμόνευε. Κι' ὅμως ἦταν μόνοι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο σπίτι, μὲ τὴ σκόνη στὰ ἔπιπλα, τὰ δροσερὰ τριαντάφυλλα στὸ βάζο καὶ τ' ἀναμμένα καντηλέρια...

— Τὰ κεριὰ λυώνουν καὶ θὰ σβύσουν... Θὰ μείνουμε σὲ λίγο στὸ σκοτάδι! εἶπε τρομαγμένη ἡ Ντενίζ. Πᾶμε νὰ φύγουμε!...

Καὶ πετάχτηκε ἀπάνω, κατάχλωμη.

Σὲ λίγο ἔτρεχαν μέσ' στὴ βροχὴ ... τὸν ἄνεμο καὶ μπῆκαν γρήγορα στὸ αὐτοκίνητό τους... Μὲ κόπο ἔβαλαν μπρὸς καὶ τράβηξαν ξανὰ γιὰ τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο. Ἔνοιωθαν τώρα τὸν ἑαυτό τους πιὸ ἥσυχο.

★

Ὅταν μπῆκαν στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκαν τὸ γιατρὸ καὶ τὸ φαρμακοποιὸ στὸ μικρὸ σαλόνι νὰ παίζουν χαρτιά.

— Ἀνησυχούσαμε γιὰ σᾶς! τοὺς εἶπε ὁ γιατρός. Μάθαμε πὼς ἔγιναν καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους σὲ πολλὰ μέρη ἐδῶ τριγύρω...

Ὁ Φρανσουὰ καὶ ἡ Ντενὶζ τοὺς ἐξιστόρησαν τὴν περιπέτειά τους χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν τίποτα γιὰ τὸ παράξενο σπίτι.

— Ποῦ σᾶς βρῆκε ἡ καθίζησι; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Στὴ δεύτερη στροφή, ἔπειτ' ἀπ' τὴ γέφυρα, ἀπάντησε ὁ Φρανσουά.

— Τότε θὰ ἦταν, ἐμπρὸς στὸ σπίτι τῶν Βανιέ...

— Μπήκαμε μάλιστα μέσα, εἶπε ὁ Φρανσουά. Ἦταν σχεδὸν ἀνοιχτό. Φωνάξαμε, ἀλλὰ κανένας δὲν μᾶς ἀπάντησε.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε ὁ γιατρός, εἶναι ἀκατοίκητο ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο.

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Τί εἴδατε μέσα στὸ σπίτι;

— Δυὸ ἀναμμένα καντηλέρια... ἀπάντησε ὁ Φρανσουά.

— Κι' ἕνα μπουκέτο δροσερὰ κίτρινα τριαντάφυλλα σ' ἕνα βάζο... πρόσθεσε ἡ Ντενίζ.

— Πρέπει νὰ πᾶμε ἐκεῖ ἀμέσως! εἶπε ζωηρὰ ὁ γιατρός. Πρόκειται γιὰ μιὰ ζωή, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἴσως μποροῦμε νὰ τὸν σώσουμε, ἂν δὲν εἶναι πιὰ ἀργά...

— Πᾶμε τότε γρήγορα μὲ τ' αὐτοκίνητό μου! εἶπε ὁ Φρανσουά.

Δὲν ἔβρεχε πιὰ καὶ ἡ νύχτα φαινόταν ἤρεμη.

— Εἶναι μιὰ σύντομη ἱστορία, εἶπε ὁ γιατρός, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε. Ἡ Καίτη καὶ ὁ Ἀνρὺ παντρεύτηκαν ἐδῶ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια. Ἦταν τὸ πιὸ ὡραῖο, τὸ πιὸ ἐρωτευμένο καὶ τὸ πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι. Τὸν πρῶτο χρόνο ἔζησαν εὐτυχισμένοι, ἔπειτα ὅμως ἄρχισαν οἱ γκρίνιες, οἱ ἀπογοητεύσεις καὶ οἱ φιλονεικίες γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα. Ὁ Ἀνρὺ ἦταν μηχανικὸς κι' ἔτσι ἡ Καίτη ἔμενε μόνη ὅλη μέρα. Εἶχε καλὴ καρδιά, ἀλλ' ἀγαποῦσε τὰ λοῦσα. Ξόδευε πολλὰ γιὰ τουαλέττες καὶ εἶχε τὴ μανία ν' ἀγοράζη κίτρινα τριαντάφυλλα!

»Ὅπως σᾶς εἶπα, ἦταν ἕνα ἀλλόκοτο κορίτσι καὶ εἶχε πιστέψει πὼς ὁ ἔρωτας καὶ ὁ γάμος εἶναι πάντα σὰν ἕνα ὄμορφο ὄνειρο. Δὲν μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίση τὶς μιζέριες καὶ τὶς οἰκονομικὲς στενοχώριες τῆς ζωῆς. Μὰ καὶ ὁ Ἀνρὺ δὲν ἤξερε νὰ εἶναι ὑπομονητικός. Ἔτσι ἄρχισε νὰ περνάη τὰ βράδια του μακρυὰ ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο, χαρτοπαίζοντας. Ἡ Καίτη στὸ τέλος ἀπογοητεύθηκε κι' ἕνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, ὁ Ἀνρὺ τὴ βρῆκε νεκρὴ στὴν κρεβατοκάμαρά της.

»Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ἀνρὺ κλείστηκε στὸ σπίτι του καὶ ἔβγαινε σπάνια ἔξω. Ὅταν τὸν ρώτησα τί θάκανε μόνος του στὸ σπίτι, μούδωσε νὰ καταλάβω ὅτι οἱ μέρες του θὰ ἦταν μετρημένες...

★

Τὰ κεριὰ ἦταν σβυσμένα καὶ τὸ σπίτι σκοτεινό. Ὁ γιατρὸς ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό του φανάρι καὶ προχώρησαν ὅλοι στὸ δωμάτιο τῆς Καίτης. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸν Ἀνρὺ σκοτωμένο καὶ πάνω στὸ τραπέζι τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα.

Ὁ Φρανσουὰ πῆρε τὴ Ντενίζ, μακρυὰ ἀπ' τὴν τραγικὴ ἐκείνη κάμαρη καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισαν ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὅταν βρέθηκαν πάλι στὸ μικρό τους δωμάτιο, πλάγιασαν κατάκοποι. Μέσ' στὸ σκοτάδι ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ τοῦ Φρανσουά:

— Ντενίζ...

— Ναί, ἀγάπη μου...

— Μὴ μ' ἀφήσης ποτέ!...

— Ναί, ποτέ! εἶπε ἡ Ντενίζ.

Σιγά - σιγά, οἱ εἰκόνες ἐκείνης τῆς νύχτας ἔσβυσαν μέσ' στὸν ὕπνο τους. Εἶχαν ζήσει τὴν περιπέτεια ἐκείνη λὲς καὶ ἡ μοῖρα ἤθελε νὰ σώση τὸν ἔρωτά τους...

ΖΑΝ — ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Ὁ Φρανσουὰ εἶδε κι' αὐτὸς πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἕνα βάζο μὲ φρέσκα κίτρινα τριαντάφυλλα...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΑ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἔπειτα ἀπ' τὴ δραματικὴ συνάντησι μὲ τὸ Φαμπιέν, ἡ Μπλὰνς διηγεῖται στὴν κόρη της ὅλο τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς της. Περνᾶνε χρόνια. Ἡ Μαργαρίτα δὲν θέλει νὰ παντρευτῆ, γιατὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπάη κρυφὰ τὸ Φαμπιέν. Μιὰ μέρα, φτάνει ἀπ' τὴ Γαλλία κι' ἐπισκέπτεται τὴ Μπλὰνς ὁ Ρουσσώ, ὁ παληὸς ὑπάλληλος τοῦ Τεβενέν, ποὺ εἶχε ζητήσει ἄλλοτε τὸ χέρι της. Ἔχει τώρα μιὰ δική του Τράπεζα. Ἐπαναλαμβάνει τὴν πρότασί του, κι' ἡ Μπλὰνς συγκινεῖται μὲ τὴ σταθερὴ ἀγάπη του, ἀλλὰ ἀρνιέται καὶ πάλι. Τῆς διηγεῖται ὕστερα ὅτι ἡ ἐπιχείρησι τοῦ Σὰρλ κινδυνεύει νὰ χρεωκοπήση, γιατὶ ὁ ἴδιος ἔχει παραμελήσει τὴ δουλειά του, συντριμμένος ἀπ' τὴ θλῖψι του, κι' ἔχει ἀναθέσει τὴ διεύθυνσι στὸν Ἀρθοῦρο, ποὺ τοῦ τὸν ἐπέβαλε ἡ Ἑρμὰνς καὶ ποὺ τὰ κάνει θάλασσα.

23ον

— Ἀνεξήγητο, δυστυχῶς ὅμως πραγματικό, κυρία! εἶπε ὁ Ρουσσώ.

— Μὰ δὲν ἔχει λοιπὸν ὁ κ. Τεβενὲν κοντά του κανένα φίλο, ποὺ νὰ τὸν βοηθήση νὰ συνέλθη ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀλεθρία κατάπτωσι;... Ἤξερα ἄλλοτε κάποιον ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιά: τὸν ἀββᾶ Πασκάλ.

— Πραγματικά. Μά, ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα, ὁ ἀββᾶς λείπει σχεδὸν συνεχῶς ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἔχει ἀφιερώσει τὴ ζωή του στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο του... Ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ξέρω πὼς βρισκόταν κοντὰ στὸ φίλο του, ἀλλὰ προσωρινὰ μόνο, ἕτοιμος νὰ ξαναφύγη.

»Τὸν βασανίζει ἄλλωστε κι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη θλῖψι ἢ μᾶλλον μιὰ θανάσιμη ἀνησυχία. Ἀγαποῦσε πολὺ ἕνα βαφτιστικὸ τοῦ κ. Τεβενέν, τὸ Φαμπιὲν Συλβά. Ἴσως νὰ τὸν θυμᾶσθε...

— Τὸ Φαμπιέν! φώναξε ἡ Μαργαρίτα, μὲ καρδιοχτύπι.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπε ἔκπληκτος ὁ Ρουσσώ.

— Ὁ κ. Φαμπιὲν Συλβὰ εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διέκοψε ζωηρὰ ἡ Μπλάνς.

— Πραγματικά, ἦταν ἀνθυποπλοίαρχος.

— Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου, ἐπισκέφθηκε αὐτὴ τὴν πόλι τὸ πλοῖο ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ κ. Συλβά, κι' ἡ κόρη μου τὸν γνώρισε τότε.

— Στὴν ἐπιστροφή του ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξίδι, παραιτήθηκε ἀπ' τὸ ναυτικό. Μὲ τὴν βοήθεια δὲ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας, διωργάνωσε μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ στὴν Ἀφρική. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο, ἔφυγε, γεμᾶτος ἐλπίδες, γιὰ τὸ κέντρο τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

— Καὶ τί ἀπόγινε;...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀγωνιοῦν ὁ κ. Τεβενὲν κι' ὁ ἀββᾶς Πασκάλ. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ μάθαιναν ταχτικὰ εἰδήσεις του, ξαφνικὰ ἔχασαν κάθε ἐπαφὴ μαζί του. Κανεὶς δὲν ξέρει πιὰ ποῦ βρίσκεται. Τὰ μέρη δὲ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐξερευνήση, κατοικοῦνται ἀπὸ ἄγριες φυλές, ποὺ δὲν ἔχουν ἐγκαταλείψει ἀκόμη τελείως τὸν καννιβαλισμό!

— Ὤ, Θεέ μου!... ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα, ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση.

— Μὰ δὲν ἕπεται μ' αὐτὸ πὼς ἔχει πάθει κακὸ ὁ ἄφοβος ἐξερευνητής! ἔσπευσε νὰ προσθέση ὁ Ρουσσώ, τρομαγμένος ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια του στὴ νέα. Ἴσως δὲν ἔχει προσωρινὰ τὴ δυνατότητα νὰ στείλη εἰδήσεις του...

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν χλωμή, σὰν τὸ κερί. Μὰ εἶχε ψυχικὴ δύναμι καὶ θάρρος. Κατάλαβε πὼς ἡ μητέρα της θ' ἀνησυχοῦσε θανάσιμα, ἂν ἀντιλαμβανόταν τὴ σφοδρὴ συγκίνησί της. Θέλησε λοιπὸν νὰ τῆς τὴν κρύψη, στρέφοντας σ' ἄλλο θέμα τὴ συνομιλία.

— Μὰ δὲν βρίσκει ὁ κ. Τεβενὲν παρηγοριὰ καὶ ὑποστήριξι στὴ δεύτερη κόρη του ποὺ τοῦ ἀπόμεινε; εἶπε μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.

— Ὄχι δυστυχῶς, δεσποινίς... Ξέρετε τὴν παροιμία ποὺ λέει «Τὸ μῆλο κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ θὰ πέση...». Ταιριάζει λοιπὸν ἀπόλυτα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Ἡ δεσποινὶς Σουζάννα ἔχει παρασυρθῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ δίνη τῆς κοσμικῆς ζωῆς τῆς μητέρας της. Παρ' ὅλη τὴ μικρὴ ἀκόμη ἡλικία της, φαίνεται πὼς δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή της: νὰ ἱκανοποιῆ ἀμέσως κάθε ἐπιθυμία της, ὡς καὶ τὴν πιὸ ἐξωφρενική. Ὁ παραμελημένος πατέρας της δὲν ἔχει παρὰ δευτερεύουσα θέσι στὴν καρδιά της...

Ἡ Μπλὰνς κι' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπάντησαν. Ἁπλώθηκε ξαφνικὰ μιὰ βαρειὰ σιωπή...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, μητέρα καὶ κόρη βρίσκονταν ἀκόμη στὸ μικρὸ δωμάτιο, μόνες πρὸ πολλοῦ. Καμμιά τους δὲν μιλοῦσε. Ἔμεναν βυθισμένες στὶς σκέψεις τους.

Ξαφνικά, σήκωσαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὸ κεφάλι κι' οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν. Κατάλαβαν ἀμέσως ἡ μιὰ τὴν ἄλλη..

— Εἶναι λοιπὸν χαμένος... ψιθύρισε ἡ Μπλάνς.

— Ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό! ἀπάντησε σταθερὰ ἡ Μαργαρίτα.

— Τί θὲς νὰ πῆς;

— Ὅτι δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀφίσουμε τὸν πατέρα μου νὰ βαδίζη ἔτσι πρὸς τὴν καταστροφή του!...

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἔκανε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της.

— Ἀλλοίμονο! Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε, παιδί μου;... Ποιὸ μέσον νὰ μεταχειριστοῦμε γιὰ νὰ τὸν σώσουμε;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη τὸ μέσον! ἀπάντησε ἡ νέα, μ' ἐνεργητικότητα ἀπίστευτη γιὰ τὴν ἡλικία της. Ξέρω ὅμως ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε εὐτυχισμένες καὶ πλούσιες, ὁ πατέρας μου εἶναι δυστυχισμένος, ἐγκαταλελειμμένος, μονάχος, δίχως στήριγμα καὶ χωρὶς στοργή... Χρειάζεται τὴ βοήθειά μας. Τὸ καθῆκον μας εἶναι νὰ τὰ θυσιάσουμε ὅλα, νὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὸν σώσουμε!...

Ζ΄.

Πλησιάζει ἡ καταστροφή

Ποτὲ δὲν ταίριαζε τόσο σ' ἕναν ἄντρα ἡ ὀνομασία «Ζιγκολό», ὅσο στὸν Ἀρθοῦρο Νορμπέο, τώρα ποὺ εἶχε γίνει «ὑποκόμης ντὺ Βερνέ»...

Εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν καλοπέρασί του, τὰ χάδια, τὸ θαυμασμὸ τῆς φιλενάδας του. Ἀρκοῦσε νὰ ἐπιθυμήση κάτι, γιὰ νὰ γίνη ἀμέσως.

Εἶχε παχύνει λίγο, χωρὶς ὅμως νὰ χάση τὴν ὀμορφιά του. Ἦταν δροσερός, χαμογελαστός, πάντα κακόκεφος — μὲ μιὰ λέξι, ἀπόλυτα εὐτυχισμένος.

«Αὐτὴ τὴν εὐτυχία ποὺ ἀπολαμβάνω — ἔλεγε κάποτε στὸν ἑαυτό του — τὴ χρωστῶ στὴν ἐξυπνάδα μου, στὴν ἀξία μου καὶ στὴν ἐπιδεξιότητά μου».

Ὅταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, ἀπ' τὸ Μοντεκάρλο, εἶχε βεβαιωθῆ πρῶτα γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν πληροφοριῶν ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν κ. Τεβενέν. Εἶχε πεισθῆ πὼς ἡ Ἑρμὰνς ἦταν πλουσιωτάτη καὶ πὼς ἔκανε τὸν ἄντρα της ὅ,τι ἤθελε.

Θέλησε ὕστερα νὰ βεβαιωθῆ ὁ τυχοδιώκτης πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπ' τὸ παρελθόν του. Τὸ πρόσωπό του, καὶ τὸ παρουσιαστικό του ἐν γένει, εἶχαν ἀλλάξει πολύ. Εἶχε βάψει τὰ μαλλιά του, εἶχε ξυρίσει τὸ μουστάκι του. Ἐξ ἄλλου, ἡ συνάφειά του μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τῆς Βιέννης εἶχε ἐπιδράσει στοὺς τρόπους του, στὸ ὕφος του, στὸ ἐξωτερικό του.

Ἡ φωνή του διατηροῦσε τὸ γλυκὸ τόνο

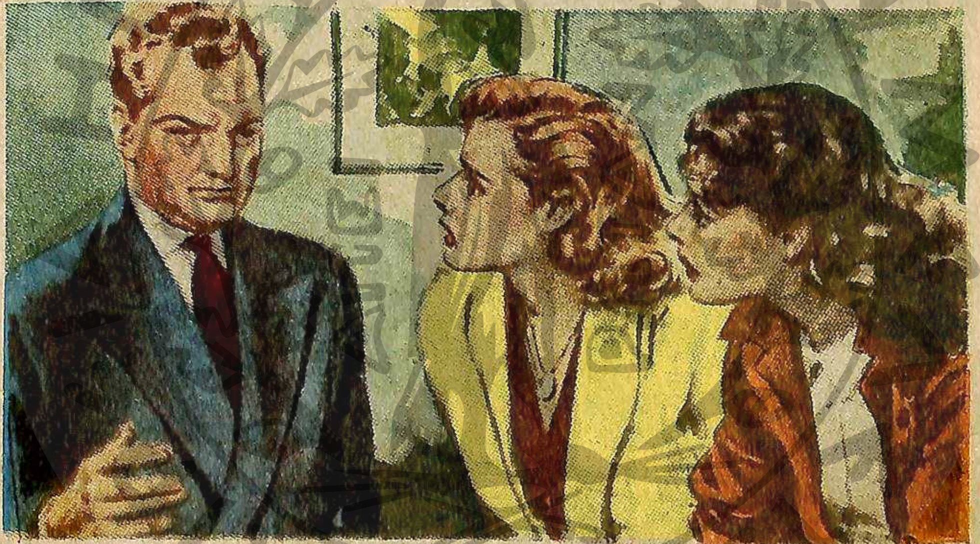

— Ὁ κ. Συλβά, στὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ ταξίδι αὐτό, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ναυτικό, ἐξήγησε ὁ Ρουσσὼ στὴ Μαργαρίτα.

της, μὰ δὲν ἦταν πιὰ ἡ ἴδια: Εἶχε γίνει βαρύτερη, κι' ἡ μελαγχολικὴ ἐκείνη ἀπόχρωσι τῆς ἔδινε περισσότερη γοητεία.

Πῆγε λοιπὸν στὰ μέρη ὅπου ἤξερε πὼς θὰ συναντοῦσε μερικοὺς ἀπ' τοὺς παληοὺς γνωστούς του, στὰ καφενεῖα ὅπου περνοῦσε τὶς ἡμέρες του τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ἡ Ρόζα. Κουβέντιασε μὲ πολλοὺς ἀπὸ κείνους ποὺ ὑπῆρξαν ἄλλοτε φίλοι του. Κανεὶς τους ὅμως δὲν τὸν ἀναγνώρισε.

Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἐμπιστεύθηκε ὕστερα στὴ μεταμόρφωσί του κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Κρυσόλ, ὅπου ἔμενε ἄλλοτε ἡ μαμή. Βρῆκε ἐκεῖ τοὺς ἴδιους θυρωρούς, τὸ ἴδιο ἀντρόγυνο, ποὺ ἤξερε καλὰ τὸ πρόσωπό του.

— Εἶμαι μακρυνὸς συγγενὴς τῆς κυρα-Λεπαγιέ, τοὺς εἶπε μ' ἀπόλυτη ψυχραιμία. Ἔλειπα ἀπ' τὴ Γαλλία, ὅταν ἔμαθα τὸ κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε, καθὼς καὶ τὴν καϋμένη τὴν ξαδελφούλα μου... Τώρα λοιπὸν ποὺ γύρισα, θᾆμουν εὐτυχισμένος ἂν μοῦ δίνατε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασι τῆς δυστυχισμένης γυναίκας.

— Ἀλλοίμονο, κύριε, ἡ κατάστασί της μένει ἡ ἴδια πάντα, ἀπάντησε ἡ θυρωρός. Φαίνεται πὼς ἡ τρέλλα της εἶναι ἀθεράπευτη. Εὐτυχῶς, κάθεται ἥσυχα, καὶ δὲν εἶναι καθόλου ἐπικίνδυνη. Ἀγριεύει μόνο ἂν ἀκούση νὰ μιλᾶνε γιὰ θεατρίνες, γιὰ σαντέζες...

— Καταλαβαίνω! διέκοψε ὁ Ἀρθοῦρος. Μοῦ εἴπανε πὼς ἡ πρώτη αἰτία τῆς δυστυχίας της ἦταν κάποια θεατρίνα... Μὰ θέλω πρὸ πάντων νὰ μάθω ἂν τὴν περιποιοῦνται ὅσο εἶναι δυνατόν... Τὴν ἔχουν κλείσει στὸ δημόσιο ψυχιατρεῖο;

— Ὄχι, κύριε. Εἶχε ἡ δυστυχισμένη μιὰ καλούτσικη περιουσία. Μιὰ καὶ δὲν παρουσιάστηκε λοιπὸν κανεὶς κληρονόμος της, ὁ εἰρηνοδίκης ὥρισε ἕνα διαχειριστή, ποὺ πληρώνει ἀπ' τὰ χρήματά της τὰ ἔξοδα νοσηλείας της στὴ νευρολογικὴ κλινικὴ τοῦ δόκτορος Ριπέρ, τοῦ περίφημου ψυχιάτρου, στὸ Ὠτέϊγ...

— Ἄ, μάλιστα, τὴν ἔχω ἀκούσει αὐτὴ τὴν κλινική. Σίγουρα, θὰ τὴν περιποιοῦνται ἐκεῖ καλά, τὴν καϋμένη τὴ θεία μου... Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ αὔριο.

Δὲν τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει λοιπὸν ὁ θυρωρὸς κι' ἡ γυναῖκα του. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμή, μποροῦσε πιὰ νᾆναι ἥσυχος πὼς κανεὶς δὲν θ' ἀμφισβητοῦσε τὴν καινούργια προσωπικότητά του, ὡς ὑποκόμητος ντὺ Βερνέ!

Ρίχτηκε λοιπὸν τολμηρὰ στὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀνοίξει μπροστά του.

Εἶχε καταλάβει πὼς ἡ ἀγάπη τῆς Ἑρμὰνς θὰ γινότανε πηγὴ πλούτου γι' αὐτόν. Ἔπρεπε μόνο νὰ φροντίση ὥστε νὰ γίνη ἀληθινὸ πάθος ἡ ἀγάπη αὐτή!

Ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικὰ κανένα ἡ Ἑρμάνς, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ γνώρισε τὸν Ἀρθοῦρο.

Μετὰ τὸν πρίγκηπα ντὲ Βεράν, εἶχε ἀποκτήσει ἄλλους δυὸ - τρεῖς φίλους, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι της ἢ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν κοσμικὴ φιλοδοξία της, χωρὶς ὅμως νὰ νοιώση ἀληθινὸ ἔρωτα γιὰ κανένα.

Μὰ τώρα ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά, μ' ὅλη τὴν ψυχή της, μ' ὅλο της τὸ εἶναι...

Ὁ Ἀρθοῦρος ἀντίθετα διατηροῦσε τὴν αὐτοκυριαρχία του. Δὲν ἔνοιωθε κἂν γιὰ τὴν Ἑρμὰνς τὸ φλογερὸ ἐκεῖνο πόθο, ποὺ μοιάζει κάποτε μὲ τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸν εἶχε νοιώσει γιὰ τὴ Νινὲτ Βιλλάρ. Ἔπαιζε ὡστόσο τὸ ρόλο του μ' ἀναμφισβήτητη ἐπιδεξιότητα.

Ξέροντας πὼς οἱ γυναῖκες θέλουν νὰ βλέπουν σὰν προστατευόμενό τους τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶνε, φρόντισε νὰ μένη πάντα ταπεινὸς ἀπέναντι στὴν ἀγέρωχη φιλενάδα του, κολακεύοντας τὸν ἀπροσμέτρητο ἐγωϊσμό της μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ τῆς ἔδειχνε, ἀναγνωρίζοντας δῆθεν τὴν ὑπεροχή της, εὐλογῶντας την συνεχῶς γιατὶ καταδέχτηκε νὰ κατεβῆ ὡς αὐτόν...

Ὁ Τεβενὲν δέχθηκε εὔκολα τὴν πρότασι ποὺ τοῦ ἔκαμε ἡ Ἑρμάνς, μόλις γύρισε ἀπ' τὸ Μοντεκάρλο: νὰ πάρη στὸ κατάστημά του τὸν Ἀρθοῦρο, σὰν ἕνα εἶδος ὑποδιευθυντοῦ.

Ἄλλωστε, ἡ Ἑρμὰνς τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι ἐπέμενε σ' αὐτό. Καὶ πρόσθεσε ὅτι, ἐφόσον ἔμενε στὴν ἐπιχείρησι ἡ ἀτομική της περιουσία, εἶχε κάποιο δικαίωμα νὰ ἀπαιτήση τὸ διορισμὸ ἑνὸς ἔμπιστου της, ποὺ θὰ προστάτευε τὰ συμφέροντά της.

Ὁ Σὰρλ περιορίσθηκε μόνο σὲ μερικὲς παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοῦ συνιστοῦσε ἡ γυναῖκα του.

Ἄλλωστε ἔνοιωθε κι' ὁ ἴδιος τὴν ἀνάγκη κάποιου ποὺ νὰ τὸν ἀντικαθιστᾶ συχνά. Γιατὶ εἶχε ἀηδιάσει πιὰ κάθε τι σχετικὸ μὲ τὴ δουλειά του, τσακισμένος ἀπ' τὸ ἀδιάκοπο ψυχικό του μαρτύριο.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρθοῦρος τὰ κατάφερε θαυμάσια, τὸν πρῶτο καιρό, στὴν ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ἀναλάβει.

Δὲν εἶχε, βέβαια, ἐφευρετικότητα: Τὸ γοῦστο του ἦταν μετρίας ποιότητος. Μὰ ἡ συνεχὴς συνάφειά του μὲ τὴ γυναικεία πελατεία τοῦ καταστήματος, ἡ καθημερινὴ προσέγγισί του στὶς γνωστότερες κυρίες τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἡμικόσμου, κολάκευε τὴ ματαιοδοξία του καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναπτύση ἀπίστευτο ζῆλο καὶ δραστηριότητα.

Ἔτσι πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια, δίχως τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

Μά, ὅπως σ' ἕνα ὁλοκάθαρο οὐρανὸ συγκεντρώνονται σιγὰ - σιγὰ ἀόρατοι ἀτμοί, ἔτσι καὶ στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο, ποὺ φαινόταν ἥσυχο κι' εὐτυχισμένο, σωρεύονταν λίγο - λίγο τὰ σύννεφα τῆς μπόρας...

Ὁ «Ζιγκολὸ» σκεπτόταν τώρα πώς, ὅσο κι' ἂν ἦταν εὐτυχισμένος, ἔμενε μονάχα ἕνας ἁπλὸς «Ζιγκολό», καὶ τίποτε παραπάνω!

Ἂν τύχαινε κάτι ξαφνικό, ἂν π. χ. πέθαινε ἡ Ἑρμάνς, ἢ ἂν ὁ Τεβενὲν πουλοῦσε σὲ ἄλλον τὸ κατάστημά του, αὐτὸς θὰ ξανάπεφτε, ἂν ὄχι στὴ μαύρη φτώχεια, πάντως ὅμως στὴ στενόχωρη μετριότητα. Γιατί, παρ' ὅλο τὸ μεγάλο μισθὸ ποὺ ἔπαιρνε καὶ τὶς γενναιοδωρίες τῆς φιλενάδας του, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ βάλη κατὰ μέρος, παρὰ ἐλάχιστα πράγματα!

Μιὰ μέρα, εἶχε μιλήσει μὲ ὑπονοούμενα γιὰ τὴν πιθανότητα νὰ πάρη διαζύγιο ἡ Ἑρμὰνς ἀπ' τὸν ἄντρα της. Μὰ ἐκείνη εἶχε διαμαρτυρηθῆ ζωηρά:

— Βέβαια, τοῦ εἶπε, κι' ἐγὼ ὑποφέρω ποὺ δὲν σ' ἔχω ὁλότελα δικό μου. Μὰ ξέρεις καλὰ πώς, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ ἄντρας μου δὲν εἶναι πιὰ τίποτε γιὰ μένα... Ἄλλωστε, ἄσχετα πρὸς τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, τὸ διαζύγιο εἶναι κάτι ποὺ δὲν γίνεται ἀνεκτὸ ἀπ' τὸν καλὸ κόσμο στὸν ὁποῖο ἀνήκω. Πιστεύω λοιπὸν πὼς ποτὲ δὲν θὰ πάρω μιὰ τέτοια ἀπόφασι...

Καὶ πρόσθεσε, κυττάζοντάς τον τρυφερά:

— Δὲν εἴμαστε ἄλλωστε πιὸ εὐτυχισμένοι, ἔτσι ποὺ ἀγαπιόμαστε κρυφά;

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ δεσμός τους δὲν ἦταν γνωστὸς σὲ κανένα — μολονότι τὸν μάντευαν μερικοί.

Ἔδιναν τὰ ραντεβού τους σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα ποὺ εἶχε νοικιάσει ὁ Ἀρθοῦρος, στὴν ὁδὸ Βινιόν, καὶ τὸ εἶχε ἐπιπλώσει ἡ φιλενάδα του.

Ἡ Ἑρμὰνς κατέβαινε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό της στὴν ἐκκλησία τῆς Μαντελέν, ἔμπαινε στὸ ναὸ καὶ ξανάβγαινε ἀπὸ μιὰ πλαγινὴ πόρτα, ἀφοῦ σκέπαζε μ' ἐπιμέλεια τὸ πρόσωπό της. Ἔνοιωθε τότε τὴν νοσηρὴ ἐκείνη ἀπόλαυσι ποὺ προκαλεῖ ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως. Ἔφτανε στὸν προορισμό της λαχανιασμένη. Ὁ Ἀρθοῦρος τὴν καθησύχαζε, καὶ τὰ φιλιά τους ἔτσι διατηροῦσαν τὴ ρωμαντικὴ νοστιμάδα τοῦ ἀπαγορευμένου.

Τὸ καλοκαῖρι, συναντιόνταν σὲ διάφορες λουτροπόλεις, ὅπου ἔκανε ταξειδάκια ὁ Ἀρθοῦρος. Ἀργότερα, βλέπονταν στὸ Σαμορώ, κάπως πιὸ ἥσυχα, πάντως ὅμως μὲ λεπτομερεῖς προφυλάξεις.

Ὁ Ἀρθοῦρος εἶχε ἐκεῖ τὸ δωμάτιό του — ἐκεῖνο ποὺ ἔμενε ἄλλοτε ἡ Μπλάνς — ἐνῶ ἡ Σουζάννα κι' ἡ γκουβερνάντα της εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα, τὸ δὲ διαμέρισμα τῆς Ἑρμὰνς βρισκόταν στὸ κέντρο.

Ἦταν εὔκολο γιὰ τὸν Ἀρθοῦρο, ὅταν εἶχαν πιὰ ὅλοι ἀποκοιμηθῆ, νὰ γλυστρήση στὴν κάμαρα τῆς φιλενάδας του.

Ὁ Σὰρλ παραμελοῦσε τελείως τὶς δουλειές του κι' εὕρισκε τὴ λησμονιὰ μόνο σὲ ἐπιστημονικὲς μελέτες. Εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ περίπτερο, στὸ βάθος τοῦ κήπου, χρησιμοποιῶντας τὸ ἰσόγειο γιὰ γραφεῖο καὶ ἐργαστήριο, ἐνῶ ἡ κρεβατοκάμαρά του βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἡ κατάστασι ἐξακολουθοῦσε ἔτσι ἀπὸ ἐφτὰ χρόνια, σχεδόν, χωρὶς νὰ συμβῆ ποτὲ τὸ παραμικρὸ ἀπρόοπτο. Ἡ Σουζάννα εἶχε κλείσει τώρα τὰ 16 χρόνια της κι' εἶχε γίνει σωστὴ δεσποινίς.

Ἡ Ἑρμὰνς μελαγχολοῦσε στὴ σκέψι πὼς πλησίαζε ὁλοένα ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γινότανε γιαγιά.

Τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων τῆς κόρης της, ἔδωσε ἕνα γκάρντεν-πάρτυ, ὅπου προσκάλεσε ὅλες τὶς φιλενάδες τῆς Σουζάννας. Ἦταν μιὰ θαυμάσια φθινοπωρινὴ μέρα. Ἡ ἀπέραντη βίλλα, γεμάτη κόσμο καὶ θόρυβο, ἔλαμπε ἀπὸ κομψότητα καὶ πολυτέλεια. Οἱ κοπελλίτσες κυκλοφοροῦσαν στὸν κῆπο, ἀνάλαφρες σὰν πεταλοῦδες.

Ὅταν ἐμφανίσθηκε στὸ σαλόνι ἡ Σουζάννα, τὴν ὑποδέχθηκε μιὰ γενικὴ φωνὴ θαυμασμοῦ. Ἀκόμα κι' οἱ ζηλιάρες μητέρες, ποὺ εἶχαν κορίτσια τῆς παντρειᾶς, δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ βροῦν γοητευτικὴ τὴν κόρη τῆς οἰκοδέσποινας.

Διπλᾶ περήφανη, σὰν κοσμικὴ κυρία καὶ σὰν μητέρα, ἡ Ἑρμὰνς ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάση καὶ νὰ φιλήση τὴ Σουζάννα.

— Εἶσαι ὄμορφη σὰν ἄγγελος! τῆς φώναξε.

Ἐκείνη χαμογελοῦσε καὶ δεχότανε τὰ κομπλιμέντα μ' ἀταραξία, σὰν νὰ καταλάβαινε τὴν ἐντύπωσι ποὺ προξενοῦσε.

Ὁ Σὰρλ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ, γιὰ νὰ καμαρώση κι' αὐτὸς τὴν κόρη του. Ὁ ἀββᾶς Πασκὰλ τὸν εἶχε καλέσει μ' ἕνα τηλεγράφημα στὸ ἐρημητήριό του, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνη μερικὲς μέρες.

Ὁ Ἀρθοῦρος, ἀνακατεμένος μὲ τὶς συντροφιὲς τῶν νέων, ἔνοιωσε ἕνα παράξενο συναίσθημα, μῖγμα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη ἡ Σουζάννα.

— Καὶ σεῖς, κύριε ντὺ Βερνέ, ποὺ ἔχετε τόσο γοῦστο, πῶς μὲ βρίσκετε; τὸν ρώτησε γελῶντας ἐκείνη, μὲ τὴν οἰκειότητα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει σιγὰ - σιγὰ μαζί του.

— Ἀξιολάτρευτη, δεσποινίς! ἀπάντησε ὁ Ἀρθοῦρος.

— Εἶν' ἀλήθεια λοιπὸν αὐτὸ ποὺ μοῦ λένε οἱ κύριοι, ὅτι θὰ ξεμυαλίσω ὅλο τὸν κόσμο;

— Οὔτε κουβέντα νὰ γίνεται!... εἶπε ὁ Ἀρθοῦρος, μὲ τὸν ἴδιο ἐλαφρὸ τόνο.

Ἦταν λίγο χλωμὸς ὡστόσο, καὶ δάγκανε νευρικὰ τὰ χείλη του, ποὺ εἶχαν στεγνώσει ξαφνικά. Στὰ γαλανὰ μάτια του εἶχε ἀνάψει μιὰ φλόγα, καὶ γιὰ νὰ τὴν κρύψη χαμήλωσε γρήγορα τὰ βλέφαρά του.

— Τί ἔλεγες στὴ Σουζάννα; τὸν ρώτησε ἡ Ἑρμάνς, ἐνῶ ἡ κόρη της πήγαινε νὰ βρῆ τὶς φίλες της.

— Ὅτι σοῦ μοιάζει ὁλοένα πιὸ πολύ. Φαίνεσθε τώρα σὰν ἀδελφές...

Ἡ Ἑρμὰνς κοκκίνισε ἀπὸ χαρά, κάτω ἀπ' τὸ μακιγιάζ της.

Ἡ μέρα ἐκείνη κύλησε σὰν ἕνα ἀτέλειωτο μεθῦσι γιὰ τὴ Σουζάννα. Μὰ κι' ἡ Ἑρμάνς, περικυκλωμένη ἀπὸ θαυμαστάς, θᾆταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, ἂν δὲν τῆς φαινόταν πὼς διέκρινε κάποιο σύννεφο στὸ μέτωπο τοῦ ἀγαπημένου της...

Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ ξένοι, ὁ Ἀρθοῦρος ἄφισε νὰ περάση λίγη ὥρα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι στὸ σπίτι, κι' ὕστερα πῆγε νὰ βρῆ τὴ φιλενάδα του.

— Σὲ περίμενα... τοῦ εἶπε ἡ Ἑρμάνς, ἀγκαλιάζοντάς τον ἀπ' τὸ λαιμό. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῆς πώς, ἂν ἔχης κάτι ποὺ σ' ἀπασχολεῖ, κάποια στενοχώρια, θὰ μοῦ τὴν ἐμπιστευθῆς ἀμέσως γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω!...

— Σ' ἀγαπῶ, Ἑρμάνς...

— Ὡστόσο, μοῦ φάνηκες μελαγχολικὸς ὅλη τὴν ἡμέρα. Σὲ βασανίζει λοιπὸν ἀκόμη ἡ ζήλεια γιὰ τὸν ἄντρα μου, ὅπως μοὔλεγες μιὰ μέρα;... Θέλεις νὰ χωρίσω;

— Ὄχι, ὄχι! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ἀρθοῦρος. Ἂς μείνουμε ὅπως εἴμαστε, ἀφοῦ εἴμαστε εὐτυχισμένοι!... Ἀργότερα, θὰ δοῦμε.

Στὴ μέση τῆς νύχτας, τὴν ἄφισε γιὰ νὰ γυρίση στὸ δωμάτιό του. Προχώρησε ἀθόρυβα στὸ διάδρομο ποὺ ἐξυπηρετοῦσε ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ ἴδιου ὀρόφου. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα ὅμως σταμάτησε κι' ἔμεινε ἀκίνητος μερικὰ λεπτά, σὰν νὰ πάλευε μὲ κάποια σκέψι ποὺ τὸν βασάνιζε.

Ἡ σιωπὴ ἦταν βαρειά, γύρω του. Ὅλοι κοιμόνταν βαθειά, κουρασμένοι ἀπ' τὴ γιορτή.

Ξαφνικά, ἀντὶ νὰ στρίψη δεξιὰ γιὰ νὰ φτάση στὸ δωμάτιό του, προχώρησε κατ' εὐθεῖαν στὸ διάδρομο. Βάδιζε μὲ προφύλαξι στὸ παχὺ χαλί, ποὺ ἔπνιγε τὸν ἦχο τῶν βημάτων του.

Σταμάτησε καὶ πάλι μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ βάθους. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο ὁρμητικά, ὥστε ἀκούγονταν οἱ παλμοί της μέσ' στὴ σιωπή...

Ψαχούλεψε στὰ σκοτεινὰ κι' ἔπιασε τὸ πόμολο. Τὸ γύρισε σιγὰ - σιγά, σὰν κλέφτης, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Ἕνα ἠλεκτρικὸ καντῆλι, μέσα σ' ἕνα θολὸ γλόμπο, σκόρπιζε τὸ ἀδύνατο φῶς του κι' ἐπέτρεπε νὰ διακρίνεται ἀμυδρὰ ἡ κομψὴ καὶ πολυτελὴς ἐπίπλωσι.

Ὁ Ἀρθοῦρος προχώρησε. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν μέσα στὸ μισοσκόταδο, σὰν ἀπὸ μιὰ φλόγα τρέλλας.

Κοντά του, ἐκεῖ μπροστά του, κοιμόταν ἡ Σουζάννα... Τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιά της, ἁπλωμένα στὸ μαξιλάρι, σχημάτιζαν ἕνα φωτοστέφανο γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι της, ἀπ' τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ λεπτὰ καὶ γλυκὰ χαρακτηριστικά. Ἀπ' τὰ μισάνοιχτα κοραλένια χείλη της, ἔβγαινε ἡ ἀνάσα της, ἤρεμα καὶ ρυθμικά.

Στὸν ὕπνο της, εἶχε ξεσκεπαστῆ λίγο, κι' ὁ Ἀρθοῦρος μποροῦσε νὰ θαυμάση τὰ γυμνὰ μπράτσα της καὶ τὸ πάνω μέρος τοῦ στήθους της.

Ἔτρεμε ὁλόκληρος... Εἶχε ἑνώσει τὰ χέρια του, μπήγοντας τὰ νύχια στὶς σάρκες του...

Ξαφνικά, ἡ κοπελλίτσα κουνήθηκε ἐλαφρά. Ὁ Ἀρθοῦρος βρῆκε τότε τὴ δύναμι ν' ἀποτραβηχτῆ, νὰ κλείση τὰ μάτια του καὶ νὰ φύγη σὰν τρελλός, μεθυσμένος ἀπ' τὴν ὀπτασία ἐκείνη ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, ψιθυρίζοντας μὲ πάθος:

— Ὤ, τί ὥμορφη ποὺ εἶναι!...

Ἀπὸ μερικὸ καιρό, ὅλοι στὸ κατάστημα Τεβενὲν παρατηροῦσαν μιὰ φανερὴ ἀλλαγὴ τοῦ κ. ντὺ Βερνέ, μιὰ παράξενη θλῖψι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Ἐρωτευμένος θᾆναι! λέγανε.

— Ἢ θἄχη χρηματικὲς στενοχώριες!

Οἱ γυναῖκες προτιμοῦσαν τὴν πρώτη ἐξήγησι. Γενικά, τὸ θηλυκὸ προσωπικὸ τοῦ καταστήματος ἦταν ξετρελλαμένο μὲ τὸν ὡραῖο Ἀρθοῦρο. Ἐργάτριες, πωλήτριες, μανεκέν, ὅλες εἶχαν ἐπηρεασθῆ ἀπ' τὴ γοητεία του.

Μὰ καὶ πολλὲς ἀπ' τὶς πελάτισσες τοῦ ἔδειχναν ἐνδιαφέρον. Μάλιστα μερικὲς ἐκτροχιασμένες κοσμικὲς κυρίες τοῦ εἶχαν κάνει φανερὲς προτάσεις... Αὐτὸς ὅμως εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ τὶς ἀποφύγη, καταλαβαίνοντας ὅτι μὲ μιὰ ἀπρονοησία του θὰ κινδύνευε νὰ χάση τὴ θέσι του καὶ τὴν Ἑρμάνς, ποὺ δὲν θὰ τοῦ συγχωροῦσε ποτὲ ἕνα παραστράτημά του.

Ἀπὸ λίγον καιρὸ ὡστόσο — καὶ συγκεκριμένα ἀπ' τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, ποὺ εἶχε μείνει μερικὲς μέρες στὸ Σαμορώ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς γιορτῆς τῆς Σουζάννας — ὁ ὡραῖος Ἀρθοῦρος δὲν φαινόταν πιὰ καθόλου διατεθειμένος νὰ παραστήση τὸ γόητα. Ἔμενε ψυχρὸς ἀκόμα καὶ μὲ τὶς ὡραιότερες πελάτισσες, τοὺς φερνότανε ἁπλῶς μὲ μιὰ τυπικὴ εὐγένεια.

Μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες στὶς ὁποῖες ἔδειχνε κάποιο ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον, ἦταν ἡ ὥμορφη κυρία Ὀρτέγκα, μιὰ κομψότατη Βολιβιανή, ποὺ παράγγελνε πάντα τὰ ἀκριβώτερα φορέματα καὶ πλήρωνε τοὺς φουσκωμένους λογαριασμοὺς τοῖς μετρητοῖς καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ προοριζότανε τὸ τσὲκ ποὺ τῆς ἔστελνε κάθε χρόνο ἀπ' τὴ Βολιβία ὁ ἄντρας της, πλούσιος ἰδιοκτήτης μεταλλείων καὶ τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἕν' ἀπόγεμα, τ' αὐτοκίνητό της σταμάτησε μπροστὰ στὸ κατάστημα. Ἡ ὡραία Βολιβιανὴ κατέβηκε ἀπ' αὐτό, σκορπίζοντας γύρω της μεθυστικὰ ἀρώματα.

— Καλημέρα σας, κύριε Ντυβερνέ.... εἶπε λίγο χαϊδευτικά, μὲ τὴν ἐξωτικὴ προφορά της. Μὰ δὲν ἔρχομαι σήμερα γιὰ σᾶς. Θᾆθελα νὰ μιλήσω στὸν ἴδιο τὸν κ. Τεβενέν.

— Ὁ κ. Τεβενὲν κι' ἐγὼ εἴμαστε σχεδὸν τὸ ἴδιο πρᾶγμα γιὰ τὴν πελατεία, κυρία... Μ' ἐμπιστεύεται ἀπόλυτα καὶ μοῦ ἔχει ἀναθέσει νὰ τὸν ἀναπληρώνω...

— Ἀκοῦστε λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ φετεινὸς λογαριασμός μου στὸ κατάστημά σας εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος...

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τὸ ποσόν. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὸ μάθουμε ἀπ' τὸ λογιστήριο.

— Ἐγὼ τὸ ξέρω καλά. Σᾶς ὀφείλω κάτι παραπάνω ἀπὸ 18 ἑκατομμύρια... Ὁ κ. Τεβενέν, ποὺ τὸν ρώτησα σχετικά, μοῦ εἶχε ἀπαντήσει πὼς θὰ ἤθελε πολὺ νὰ εἰσπράξη αὐτὸ τὸ ποσόν, γιατὶ ἔχει νὰ πληρώση κάποια συναλλαγματική. Τοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ λοιπὸν γι' αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἔγραψα πραγματικὰ στὸ σύζυγό μου, κι' ἐκεῖνος μοῦ ἔστειλε ἀμέσως ἕνα τσὲκ γιὰ 20 ἑκατομμύρια.

»Δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ σᾶς τὸ φέρω ἀπὸ προχθές, τὸ ἀνέβαλα. Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος μου, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη.

Ὁ Ἀρθοῦρος χαμογελοῦσε, νομίζοντας ὅτι καταλάβαινε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξη ἡ ἐπισκέπτρια.

— Χθὲς λοιπόν, συνέχισε ἐκείνη, ὁ κοσμηματοπώλης μου, ποὺ ξέρει πὼς τρελλαίνομαι γιὰ τὰ ρουμπίνια, μοὔφερε ἕνα διάδημα ὑπέροχο, σωστὸ ἀριστούργημα!... Δίστασα πολύ, γιατὶ ζητοῦσε 18 ἑκατομμύρια γι' αὐτό.. Ἄξιζε πολὺ περισσότερο, μὰ ὁ κοσμηματοπώλης εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, καὶ μοῦ τ' ἄφινε σ' αὐτὴ τὴν τιμή, ἂν τοῦ τὸ πλήρωνα τοῖς μετρητοῖς... Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό, κι' ἔδωσα τὸ τσέκ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικὰ

Γάμοι

Τὴν 28ην Φεβρουαρίου ἐτέλεσεν τοὺς γάμους του ὁ κ. Ἀθανάσιος Λουΐζος μετὰ τῆς Δίδος Δήμητρας Μυλωνᾶ. Στοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Μιχάλης - Εἰρήνη Πανταζῆ

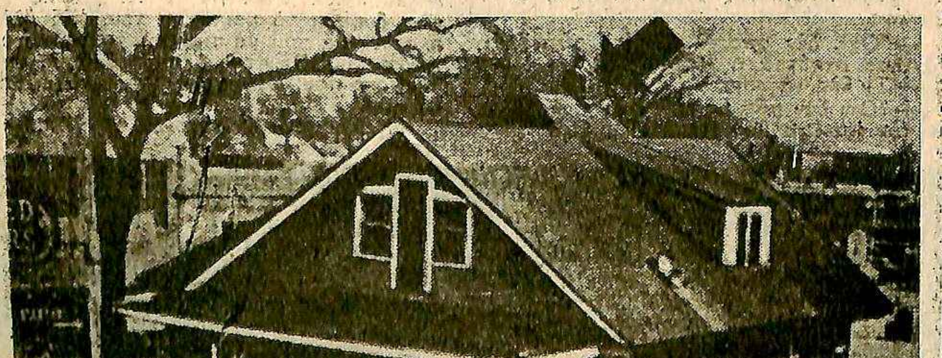

ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΙΣ... ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Τὸν τελευταῖο καιρό, τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀσύνηθες στοὺς φαρδεῖς δρόμους τῶν ἀμερικάνικων μεγαλουπόλεων. Στὴ φωτογραφία μας, ἕνα διώροφο ξύλινο σπίτι ἐνῶ μεταφέρεται διὰ μέσου μιᾶς μεγάλης λεωφόρου τοῦ Σικάγου, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα καινούργιο οἰκόπεδο, ποὺ ἀγόρασε ὁ ἰδιοκτήτης του.

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ

Στὸ Λανδῖνο σημειώνει τὶς μέρες αὐτὲς ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ὁ Αὐστραλὸς Ρικάρντο, ὁ ὁποῖος κατορθώνει μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας νὰ καρφώση δώδεκα μεγάλα μαχαίρια γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς παρτενάιρ του ἀπὸ ἀπόστασι 5 μέτρων. Τὴν περασμένη βδομάδα ὅμως, ἕνας Λονδρέζος φωτορεπόρτερ θέλοντας νὰ δοκιμάση τὶς συγκινήσεις, ποὺ ἔνοιωθε ἡ παρτενάιρ τοῦ Ρικάρντο, βλέποντας τὰ μαχαίρια νὰ κατευθύνωνται κατ' ἀπάνω της, ἀλλὰ καὶ νὰ φωτογραφήση τὰ μαχαίρια αὐτά, ἐπρότεινε στὸν Αὐστραλὸ ν' ἀντικατασταθῆ γιὰ μιὰ φορὰ τὴν παρτενάιρ του. Ἐκεῖνος δέχτηκε κι' ἔτσι ὁ Ἄγγλος φωτορεπόρτερ ἔβγαλε τὶς πιὸ πρωτότυπες φωτογραφίες τῆς καρριέρας του!...

Ὁ Γκαρσία κατάφερε νὰ γίνη γρήγορα διάσημος καὶ νὰ γεμίση τὸ κατάστημά του μὲ τρόφιμα...

Ἕνας μπακάλης ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ!

Ὁ καφές, ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διαφήμισις

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνα γεγονὸς ποὺ συνέβη στὴν Οὐάσιγκτων, ἐξετόπισε ὅλα τὰ φλέγοντα διεθνῆ προβλήματα ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων καὶ λίγο ἔλειψε νὰ προκαλέση τὸ διαχωρισμὸ τῶν γερουσιαστῶν καὶ βουλευτῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σὲ δύο στρατόπεδα — ἀνεξάρτητα ἀπὸ πολιτικὲς πεποιθήσεις.

Ὁ Κάρλος Γκαρσία, ἔμπορος ἀποικιακῶν εἰδῶν, εἶχε ἕνα μικρὸ μαγαζί, μὲ περιωρισμένη πελατεία. Μόλις τοῦ ἔφταναν τὰ εἰσοδήματά του γιὰ νὰ ζήση καὶ οἱ τακτικοί του πελάτες ἦταν λίγοι. Εἰδικευότανε ὅμως στὴν πώλησι καλοῦ καφέ, πρώτης ποιότητος, καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος βάσιζε τὴν πρόοδο καὶ εὐημερία τοῦ καταστήματός του. Μὲ τὴν ἔλλειψι ὅμως τοῦ καφέ, ποὺ παρατηρεῖται τελευταῖα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, καθὼς καὶ τὶς ψηλὲς τιμές, ποὺ ὀφείλονται στὸν ὑπερβολικὸ δασμὸ ποὺ πληρώνει τὸ προϊὸν αὐτό, ὁ Κάρλος Γκαρσία ἔβλεπε τὸ μαγαζί του νὰ χάνη ἐντελῶς τὴν πελατεία του! Καταλάβαινε, ὅτι θὰ καταστρεφόταν.

Θεωρῶντας, λοιπόν, τοὺς ρεπουμπλικάνους ὑπεύθυνους γιὰ τὸ ὅλον ζήτημα, ἀπεφάσισε νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τους. Καὶ τὴν ἀπόφασί του αὐτὴ τὴν πραγματοποίησε μ' ἕνα πολὺ πρωτότυπο τρόπο. Ἕνα πρωΐ, οἱ περαστικοί, ἔβλεπαν ἔκπληκτοι μιὰ τεράστια προθήκη, στὴν ὁποία ὑπῆρχε μόνο μιὰ ταμπέλα καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἡ ταμπέλλα αὐτὴ ἔλεγε:

«Δίνω ἕνα αὐτοκίνητο πολυτελείας σὲ ὁποιον μοῦ δώση ἕνα κιλὸ καφὲ καὶ μοῦ ὑποσχεθῆ ὅτι στὶς ἑπόμενες ἐκλογὲς θὰ καταψηφίση τὸ Ρεπουμπλικανικὸ Κόμμα».

Αὐτὸς ἦτανε ὁ τρόπος ἐκδικήσεως τοῦ Γκαρσία, ὁ ὁποῖος ἔκανε ὅλους τοὺς διαβάτες νὰ ξεκαρδίζωνται ἀπὸ τὰ γέλια καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν γιὰ τὴν τόλμη του.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦτανε μόνον ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποθέσεως. Γιατὶ διάφοροι φανατικοὶ ρεπουμπλικάνοι, βλέποντας τὴν ταμπέλλα αὐτή, ἔγιναν ἔξω φρενῶν. Ὑπέβαλαν κατ' εὐθεῖαν μήνυσι ἐναντίον τοῦ Γκαρσία, μὲ τὴν δικαιολογία, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διεξαγωγὴ πολιτικοῦ ἀγῶνος σὲ μὴ ἐκλογικὴ περίοδο. Καὶ τότε ἀκριβῶς ἄρχισε τὸ πανηγῦρι.

Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ οἱ διάφοροι γερουσιαστὲς καὶ βουλευτές, ἄρχισαν νὰ ἐκφράζουν τὶς ἀπόψεις τους. Ἄλλοι ὑπεστήριζαν, ὅτι ὁ Γκάρσια εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἐκδηλώνη τὶς πολιτικές του πεποιθήσεις μὲ ὅποιο τρόπο ἤθελε. Ἄλλοι ἰσχυρίστηκαν, ὅτι ὁ Γκάρσια διακωμωδεῖ τὴν Κυβέρνησι! Ἕνας τέλος ρεπουμπλικάνος βουλευτής, ἐτόνισε ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὸν Γκαρσία ἀπολύτως.

Ἐπενέβη τότε τὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξήγησε τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀναγκάστηκε ν' αὐξήση τοὺς δασμοὺς τοῦ καφέ. Τὸ ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν θεώρησε, ὅτι ἡ δικαιολογία τοῦ ὑπουργείου Ἐμπορίου δὲν ἀνταποκρινόταν πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ πὼς ἦτανε ἐλαφρῶς προσβλητικὴ γιὰ τὸ ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν. Νέες δηλώσεις στὶς ἐφημερίδες, νέοι καυγάδες μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων.

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκαρσία ἔτριβε τὰ χέρια του. Τὸ μαγαζάκι του εἶχε γίνει διάσημο. Πλῆθος κόσμου ἔτρεχε κάθε μέρα νὰ τὸ δῆ ἀπὸ κοντὰ καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Πουλοῦσε δὲ ἄφθονο καφέ, παρ' ὅλη τὴν ἐξωφρενική του τιμή. Ἔτσι περίμενε τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεώς του, ποὺ εἶχε πιὰ πάρει... ἐθνικὲς διαστάσεις.

Τὰ ἄρθρα στὶς ἐφημερίδες διαδέχονταν τὸ ἕνα τ' ἄλλο. Πολιτικοί, νομικοί, ἁρμόδιοι, δικαστικοὶ — ὅλοι ἔλεγαν τὴν ἄποψί τους καὶ ὑπεστήριζαν τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη παράταξι. Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἦρθε, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑπόθεσι εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Δικηγόροι ὑπερασπίσεως καὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς, εἶχαν διορισθῆ οἱ πιὸ διάσημοι τῆς Ἀμερικῆς, ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦτανε ἀσφυκτικὰ γεμάτη καὶ ὁ κόσμος περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἔκβασι τῆς περίφημης «ὑποθέσεως Γκαρσία».

Ἡ δίκη κράτησε 16 ὁλόκληρες ὧρες. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, βγῆκε ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ὁ Κάρλος Γκαρσία βρέθηκε, ὅτι ἦταν ἀθῶος τῆς κατηγορίας «περὶ διεξαγωγῆς πολιτικοῦ ἀγῶνος», καταδικάστηκε ὅμως σὲ πρόστιμο 100 δολλαρίων, γιατὶ ἡ... πινακίδα ποὺ εἶχε κρεμάσει ἦτανε λίγο μεγαλύτερη ἀπ' ὅσο ὁρίζει ὁ νόμος!

Ὅταν ἄκουσαν τὴν ἀπόφασι αὐτή, μία ὁμάδα ρεπουμπλικάνων βουλευτῶν, διεφώνησαν καὶ ἔκαναν ἔφεσι γιὰ λογαριασμό τους. Ἡ ὑπόθεσι ὅμως εἶχε χάσει πιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της, γιατὶ τὸ μεγάλο ζήτημα εἶχε λυθῆ: ὁ Γκαρσία εἶχε δικαιωθῆ καὶ ἦτανε ἐλεύθερος νὰ συνεχίση τὸν πολιτικό του ἀγῶνα, φτάνει νά... κρεμοῦσε μικρότερη πινακίδα, γιὰ νὰ μὴ παραβῆ τοὺς νόμους τῆς ἀγορανομίας!...

— Εὐτυχῶς, κανεὶς δὲν μοῦ προσέφερε ἕνα κιλὸ καφέ, γιὰ νὰ μοῦ ζητήση τὸ αὐτοκίνητο! εἶπε ὁ Γκαρσία, ὅταν τὸν ρώτησαν τί ἐντύπωσι τοῦ εἶχε κάνει ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι.

Κι' ἐξήγησε:

— Ἐκεῖνον τὸν καιρό, δὲν μποροῦσα οὔτε τὴν ἀξία τοῦ καφὲ νὰ πληρώσω! Τώρα ὅμως προσφέρω ἕνα αὐτοκίνητο, χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα, σὲ ὅποιον καταφέρη νὰ κάνη τὸ μαγαζί του πιὸ γνωστὸ ἀπὸ τὸ δικό μου!

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΖΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 καὶ 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610.

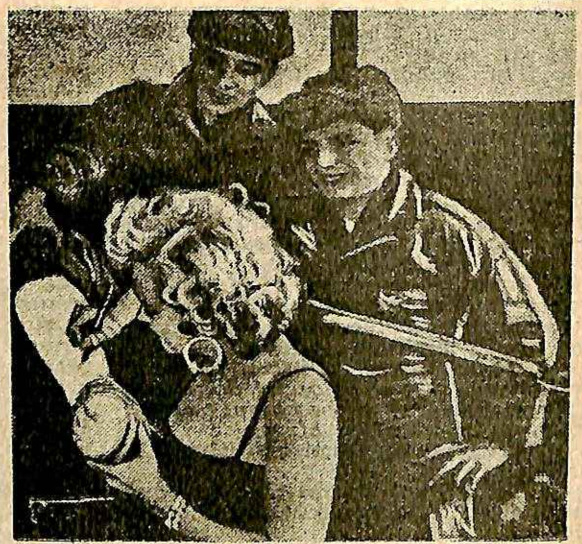

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ
Κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψί της στὴν Ἰαπωνία, ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἔδωσε τὸ πιὸ πρωτότυπο αὐτόγραφο τῆς καριέρας της. Ἕνας θαυμαστής της πιλότος τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας ζήτησε ἀπὸ τὴν γόησσα ἕνα αὐτόγραφο, ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρισκόταν πουθενὰ χαρτί, πρότεινε στὴν Μαίριλυν τὴν στρατιωτική του γκέττα κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάση τὸ χατῆρι, ἔγραψε πάνω σ' αὐτὴν τ' ὄνομά της!...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΙΛΙΕΣ
Μὲ πολὺ κόπο καὶ ὑπομονητικὴ προσπάθεια ὁ Ἄγγλος καλλιτέχνης Τζὼν Ράϊαν κατάφερε νὰ ντρεσάρη ἕνα μπουλντόκ, ἕνα πίθηκο καὶ μιὰ πάπια, ὥστε νὰ κάνουν ἀπὸ κοινοῦ ἕνα ἱπποδρομιακὸ νούμερο.

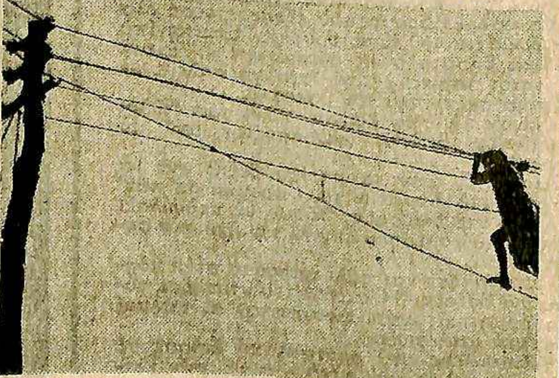

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΔΙΑΦΥΓΗ
Στὸ Ἀλλαμπὰντ τῶν Ἰνδιῶν, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μεγάλης θρησκευτικῆς λιτανείας, ποὺ γίνεται ἐκεῖ κάθε 12 χρόνια, οἱ ἱεροὶ ἐλέφαντες ἐξαγριώθηκαν κι' ὥρμησαν πάνω στοὺς προσκυνητάς, προκαλῶντας μεταξύ τους μεγάλο ἀριθμὸ θυμάτων. Ἕνας Ἰνδὸς κατώρθωσε νὰ διαφύγη τὸν κίνδυνο καὶ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ πανικοῦ, χρησιμοποιῶντας τὰ καλώδια τοῦ τηλεφώνου. Στὸ τέλος ὅμως, οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν κατέβασαν, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τοῦ ἐπιδέσουν τὶς πληγὲς τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν του.

ΟΙ «ΜΥΘΟΙ τοῦ τραπεζιοῦ»

Προλήψεις γιὰ τὰ φαγητά, ποὺ μᾶς κάνουν δυστυχισμένους

Αὐτὸ τὸ ὄνομα δίνει ὁ δόκτωρ Ἄμπελ Λάζτα, τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια, ποὺ διευθύνει ἐπίσης τὸ τμῆμα διατροφῆς τοῦ κοινωνικοῦ κέντρου ἐρευνῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, στὶς σφαλερὲς ἀντιλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν σχετικὰ μὲ τὸ φαγητό μας. «Πρόκειται, γράφει, γιὰ ἀληθινὲς προλήψεις, ποὺ μᾶς στεροῦν ἀπὸ μιὰ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ μᾶς κάνουν δυστυχισμένους».

Ἀλλὰ νὰ μερικὲς ἀπ' αὐτές, ποὺ ὁ δόκτωρ Λάζτα τὶς παρουσιάζει μὲ τὴ μορφὴ ἐρωταποκρίσεων:

1) Τὰ στρείδια αὐξάνουν τὴν ἐνεργητικότητά μας ;

Ψέμμα. Πρέπει νὰ φᾶμε πέντε μεγάλα στρείδια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ θερμίδων ποὺ μᾶς δίνει ἕνα αὐγὸ καὶ ἐνενῆντα γιὰ νὰ ἀναπληρώσουμε μιὰ καλὴ μοσχαρίσια μπριζόλα. Τὰ στρείδια καὶ γενικὰ τὰ θαλασσινά, εἶναι πλούσια σὲ μεταλλικὰ στοιχεῖα, πρωτεΐνες καὶ βιταμίνες. Ἀλλ' ἡ θρυλουμένη διεγερτικὴ τῶν δύναμις ὀφείλεται μόνον σὲ ψυχολογικοὺς λόγους.

2) Τὸ ὠμὸ ἢ τὸ ἐλάχιστα ψημένο κρέας εἶναι πιὸ θρεπτικὸ ἀπὸ τὸ καλοψημένο ;

Ψέμμα. Οἱ πρωτεΐνες τοῦ κρέατος δὲν ἐπηρεάζονται καθόλου ἀπὸ τὸ ψήσιμο, πού, ἐξ ἄλλου, τὸ κάνει πιὸ εὔπεπτο.

3) Ἡ κατάχρησις τοῦ ἀλατιοῦ εὐνοεῖ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι ;

Τὸ ἁλάτι δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὶς ἀρτηρίες. Κουράζει, ὅμως τὰ νεφρὰ ποὺ πρέπει ν' ἀποβάλουν τὴν πλεονάζουσα ποσότητα. Ἡ κακὴ ἐπίδρασίς του περιορίζεται, λοιπόν, μόνον στὰ νεφρά.

4) Ὁ σίδηρος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μυῶν ;

Ψέμμα. Τὸ μόνο ποὺ κάνει ὁ σίδηρος εἶναι, ὅτι ὑποβοηθεῖ τὸ σχηματισμὸ τῆς αἱμοσφαιρίνης, ποὺ μεταφέρει ὀξυγόνο ἀπὸ τοὺς πνεύμονες σ' ὅλους τοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματος. Ἡ κυριώτερη πηγὴ μυϊκῆς ἐνεργείας εἶναι οἱ ὑδατάνθρακες, τὰ ἀμυλοῦχα καὶ ἡ ζάχαρη.

5) Εἶναι κακὸ νὰ πίνωμε πολὺ νερό, ὅταν τρῶμε;

Ἐπικρατεῖ γενικὰ ἡ ἀντίληψι, ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτό, διαλύονται τὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου καὶ ἔτσι δυσχεραίνεται ἡ πέψις. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶναι λιγώτερο σωστό. Τὸ νερὸ φεύγει πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸ στομάχι. Τὸ κρύο νερό, μάλιστα, προκαλεῖ συσπάσεις τοῦ στομάχου καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν.

6) Τὸ κρασὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν μπύρα δὲν κάνει κακό, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ μπύρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ κρασὶ προκαλεῖ ἀδράνεια τοῦ στομάχου ;

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς εἶναι χωρὶς βάσι. Τὸ ἂν θὰ πιοῦμε τὴ μπύρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ κρασὶ ἢ τὸ κρασὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴ μπύρα, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, γιατὶ καὶ τὰ δύο ποτὰ ἀνακατεύονται στὸ στομάχι.

7) Τὰ ψάρια κάνουν καλὸ στὸ μυαλό ;

Ὡς σήμερα, δὲν βρέθηκε καμμιὰ τροφὴ ποὺ νὰ διεγείρη εἰδικὰ τὸν ἐγκέφαλο καὶ νὰ τονώνη τὶς διανοητικὲς λειτουργίες. Ὁ ἐγκέφαλος περιέχει μιὰ εἰδικὴ κατηγορία λιπαρῶν οὐσιῶν, ποὺ βρίσκονται ἐπίσης καὶ στὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ. Κι' ὡστόσο, τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ διεγείρει τὶς διανοητικὲς λειτουργίες. Πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταῖα ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ γλουταμικὸν ὀξύ, ποὺ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἀμινοξέων, ὑποβοηθεῖ τὰ καθυστερημένα παιδιά. Δὲν ἔχει, ὅμως, καμμιὰ ἐπίδρασι σ' ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν κανονικὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξι.

8) Τὸ γάλα τῆς κατσίκας εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ ἀγελαδινό ;

Τὸ κατσικίσιο γάλα εἶναι πιὸ παχύ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ τὸ ἀγελαδινό. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τροφὴ τῆς κατσίκας ἢ τῆς ἀγελάδας. Τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι τὰ ζῶα αὐτὰ βγάζουν καλύτερο γάλα παρὰ τὸ χειμῶνα.

9) Τὸ πολὺ νερὸ παχαίνει :

Δὲν εἶναι σωστό. Γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀποβάλλει μόνος του τὸ νερὸ ποὺ δὲν τοῦ χρειάζεται. Τὸ καλοκαῖρι, ὅμως, ὅταν πίνουμε πολὺ νερό, ἱδρώνουμε περισσότερο.

10) Οἱ παχύσαρκοι τρῶνε μὲ μεγαλύτερη ὄρεξι ἀπὸ τοὺς ἰσχνούς ;

Οἱ κλινικὲς παρατηρήσεις ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ παχύσαρκοι ἔχουν μειωμένη τὴν αἴσθησι τῆς γεύσεως. Ὅποιος, λοιπόν, τρώει χωρὶς ν' ἀπολαμβάνη τὴν τροφή του, κουράζεται εὔκολα καὶ τρώει λιγώτερο. Ὑπάρχουν, ὅμως, ὡρισμένοι παχύσαρκοι, γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ φαγητὸ καταντάει πάθος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τρῶνε ἀσυναίσθητα καὶ μποροῦν νὰ καταβροχθίσουν τεράστιες ποσότητες τροφῆς.

11) Τὸ βρασμένο σιτάρι εὐνοεῖ τὴ γονιμότητα :

Τὰ σπυριὰ τοῦ σιταριοῦ περιέχουν σημαντικὴ ἀναλογία βιταμίνης Ε. Ἔχει παρατηρηθῆ, λοιπόν, ὅτι πολλὰ ζῶα ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴ τὴ βιταμίνη γιὰ ν' ἀναπαραχθοῦν. Τὸ βρασμένο σιτάρι εἶναι πιθανὸν νὰ εὐνοῆ καὶ τὴ γονιμότητα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ πρᾶγμα αὐτό, ὅμως, δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ πειραματικά.

12) Ὅταν τρῶμε βαρειὰ φαγητὰ τὸ βράδυ, βλέπουμε ἄσχημα ὄνειρα ;

Ὅταν πλαγιάζουμε μὲ βαρὺ στομάχι, ὁ ὕπνος δὲν μᾶς παίρνει εὔκολα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὄνειρά μας μποροῦν νὰ ἐπηρεασθοῦν ὡς ἕνα σημεῖο ἀπὸ τὴν ἐργασία ποὺ γίνεται μέσα στὸ στομάχι μας γιὰ τὴν πέψι τῶν τροφῶν. Τὰ ὄνειρά μας, ὅμως, ἐξαρτῶνται περισσότερο ἀπὸ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μας.

13) Τὸ κρέας πρέπει νὰ τὸ βράζωμε γρήγορα, γιὰ νὰ διατηρῆ τὴ γεῦσι του καὶ τὴ θρεπτική του ἀξία ;

Τὸ κρέας χάνει περισσότερο τὴ γεῦσι καὶ τὴ θρεπτική του ἀξία, ὅταν τὸ ἐκθέτουμε σὲ μιὰ δυνατὴ φωτιά, ἔστω καὶ γιὰ λίγη ὥρα, παρὰ ὅταν τὸ βράζουμε σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

14) Τὸ ζεστὸ ψωμὶ εἶναι δυσκολοχώνευτο καὶ βλαβερό ;

Τὸ ζεστὸ ψωμὶ εἶναι τὸ ἴδιο εὐκολοχώνευτο καὶ θρεπτικό, ὅσο καὶ τὸ φρέσκο, ἀρκεῖ νὰ τὸ μασσᾶμε καλά, ὅπως καὶ τὸ μπαγιάτικο. Δυστυχῶς, ὅμως, ἐπειδὴ εἶναι πιὸ ἀφράτο καὶ ὑγρό, τὸ καταπίνουμε ἀμάσσητο σχεδόν. Καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψη.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἀ λὰ Μονρόε!

Μεγάλο μπελὰ μοῦβαλε στὸ κεφάλι ἡ Ντόρα. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ποιὰ εἶναι ἡ Ντόρα. Ἡ Ντόρα, λοιπόν, εἶναι ἡ κοπέλλα ποὺ τὴν ἐτίμησα μὲ τὴν εὔνοιά μου καὶ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τὴν καταστήσω νόμιμο σύντροφο τοῦ βίου μου.

Κι' ὅσο γιὰ τὸ μπελὰ ποὺ λέγαμε, εἶναι ὁ ἑξῆς: Ἑτοιμάζω τὰ διαβατήριά μου, γιατὶ πρέπει νὰ ταξιδέψω ἐπειγόντως. Θὰ πάω στὴν Ἀμερικὴ καὶ συγκεκριμένα στὸ Χόλλυγουντ.

Φυσικά, δὲν προορίζομαι οὔτε γιὰ λαντζέρης, οὔτε γιὰ κινηματογραφικὸς ἀστὴρ καὶ νὰ λείπουν, παρακαλῶ, τὰ εἰρωνικὰ μειδιάματα.

Ὁ λόγος ποὺ μὲ σπρώχνει στὴν μεγάλη κινηματογραφούπολι, δὲν εἶναι προσωπικός, ἂν καὶ κατὰ βάθος εἶναι.

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά, γιὰ νὰ γίνω καταληπτός.

Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, τὰ πηγαίναμε μιὰ χαρὰ μὲ τὴ Ντόρα.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγα.

— Σὲ λατρεύω, μοῦ ἀπαντοῦσε.

— Εἶσαι ὡραία, τὴ βεβαίωνα.

— Τὸ ξέρω, μὲ καθησύχαζε.

Λέγαμε κι' ἄλλες πολλὲς παρόμοιες χαριτωμένες κουβέντες καὶ κύλαγε εὐτυχισμένα ὁ καιρός.

Ἀλλὰ κάποιος κακὸς δαίμονας φθόνησε τὴν εὐτυχία μας καὶ τὴν μάτιασε ἀνεπανόρθωτα. Κι' ἕνα ἀπόγεμα ποὺ περίμενα τὴ Ντόρα στὸ συνηθισμένο τόπο τῶν συναντήσεών μας — νοτιοδυτικῶς τοῦ Λυκαβηττοῦ — τὴν εἶδα νὰ καταπλέῃ σὰν καραβοτσακισμένη.

— Τί ἔπαθε ἡ καλή μου; ἀναρωτήθηκα ἀνήσυχος.

Κι' ὅσο πλησίαζε ἡ Ντόρα, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀνησυχία μου. Σκαμπανέβαζε ἄσχημα καὶ σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάποιο μεγάλο στραπάτσο τῆς εἶχε συμβῆ.

— Νὰ δῆς, συλλογίστηκα, ποὺ θάπεσε ἀπὸ κάποιο ψήλωμα καὶ ξεγοφιάστηκε.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Ντόρα ἔφτασε κοντά μου.

— Τί σοῦ συνέβη, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα.

— Τίποτα! μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια.

— Μὰ βλέπω ποὺ περπατᾶς ἀλλοιώτικα.

Ἡ Ντόρα χαχάνισε εὐχαριστημένη.

— Τὸ παρατήρησες;

— Μποροῦσα νὰ μὴν τὸ παρατηρήσω;

Ξαναχαχάνισε καὶ μοῦ ἐξήγησε:

— Περπατάω ἀ λὰ Μονρόε!

— Δηλαδή;

— Τί θὰ πῆ «δηλαδή»; Δὲν καταλαβαίνεις; Περπατάω ὅπως περπατάει ἡ Μαίριλυν Μονρόε. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας!

Ἤξερα πὼς ὅταν τῆς ἔμπαινε μιὰ ἰδέα στὸ κεφάλι, δύσκολα τῆς τὴν ἔβγαζες. Δὲν ἔδωσα, λοιπόν, συνέχεια στὴν κουβέντα κι' ἄρχισα νὰ παρλάρω γιὰ τὶς αὐστηρῶς ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις μας.

Ἡ Ντόρα μ' ἄκουγε μὲ μισάνοιχτο στόμα, πάνω στὸ ὁποῖον ἦταν ἀποτυπωμένο ἕνα βλακῶδες χαμόγελο. Πειραγμένος, τῆς εἶπα:

— Θὰ μὲ προσέξης ἢ ὄχι;

— Μὰ σὲ προσέχω! διαμαρτυρήθηκε.

— *Μὴν κάνετε ἔτσι, κ. διευθυντά! Θὰ τὸ βροῦμε καὶ τὸ γράμμα τῆς Τραπέζης!...*

— Πῶς μὲ προσέχεις; Οὔτε ἀκοῦς τί σοῦ λέω.

— Σὲ ἀκούω. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι σὲ ἀκούω ἀ λὰ Μονρόε!

— Ἔτσι δηλαδὴ ἀκούει καὶ ἡ Μαίριλυν;

— Ἀκριβῶς!

Ἔδωσα πάλι τόπο στὴν ὀργή, γιατὶ σκέφτηκα, ὅτι δὲν ἄξιζε γι' αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο «ψώνιο» τῆς Ντόρας, νὰ χαλάσουμε τὶς καρδιές μας.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὅμως, τὸ κακὸ χειροτέρευε. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ Ντόρα κύτταζε ἀ λὰ Μονρόε, ἀναστέναζε ἀ λὰ Μονρόε, χασμουριότανε ἀ λὰ Μονρόε, τεντωνότανε ἀ λὰ Μονρόε, γελοῦσε ἀ λὰ Μονρόε, ντυνότανε ἢ μᾶλλον γδυνότανε ἀ λὰ Μονρόε καί, μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ πολλὲς ἄλλες δουλειὲς τὶς ἔκανε ἀ λὰ Μονρόε.

Στὴν ἀρχή, προσπάθησα νὰ τὴ συνετίσω μὲ τὸ καλό. Δὲν ἔγινε τίποτα!

Ἔβαλα εἰς ἐνέργειαν τὸ ἄγριο. Πάλι τζίφος!

Ἔπιασα τὶς ἀπειλές. Χαμπάρι ἡ Μονρόε — συγγνώμην! — ἡ Ντόρα.

Κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, φτάσαμε νὰ τὰ τσουγκρίσουμε ὁριστικῶς.

Γι' αὐτὸ ἑτοιμάζω τὰ διαβατήριά μου γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Θέλω νὰ πάω νὰ βρῶ αὐτοπροσώπως τὴ Μαίριλυν καὶ νὰ τῆς τὰ σούρω ἀπὸ τὴν καλή, γιὰ νὰ μάθη νὰ μὴν παίρνη τὸν κοσμάκη στὸ λαιμό της.

Κι' ἐξ ἄλλου, δὲν ἀποκλείεται νὰ βγῆ καὶ κανένα τυχερό. Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν μοῦ εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὴν «ψήσω» ἀ λὰ Γκρέγκορυ Πέκ!

Οὔτε ἡ διάθεσις μοῦ λείπει, οὔτε τὰ προσόντα!...

Γ. ΓΙΑΝ.—

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Διπλὸς κοχλίας

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία θὰ τοποθετήσετε μέσα στὸ σχέδιό μας 20 λέξεις τῶν ὁποίων θὰ βρῆτε πιὸ κάτω τὴ σημασία. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρον τοῦ δεξιοῦ κοχλία, θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε 28 νέες λέξεις τῶν ὁποίων τὴ σημασία θὰ βρῆτε ἐπίσης πιὸ κάτω. Ὁ

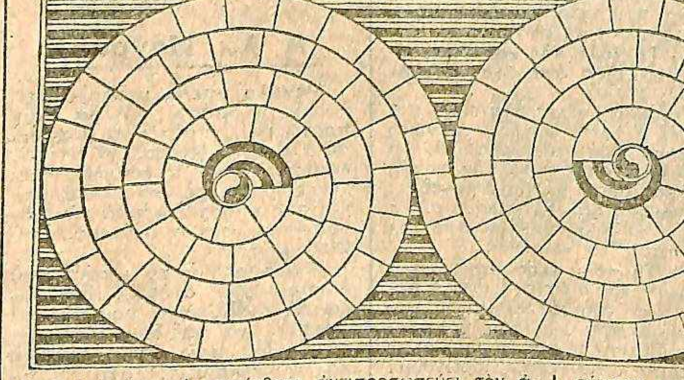

ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ὑπερβολικὰ τολμηρὸ (5).
2) Χωρὶς αὐτὸ δὲ γίνεται ὕφασμα (4).
3) Φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, δάσκαλος τοῦ Περικλῆ, τοῦ Εὐριπίδη καὶ τοῦ Σωκράτη (10).
4) Πῶμα (4).
5) Ὑπάρχουν συχνὰ ἐκεῖ ἐκλεκτὰ κρασιὰ (4).
6) Μέρος τοῦ πλοίου (6).
7) Κλάδος τῆς βιολογίας (8).
8) Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία (6).
9) Ἀθηναϊκὴ συνοικία (8).
10) Ἀκαλλιέργητη ἔκτασις τῆς Σιβηρίας (6).
11) Κρεμάστρα (7).
12) Τμῆμα τῆς Πελοποννήσου (5).
13) Πρᾶγμα στὰ λατινικὰ (3).
14) Φοβερὴ ἀρρώστεια (8).
15) Νάζι (7).
16) Κοφτερὸ ὄργανο (7).
17) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου (6).
18) Γειτονιὰ στὰ τούρκικα (7).
19) Γυναικεῖο ὄνομα (4).
20) Χρονικὸ ἐπίρρημα (5).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΞΙΟ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ἀπορροφητὴρ σιτηρῶν (4).
2) Οὐρανόπεμπτος τροφὴ (5).
3) Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ (4).
4) Τοπικὸ ἐπίρρημα (5).
5) Δυνατὸ ποτὸ (4).
6) Ἀπόσπασμα ὄπερας (4).
7) Τουρκικὸ λουτρὸ (5).
8) Κομψὸς (3).
9) Διευκολύνει τὶς μεταφορὲς (6).
10) Ἄλογο ποὺ συγκεντρώνει στὸν ἱππόδρομο πολλὲς πιθανότητες ἐπιτυχίας (4).
11) Τουρκικὸ παλάτι (5).
12) Καθόλου γοητευτικὴ (5).
13) Περίφημα (5).
14) Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνῆεν (2).
15) Δέρμα (5).
16) Φτιάχνω κάτι (4).
17) Ἀρχικὰ μονάδων τοῦ στρατοῦ μας (3).
18) Νευρικὸς κλονισμὸς (3).
19) Λιμάνι τῆς Β. Γαλλίας (5).
20) Χωρὶς ταίρι (4).
21) Ρωσικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα (4).
22) Κράτος τῆς Δ. Ἀσίας (4).
23) Ἐπίρρημα ποὺ σημαίνει συντοφικὰ (5).
24) Φαγητὸ τῶν λαϊκῶν ἑστιατορίων (5).
25) Στρατιωτικὸς μισθὸς στὸ Βυζάντιο (4).
26) Ἐπανάληψιν (4).
27) Δηλώνει τέλος προσευχῆς (4).
28) Ἀνδρικὸ ὄνομα (5).

Δ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, μόνο ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ λανθασμένες.

1) Ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορήματος «Εὐγενία Γκραντέ»;
Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς — Ὁ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζὰκ — Ὁ Προσπὲρ Μεριμέ.

2) Ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἀβεσαλώμ;
Ὁ Σολομὼν — Ὁ Σαμψὼν — Ὁ Δαυΐδ.

3) Τί εἶναι ὁ Φλιάσιος;
Κάτοικος πόλεως τῆς Πελοποννήσου — Νόμισμα τῶν ἀρχαίων Φοινίκων — Ψάρι.

4) Ποῦ γεννήθηκε ὁ Μάρκο Πόλο;
Στὴ Μαδρίτη — Στὴν Βενετία — Στὴ Φλωρεντία.

5) Σὲ ποιὸ μέρος εἶναι 5.30 πρωϊνὴ ὅταν στὴν Ἑλλάδα εἶναι μεσημέρι;
Στὶς Ἀζόρες — Στὴν Ἀβησσυνία — Στὴ Βενεζουέλα.

6) Ποιὸς συγγραφεὺς ἔχει τὸν Φίγκαρο γιὰ ἥρωα σὲ μυθιστόρημά του;
Ὁ Γκολντόνι — Ὁ Μπωμαρσαὶ — Ὁ ντ' Ἀνούντσιο.

Μικρὰ προβλήματα

1) Τέσσερα παιδιὰ ἔχουν ὅλα μαζὶ 56 χρόνια. Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ συνολική τους ἡλικία ὕστερα ἀπὸ 11 χρόνια;

★

2) Σ' ἕνα κῆπο ὑπάρχουν 5 δέντρα φυτεμένα στὴ σειρά, σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πόσο ἀπέχει τὸ πρῶτο δέντρο ἀπὸ τὸ τελευταῖο;

★

3) Πότε μπορεῖτε νὰ φᾶτε ἕνα ὁλόκληρο ἄλογο;

★

4) «Ἂν χάνω ἀπὸ τρεῖς τρίχες κάθε μέρα, λέει ὁ κ. Ἀνδρέας, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἀκριβῶς δὲν θὰ ἔχω οὔτε μιὰ τρίχα στὸ κεφάλι μου». Πόσες τρίχες ἔχει σήμερα στὸ κεφάλι του ὁ κ. Ἀνδρέας;

★

5) Ἕνα καναρίνι ποὺ ζυγίζει 55 γραμμάρια, τρώει κάθε μέρα τροφὴ βάρους 111 γραμμαρίων. Ἐὰν τηρηθῶν οἱ ἀναλογίες, πόσο πρέπει νὰ τρώγω ἐγώ, ποὺ ἔχω βάρος 73 κιλά, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πῶ πὼς τρώγω «σὰν πουλάκι»;

Τὰ τροχοφόρα

Ἀπὸ ἕνα δρόμο, ὄχι πολὺ κεντρικό, περνοῦν μέσα σ' ἕνα ἀπόγευμα διάφορα τροχοφόρα, ποὺ ἔχουν ὅλα μαζὶ 430 ρόδες. Ἂν οἱ μοτοσυκλέττες καὶ τὰ ποδήλατα, ποὺ ἔχουν δυὸ ρόδες, εἶχαν τέσσερες καὶ ἂν τὰ αὐτοκίνητα εἶχαν δυὸ ρόδες, τότε ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτὸ θὰ εἶχαν περάσει 106 ρόδες περισσότερες. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα δίτροχα καὶ πόσα τετράτροχα πέρασαν ἀπὸ τὸν δρόμο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα;

Ὀπτικὸν πρόβλημα

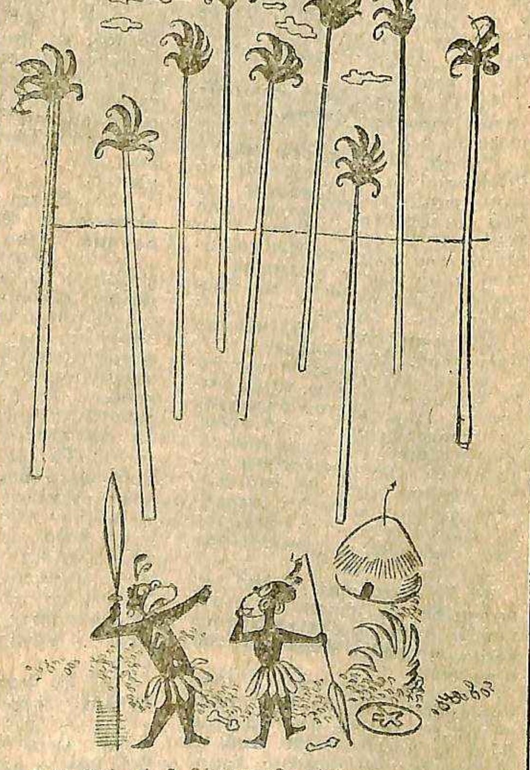

Ποιὸ ἀπὸ τὰ 9 δέντρα τῆς εἰκόνας μας εἶναι τὸ ὑψηλότερο; Πρέπει νὰ δώσετε τὴν ἀπάντησι μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε κανένα βοηθητικὸ μέσον, χαρτί, χάρακα κλπ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Μιά δολοφονία ΜΕ ΤΟ ΓΚΑΖΙ

ΔΕΝ εἶχε καθόλου στὸ νοῦ του νὰ ἐγκληματήση ὁ Ἄρτς Βίκερ, ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκινητάκι του, μέσ' στὴ νύχτα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς ἀπομονωμένης βίλλας τοῦ θείου του. Ἔλπιζε πὼς ὁ γερο-Τζώρτζ Βίκερ θὰ δεχότανε νὰ τοῦ δανείση 3 χιλιάδες δολλάρια. Ἀλλοιῶς, θ' ἀποκαλυπτότανε τὸ ἔλλειμμά του, στὸ ταμεῖο τῆς Τραπέζης ὅπου δούλευε, καὶ τότε θὰ τὸν περίμενε ἕνα κρύο κελλὶ φυλακῆς.

Ὁ θεῖος του τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τ' ἀδύνατο καὶ ζαρωμένο πρόσωπό του φωτίσθηκε στὴ θέα του.

—Ἄρτς! φώναξε μὲ χαρά. Καλῶς ἦρθες! Τί κάνεις, ἀνηψιέ μου;

Ὁ νέος προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Τὸ μυαλό του ὅμως ἀπασχολεῖτο ἀπὸ ἄλλες σκέψεις: Ἡ ἀρρωστημένη ὄψι τοῦ θείου του ἔδειχνε καθαρὰ πὼς δὲν θὰ ζοῦσε πάνω ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἀκόμη. Ὕστερα θὰ κληρονομοῦσε ὁ Ἄρτς ὅλη τὴν περιουσία του. Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν πὼς δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη ὡς τότε! Χρειαζότανε τὰ λεφτὰ μέσα σὲ δυὸ βδομάδες τὸ πολύ.

Ἄφισε τὴ βαλίτσα του στὸ χώλλ, δυσφορῶντας λίγο γιατὶ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ ὁ γερο-Τζοὺντ, ὁ καμαριέρης καὶ σύντροφος τοῦ θείου του ἐπὶ 20 χρόνια. Ὁ Τζώρτζ Βίκερ τὸν ὡδήγησε στὴν εὐρύχωρη σάλλα, μὲ τὸ μεγάλο τζάκι καὶ τὰ παληὰ ὀγκώδη ἔπιπλα.

—Ἔχομε κρύο ἐδῶ, Ἄρτς, τοῦ εἶπε. Μὰ φρόντισα νὰ βρῆς κάποια ἄνεσι, ἀφοῦ μάλιστα μοὔγραφες πὼς εἶχες ἀρρωστήσει τελευταίως... Ἂν θέλης νὰ μάθης καὶ γιὰ τὴ δική μου ἀρρώστεια, ξόδεψα ὅ,τι κι' ἂν εἶχα στοὺς γιατρούς. Δὲν μοὔμεινε παρὰ αὐτὸ τὸ σπίτι. Κι' ὅμως, φαίνεται πὼς θἆμαι τυχερὸς ἂν ζήσω ἕνα χρόνο ἀκόμη!

Ὁ Ἄρτς σκέφθηκε μ' ἀπογοήτευσι πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ πάρη τὸ δάνειο. Εἶδε καὶ πάλι μὲ τὴ φαντασία του τὸ κρύο κελλὶ τῆς φυλακῆς... Φαντάσθηκε τὰ σχόλια τῶν συναδέλφων του... τὴν περιφρονητικὴ ἔκφρασι τοῦ ὤμορφου προσώπου τῆς Μάντα Ἴν, ὅταν θὰ μάθαινε πὼς δὲν ἦταν δικά του τὰ λεφτὰ ποὺ ξόδεψε γι' αὐτήν...

Δυὸ ἄντρες ἔπαιζαν σκάκι, κοντὰ στὸ τζάκι: ὁ Τζοὺντ κι' ὁ σερίφης Μὰκ Γουΐλς, ποὺ ἐπισκεπτότανε κάθε τόσο τὸ Τζώρτζ Βίκερ. Τώρα καταλάβαινε ὁ Ἄρτς γιατὶ ὁ ὑπηρέτης δὲν τοῦ εἶχε πάρει τὴ βαλίτσα, στὴν πόρτα... Ὅσο γιὰ τὴν παρουσία τοῦ σερίφη, ἀποτελοῦσε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι γι' αὐτόν. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν νοιώθει τὴ συνείδησί του ἐν τάξει, δὲν εὐχαριστεῖται καθόλου νὰ διανυκτερεύση κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη μ' ἕνα ἀστυνομικό!

Ὁ Τζώρτζ Βίκερ εἶπε στὸν ὑπηρέτη του ν' ἀνεβάση τὴ βαλίτσα τοῦ ἀνηψιοῦ του καὶ νὰ ἑτοιμάση τὴν κάμαρά του.

—Θἆναι κουρασμένος, ὑποθέτω, ἀπ' τὸ ταξεῖδο καὶ θὰ θέλη νὰ πλαγιάση νωρίς, πρόσθεσε.

Ὁ Τζοὺντ ὑπάκουσε, γκρινιάζοντας. Ποτὲ δὲν συμπαθοῦσε τὸν Ἄρτς, καὶ δὲν προσπαθοῦσε καθόλου νὰ κρύψη τὰ αἰσθήματά του ἀπέναντί του.

Ὁ Ἄρτς ἑτοίμασε ἕνα οὐΐσκυ μὲ σόδα καὶ κάθισε σὲ μιὰ ἄνετη πολυθρόνα. Ὁ θεῖος του στάθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι, κυττάζοντάς τον μ' εὐχαρίστησι. Ἦταν μόνος του στὸν κόσμο κι' ἀγαποῦσε τὸν ἀνηψιό του καὶ μέλλοντα κληρονόμο του, τόσο ποὺ τοῦ συγχωροῦσε ὅλα του τὰ ἐλαττώματα.

—Θὰ μᾶς κάνετε λίγη συντροφιά, Τζώρτζ; τοῦ εἶπε ὁ σερίφης. Ἡ ὥρα εἶναι 8 μόνο.

—Δυστυχῶς, Μάκ, ἀπάντησε ὁ γέρος μ' ἕνα ἀδύνατο χαμόγελο. Οἱ γιατροὶ διατάζουν νὰ πέφτω νωρὶς στὸ κρεβάτι... Θὰ κάνης τὸν κόπο, Ἄρτς, ν' ἀνάψης τὴ θερμάστρα τοῦ γκαζιοῦ, στὴν κάμαρά μου;

Ὁ νέος πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ θείου του στὸ ἰσόγειο. Ἡ θερμάστρα βρισκόταν δίπλα στὸ κρεβάτι του. Τὴν ἤθελε ἐκεῖ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ φτάνη νὰ κανονίζη τὴ φωτιά της χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἡ θερμάστρα αὐτή—ὅπως κι' ἡ κουζίνα — λειτουργοῦσε μὲ ὑγραέριο, ἀπὸ δυὸ κυλίνδρους ποὺ τοὺς ἀνανέωνε κάθε τόσο ἡ ἑταιρεία ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἐγκατάστασι. Τ' ἄλλα δωμάτια δὲν χρειάζονταν θερμάστρες, γιατὶ οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ γερο-Τζώρτζ ἦσαν πάντα σκληραγωγημένοι κυνηγοί, ποὺ τοὺς ἄρεσε μάλιστα νὰ κοιμοῦνται σὲ κρύες κάμαρες.

Ὁ Ἄρτς ἄναψε τὴ θερμάστρα. Καί, τὴν ἴδια στιγμή, σκέφθηκε πὼς εἶχε βρῆ ἴσως τὴ λύσι τοῦ προβλήματός του! Οἱ ἐλπίδες του ξαναζωντάνεψαν... Ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ δανειστῆ τὶς 3 χιλιάδες δολλάρια, θὰ τὰ κληρονομοῦσε.

Ξαναγύρισε στὴ σάλλα. Ὁ ὑπηρέτης κι' ὁ σερίφης εἶχαν ξαναρχίσει τὴν παρτίδα τους. Ὁ Τζώρτζ Βίκερ πῆρε τὸ συνηθισμένο ὑπνωτικό του χάπι καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ.

Μέσ' στὴ σιωπὴ τῆς σάλλας, δὲν ἀκούγονταν παρὰ τὰ τριξίματα τῆς φωτιᾶς στὸ τζάκι κι' οἱ ἐλαφροὶ κρότοι τῶν «κομματιῶν» στὴ σκακιέρα.

Ὁ Ἄρτς κατέστρωνε ἥσυχα τὸ σχέδιό του... Ἂν ἔσβυνε τὴ νύχτα ἡ θερμάστρα στὴν κάμαρα τοῦ θείου του, τὸ δωμάτιο θὰ γέμιζε γκάζι, κι' ὁ γέρος θὰ πέθαινε χωρὶς νὰ ξυπνήση καθόλου. Θὰ πίστευαν ὕστερα ὅλοι πὼς εἶχε σβύσει τὴ θερμάστρα κατὰ λάθος, ἐνῶ προσπαθοῦσε, νυσταγμένος καὶ ζαλισμένος ἀπ' τὸ ὑπνωτικό, νὰ κανονίση τὴ φωτιά της... Ὁ Ἄρτς θὰ κληρονομοῦσε τὴ βίλλα καὶ θὰ τὴν πουλοῦσε ἀμέσως. Θὰ κανόνιζε τὸ ἔλλειμμά του στὴν Τράπεζα καὶ θὰ τοῦ περίσσευαν ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὰ καπρίτσια τῆς Μάντα Ἴν...

Σὲ μιὰ ὥρα περίπου ἄφισε τὸ ποτῆρι του καὶ σηκώθηκε. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του.

—Πάω νὰ πάρω τὰ τσιγάρα μου ἀπ' τ' αὐτοκίνητό μου, δήλωσε. Ὕστερα θ' ἀνεβῶ νὰ κοιμηθῶ, γιατὶ νύσταξα.

Οἱ δυὸ σκακιστὲς ἀδιαφόρησαν γι' αὐτόν. Βγῆκε ἔξω, στὴν κρύα νύχτα. Πῆρε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο ἕνα πακέτο τσιγάρα. Ἔπειτα πλησίασε στὸ κλειστὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τοῦ θείου του. Οἱ κύλινδροι μὲ τὸ ὑγραέριο βρίσκονταν ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' αὐτό. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ἄρτς βρῆκε εὔκολα τὴ βαλβίδα του. Τὴν ἔκλεισε. Συγχρόνως κύτταζε μέσα, ἀπ' τὰ τζάμια, κι' εἶδε νὰ σβύνη ἡ φλόγα τῆς θερμάστρας.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ἄρτς βρῆκε εὔκολα τὴ βαλβίδα

Ὁ θεῖος του ἐξακολούθησε νὰ κοιμᾶται ἥσυχα. Δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε.

Ὁ νέος θυμήθηκε τὶς τόσες καλωσύνες του κι' ἔνοιωσε τύψεις. Εἶχε ἱδρώσει, παρ' ὅλο τὸ κρύο. Μὰ ἡ σκέψι τῆς φυλακῆς ἔδιωξε πάλι κάθε δισταγμό του. Καὶ ξανάνοιξε τὴ βαλβίδα. Τώρα τὸ γκάζι θ' ἄρχιζε νὰ σκορπίζεται μέσ' στὸ δωμάτιο...

Εἶχαν τελειώσει ὅλα τόσο εὔκολα!

Ὁ Ἄρτς ξαναγύρισε στὴ σάλλα, κρατῶντας ἐπιδεικτικὰ τὰ τσιγάρα του. Ὁ Τζοὺντ κι' ὁ σερίφης τοὔρριξαν μιὰ ματιὰ καὶ συνέχισαν ὕστερα τὸ παιχνίδι τους.

—Πιστεύω νὰ βρῶ σπίρτα στὸ μαγερειό, εἶπε ὁ Ἄρτς.

Καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ἕνα μικρὸ φῶς, ποὺ ἔκαιγε πάντα πάνω ἀπ' τὴν κουζίνα τοῦ γκαζιοῦ, εἶχε σβύσει κι' αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό. Ὁ Ἄρτς τὸ ξανάναψε, μὲ τὰ σπίρτα ποὺ βρῆκε σὲ μιὰ ἐταζέρα.

Πέρασε πάλι στὴ σάλλα. Οἱ σκακιστὲς ἦσαν ἀπορροφημένοι ἀπ' τὸ παιχνίδι τους, δίχως νὰ ὑποπτεύωνται καθόλου πὼς ἕνας ἄνθρωπος ἀργοπέθαινε στὴν ἄλλη κάμαρα...

Ὁ Ἄρτς κάπνισε ἕνα τσιγάρο. Ὕστερα τοὺς καληνύχτισε κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του, δίχως νὰ βιάζεται. Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του.

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ. Δὲν εἶχε ἀφίσει πατημασιὲς ἔξω, στὴν παγωμένη γῆ. Εἶχε σκουπίσει μὲ τὸ μαντῆλι του τὴ βαλβίδα τοῦ γκαζιοῦ, γιὰ νὰ μὴ μείνουν τ' ἀποτυπώματά του. Ὕστερα, τὸ φῶς τῆς κουζίνας θὰ βρισκόταν ἀναμένο, κι' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ σκεπτότανε πὼς εἶχε διακοπῆ ἡ παροχή. Τέλος, ἡ παρουσία τοῦ σερίφη στὸ σπίτι ἀποτελοῦσε μιὰ ἀκόμη ἐξασφάλισι γιὰ τὸν Ἄρτς.

Πρὶν ἀνοίξη τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του, ἔβγαλε ἕνα τσιγάρο. Ὕστερα μπῆκε στὸ δωμάτιο, ποὺ φωτιζόταν ἀπ' τὶς ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ. Εἶχε πάρει μαζί του τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα. Ἦταν ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνάβουν ὅταν τριφτοῦν ὁπουδήποτε.

Ὁ Ἄρτς ἔβγαλε ἕνα καὶ σήκωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸ τρίψη στὸν τοῖχο.

Μά... πῶς τὸ δωμάτιο ἦταν ζεστό, ἐνῶ περίμενε νὰ τὸ βρῆ κρύο;

Αὐτὸ τὸν παραξένεψε.

«Φρόντισα νὰ βρῆς κάποια ἄνεσι...» τοῦ εἶχε πῆ ὁ θεῖος του, ὅταν τὸν ὑποδέχθηκε.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ἄρτς κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ λόγια του!

Μὰ ἦταν πιά, πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ σταματήση τὴν κίνησι τοῦ χεριοῦ του, ποὺ ἔτριβε κι' ὅλας μὲ δύναμι τὸ σπίρτο στὸν τοῖχο...

Ἡ θερμάστρα ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει γι' αὐτὸν ὁ στοργικὸς θεῖος του στὴν κάμαρά του, εἶχε σβύσει, ὅπως κι' ἡ ἄλλη. Καὶ τὸ γκάζι ξέφευγε, μ' ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα, κι' εἶχε γεμίσει κι' ὅλας τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κάμαρας! Τὸ ἴδιο ὅπως εἶχε γίνει καὶ στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ θείου του...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ σπίρτο ἄναψε. Καὶ ὅλα—ἔλλειμμα, λεφτά, φυλακή... —ἔπαψαν πιὰ νἄχουν καμμιὰ σημασία! Μιὰ ἔκρηξι ἔλυσε ὁριστικὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ἄρτς.

ΡΟΤΖΕΡ ΝΤΗ

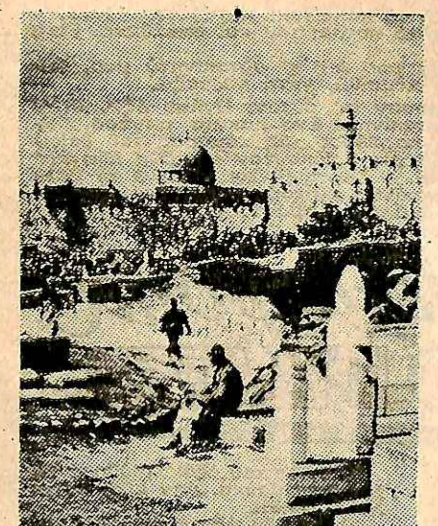

Ἕνα γραφικὸ τμῆμα τῆς παλαιᾶς Ἱερουσαλήμ, τῆς ἱερῆς πόλεως τῶν Ἑβραίων. Τὸ τζαμὶ ποὺ διακρίνεται στὸ κέντρον, εἶναι χτισμένο στὴ θέσι ὅπου ὁ Ἀβραὰμ ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιάση τὸ γυιό του Ἰσαάκ.

Ἡ Βίβλος βοηθεῖ ΤΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ

Γιὰ νὰ βροῦν τὸ χαμένο φυσικὸ πλοῦτο τῆς Παλαιστίνης

«Ἡ Βίβλος ἔζησε ἐπὶ αἰῶνες στὶς καρδιὲς τῶν Ἰουδαίων», εἶπε ὁ ἱδρυτὴς τοῦ νέου κράτους τοῦ Ἰσραὴλ Δαυὶδ Μπὲν Γκουριόν. Σήμερα λοιπὸν τὸ ἱερὸ αὐτὸ βιβλίο τοὺς προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, βοηθῶντας τους, μὲ τὰ ἱστορικά του στοιχεῖα, νὰ ξαναβροῦν τὰ χαμένα φυσικὰ πλούτη τῆς χώρας τους.

Ὑπῆρχε ἡ ἰδέα π. χ. ὅτι ἡ γῆ τοῦ νέου Ἰσραὴλ δὲν εἶχε μέταλλα. Ἀλλ' ὁ ραββῖνος Νέλσον Γκλοῦεκ, ἀρχαιολόγος καὶ διακεκριμένος μελετητὴς τῆς Βίβλου, εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Εἶχε διαβάσει στὸ «Βιβλίο τῶν Βασιλέων» γιὰ τὴν κατασκευὴ σκευῶν ἀπὸ χαλκό, στὰ χυτήρια τοῦ βασιλέως Σολομῶντος.

Ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια λοιπὸν ἔψαχνε στὴν Παλαιστίνη, ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγίες τῆς Βίβλου, γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τὰ ὀρυχεῖα ὅπου ἔβγαινε ὁ χαλκὸς αὐτός, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ 3.000 χρόνια. Τέλος, τὸ 1934, στὰ νότια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, βρῆκε μιὰ ἐρειπωμένη τοποθεσία, ποὺ τὴν ἔλεγαν οἱ ντόπιοι Ἄραβες «Ἐρείπια τοῦ Χαλκοῦ». Ἔκαμε λοιπὸν ἐκεῖ ἀνασκαφὲς κι' ἀνακάλυψε τὶς ἐγκαταστάσεις ἑνὸς μεγάλου χυτηρίου χαλκοῦ. Νοτιώτερα, βρῆκε κι' ἄλλα ἑπτὰ τέτοια μεταλλευτικὰ κέντρα, καθὼς καὶ τὰ κοιτάσματα τοῦ μεταλλεύματος ποὺ τὰ τροφοδοτοῦσαν.

Τὸ 1949, ὁ διακεκριμένος Ἑβραῖος γεωλόγος Μπὲν Τὸρ ὑπολόγισε ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ ἀρκετὸ μετάλλευμα γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ 100.000 τόννων μεταλλικοῦ χαλκοῦ. Μὲ τὴν ἐπέκτασι δὲ τῶν ὀρυχείων, ἡ συνολικὴ ἀπόδοσί τους μπορεῖ νὰ περάση τοὺς 300.000 τόννους καθαροῦ μετάλλου.

Ἡ περιοχὴ αὐτὴ σφύζει τώρα ἀπὸ ζωὴ κι' ἡ ἐκμετάλλευσι τῶν ὀρυχείων γίνεται μὲ ὅλες τὶς νεώτερες μεθόδους.

Στὸ Δευτερονόμιον ὅμως ὑπάρχει κι' ἕνα ἐδάφιον ποὺ λέει: «Διότι Κύριος ὁ Θεός σου σὲ φέρει εἰς γῆν ἀγαθήν... τῆς ὁποίας οἱ λίθοι εἶνε σίδηρος καὶ ἐκ τῶν ὀρέων αὐτῆς θέλεις μεταλλεύσει χαλκόν».

Πραγματικά, σ' ἀπόστασι λίγων μιλίων ἀπ' τὴ Μπεερσεμπά, ὁ δόκτωρ Μπὲν Τὸρ βρῆκε μεγάλους λόφους ἀπὸ 15 ἑκατομμύρια τόννους σιδηρομετάλλευμα, ὄχι ὅμως μεγάλης περιεκτικότητος. Ἐξ ἄλλου, προσφάτως ἀνακαλύφθηκε κι' ἕνα ἄλλο κοίτασμα μὲ πρώτης τάξεως μετάλλευμα, ποὺ περιέχει 60—65% καθαρὸ σίδηρο, τώρα δὲ οἱ μεταλλειολόγοι ἐξετάζουν τὶς διαστάσεις του.

Ἀλλὰ καὶ πετρέλαιο φαίνεται πὼς ὑπάρχει στὴ χώρα τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ ἐπιχειρηματίας Φέντερμαν βρῆκε τὴν πρώτη ἔνδειξι στὴ βιβλικὴ περιγραφὴ τῆς καταστροφῆς τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων: «Καὶ ἔβρεξεν ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ... Καὶ ἰδού, ἀνέβαινε καπνὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ὡς καπνὸς καμίνου».

Κατὰ τὸ Φέντερμαν, αὐτὲς οἱ φλόγες καὶ οἱ καπνοὶ σήμαιναν φυσικὰ καύσιμα ἀέρια. Κι' ὅπου ὑπάρχουν τέτοια ἀέρια, εἶναι πιθανώτατο νὰ ὑπάρχη καὶ πετρέλαιο. Ἵδρυσε λοιπὸν μιὰ ἑταιρεία, ποὺ ἔστειλε ἐπὶ τόπου γεωλόγους. Αὐτοὶ ἀποφάνθηκαν ὅτι θὰ βρεθῆ ὁπωσδήποτε πετρέλαιο. Ἄρχισαν δὲ τὶς σχετικὲς γεωτρήσεις τὸ Νοέμβριο τοῦ 1953.

Ἐπικρατοῦσε ἐξ ἄλλου ἡ γενικὴ γνώμη ὅτι τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἄγονη γῆ, ἀκατάλληλη γιὰ καλλιέργεια. Ὡστόσο, κατὰ τὴ Βίβλο, ὁ Λὼτ «εἶδε πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, ὅτι ἐποτίζετο ὅλη ὡς παράδεισος τοῦ Κυρίου». Καὶ πραγματικά, οἱ ἀρχαιολόγοι διαπίστωσαν ὅτι ὑπῆρχαν ἄλλοτε πάνω ἀπὸ 70 ἀγροτικοὶ συνοικισμοί, σὲ μιὰ ἔκτασι 100 χιλιομέτρων, στὴν Κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου, καθένας μὲ τὸ πηγάδι του γιὰ τὴν ὕδρευσι καὶ τὸ πότισμα.

Γιατὶ σήμερα δὲν εἶναι τόσο γόνιμη ἡ χώρα τοῦ Ἰσραήλ, ὅπως τὸν παληὸ καιρό; Γιατὶ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιδρομὲς ἐξαφάνισαν τὶς πόλεις καὶ τοὺς συνοικισμούς. Οἱ κάτοικες ξέκαναν τὸ χορτάρι ποὺ συγκρατοῦσε μὲ τὶς ρίζες του τὸ χῶμα. Κι' ἡ ἄμμος σκέπασε τὸ κάθε τι καὶ γέμισε τὰ πηγάδια.

Ξέροντάς τα ὅμως αὐτά, οἱ καινούργιοι ἄποικοι λένε μὲ πίστι: «Ἀφοῦ εὐημεροῦσαν ἐδῶ οἱ πρόγονοί μας, γιατὶ δὲν θὰ γίνη τὸ ἴδιο καὶ μὲ μᾶς;»

Οἱ ἄνθρωποι βάλθηκαν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν καταστροφὴ ποὺ προκάλεσαν ἄλλοι ἄνθρωποι. Κι' ἔτσι ἔχουν δημιουργηθῆ σήμερα 50 καινούργιοι ἀγροτικοὶ συνοικισμοί, κοντὰ στὶς θέσεις τῶν παληῶν. Σχεδὸν ὅλοι ἔχουν τὰ ἀντλιοστάσιά τους, ἐγκατεστημένα πάνω ἀπὸ ἀρχαῖες πηγὲς ἢ πηγάδια.

Ἡ Βίβλος πληροφόρησε ἐπίσης τοὺς νέους Ἰσραηλῖτες γιὰ τὰ εἴδη τῶν γεωργικῶν προϊόντων ποὺ εὐδοκιμοῦν σὲ κάθε περιοχή. Ξέρουν π. χ. ὅτι οἱ Φιλισταῖοι καλλιεργοῦσαν σιτάρι, ἐφόσον ὁ Σαμψὼν ἔπιανε ἀλεποῦδες, τοὺς ἔδενε ἀναμένους πυρσοὺς στὶς οὐρὲς καὶ τὶς ἄφινε ἐλεύθερες ἀνάμεσα στὰ ξερὰ στάχυα, γιὰ νὰ τὰ καταστρέψη. Ἐπίσης, ὅταν ὁ Σαμψὼν ἐπισκεπτόταν τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του, περνοῦσε ἀπὸ ἀμπέλια καὶ ἐλαιῶνες. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν μποροῦν νὰ εὐδοκιμήσουν σ' αὐτὴ τὴν περιφέρεια.

Ἀλλοῦ πάλι, σύμφωνα μὲ τὴ Βίβλο πάντοτε, καλλιεργοῦσαν λινάρι. Σήμερα, ἔχει ἐπαναληφθῆ ἡ ἐπικερδεστάτη αὐτὴ καλλιέργεια.

Στὴν περιοχὴ τοῦ Νεγκέβ, γυμνὴ καὶ ἄγονη ἐπὶ 1.300 χρόνια, ὁ Ἀβραὰμ διατηροῦσε μεγάλα κοπάδια ἀπὸ πρόβατα καὶ βώδια. Ψάχνοντας λοιπὸν τοὺς γύρω λόφους, οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνακάλυψαν τὰ ὑπολείμματα ἑνὸς συστήματος γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ ἀποθήκευσι τοῦ νεροῦ ἀπ' τὶς λίγες βροχὲς ποὺ πέφτουν στὴν περιοχή. Τὰ τεχνικὰ αὐτὰ ἔργα διορθώθηκαν, καὶ τώρα ἔχει ἀρχίσει νὰ φυτρώνη στὴν ἔρημο καταπράσινο χορτάρι καὶ νὰ βοσκᾶνε κοπάδια προβάτων.

Ἐπίσης, μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς Βίβλου, βρέθηκαν 37 στέρνες, φτιαγμένες ἀπ' τὸν Ἰσαάκ, ποὺ μπορεῖ νὰ χωρέσουν 80 κυβικὰ νερὸ ἡ καθεμιά.

Τέλος, ἡ Βίβλος βοήθησε γιὰ τὴν ἀναδάσωσι τοῦ Ἰσραήλ. Ὑπέδειξε τὶς καταλληλότερες περιοχές, ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν κι' ἄλλοτε μεγάλα δάση. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, φυτεύτηκαν ἤδη 2 ἑκατομμύρια «ἁρμυρίκια», γιατὶ αὐτὸ τὸ εἶδος δέντρου εἶχε πρωτοφυτέψει ἄλλοτε κι' ὁ Ἀβραάμ. Συνολικά, φυτεύτηκαν 20.000.000 δέντρα στὴν Παλαιστίνη, καὶ τὰ σχέδια προβλέπουν νὰ εἰκοσαπλασιασθῆ αὐτὸς ὁ ἀριθμός. Τότε θὰ ἐπαληθεύση ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, ποὺ λέει: «Καὶ θέλουσι λέγει, ἡ γῆ αὐτή, ἥτις ἦτο ἠφανισμένη, κατεστάθη ὡς ὁ παράδεισος τῆς Ἐδέμ».

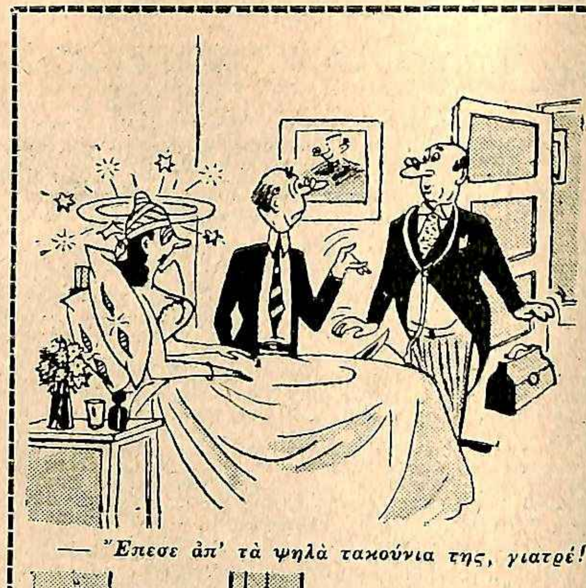

— Ἔπεσε ἀπ' τὰ ψηλὰ τακούνια της, γιατρέ!

— Ἐν τάξει, Εὐθαλία μου! Πάσσο...

— Μαμά, ὁ μπαμπᾶς ρωτάει ἂν ἔφυγε ὁ γέρο-τσιγκούνης μὲ τὴ γρηὰ καρακάξα του!...

— Δὲν μοῦ χρειάζεται τὸ γράμμα, δεσποινίς! Ἤθελα μόνο νὰ δῶ ἂν θὰ τὸ βρίσκατε εὔκολα...

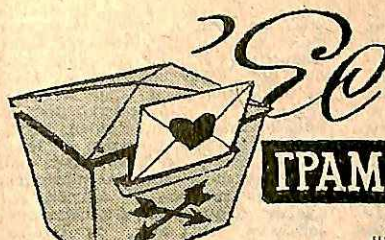

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Δύσκολες καταστάσεις

Ἡ «Τερψιχόρη», μοῦ γράφει περίπου τὰ ἑξῆς: Ἀπέκτησε ἕνα παιδὶ μ' ἕναν ἄνδρα, μὲ τὸν ὁποῖο συζοῦσε δυὸ χρόνια. Ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδί, παντρευτήκανε. «Δυστυχῶς δὲν ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου, ἀναφέρει. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου δὲν συμπαθῶ καὶ τὸ παιδί μου. Ἡ ζωὴ εἶναι δυστυχισμένη γιὰ μένα, ποὺ γιὰ νὰ βρῶ λιγάκι χαρά, ἔγινα φίλη ἑνὸς φίλου τοῦ ἀνδρός μου. Τὸν ἀγαπῶ τρελλά. Αὐτὸς ὅμως εἶναι παντρεμένος κι' ἔχει δυὸ παιδιά».

Ὅπως βλέπετε εἶναι μιὰ ἱστορία πολὺ δραματικὴ στὸ βάθος της. Ἀλλὰ πῶς ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἀνακάλυψε ὅτι δὲν ἀγαπάει τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της; Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποχωρισθῆ, πρὶν δεσμευθῆ μ' ἕνα παιδί; Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ γάμο ἔπρεπε νὰ δημιουργήση μιὰ νέα συμφορὰ στὸ σπίτι της καὶ μιὰ δυσχερῆ κατάστασι στὸν ἑαυτό της; Σκέφθηκε τὸ μέλλον της; Ἡ νομίζει πὼς ὁ ἄντρας ποὺ ἀγαπάει τώρα, θὰ χωρίση τὴ γυναῖκα του, θ' ἀφίση τὰ παιδιά του γιὰ νὰ δημιουργήση μιὰ νέα ζωή; Ἂς συνέλθη, ἂς σκεφθῆ πὼς ὁ ἄντρας της μὲ τὸ γάμο τους τῆς ἔδωσε κάποιο σκοπὸ στὴ ζωή, τὴν κατοχύρωσε ἔναντι τῆς κοινωνίας. Νὰ διακόψη λοιπὸν αὐτὸ τὸ νέο δεσμό, πρὸς χάριν τοῦ κοριτσιοῦ της. Δὲν καταλαβαίνει ὅτι γελοιοποιεῖται στὰ μάτια τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ στὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ποὺ ἐκμεταλλεύεται μιὰ ἀδυναμία της; Ἂς πάρη, λοιπόν, λίγο θάρρος κι' ἂς φανῆ λογική.

«Αἰχμάλωτο τοῦ Ἔρωτα». Συνήθως αὐτὰ συμβαίνουν μὲ τὴν ἀλληλογραφία. Σκοπὸς τῆς κοπέλλας αὐτῆς ἦταν νὰ βρῆ ἕνα ἀδύνατο χαρακτῆρα, ἕναν ἄνθρωπο μὲ πολὺ φιλότιμο γιὰ νὰ τὸν συγκινήση καὶ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀποστάσεως γιὰ νὰ δεχθῆ κάτι, ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὰ σχέδιά της. Εἶναι ἕνα σύστημα κι' αὐτό. Ἔχετε τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὰ γράμματά της καὶ τὶς ἀπειλές της. Χρειάζεται περισσότερη ψυχραιμία καὶ περισσότερο θάρρος. Μὴν πιστεύετε τίποτα ἀπὸ ὅσα σᾶς γράφει ἡ ἄγνωστη, καὶ διακόψετε τὴν ἀλληλογραφία μαζί της. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κατηγορήση, οὔτε νὰ κατακρίνη τὴ στάσι σας. Οὔτε τὴν ξέρετε, οὔτε σχέσεις εἴχατε ποτὲ μαζί της, ἐκτὸς μιᾶς ἁπλῆς ἀλληλογραφίας. Θὰ κουρασθῆ καὶ ἔπειτα θὰ βρῆ ἄλλον νὰ ξαναρχίση τὰ ἴδια. Καμμιὰ σημασία μὴ δίνετε.

«Γ. Μ. Λ.— Κρήτη». Πρέπει νὰ καταλάβετε ἕνα πρᾶγμα: ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ μιὰ κοπέλλα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἔχη σχέσεις μὲ ἄλλη. Αὐτὸ ποὺ γράφετε ὅτι κάνατε γιὰ νὰ ξεχάσετε τὴν πρώτη εἶναι μιὰ πρόφασι, γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὸν ἑαυτό σας. Ἑπομένως δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὴ μιά, οὔτε τὴν ἄλλη. Κάνετε, ὅμως, μεγάλο κακὸ καὶ στὶς δυό. Τὶς ἀφίνετε νὰ φαντάζωνται ὅτι τὶς ἀγαπᾶτε, κι' ἔτσι, πιθανόν, καὶ οἱ δυό τους νὰ κάνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ σταματήσετε τὴν ἀλληλογραφία καὶ μὲ τὶς δυό. Κι' ὅταν ἀπολυθῆτε καὶ κανονίσετε τὶς ὑποθέσεις σας, τότε μὲ μεγάλη περίσκεψι ἀποφασίζετε. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ σᾶς προσφέρη μιὰ οἰκογενειακὴ εὐτυχία; Αὐτὴν νὰ διαλέξετε καὶ νὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

«Φωλιασμένο πόνο». Ὅταν ἕνας νέος μπαίνη σ' ἕνα σπίτι ὡς φίλος, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κοριτσιοῦ ἐκτιμᾶ τὴ φιλία του καὶ ἐμπιστεύεται σ' αὐτὸν τὸ κορίτσι, πρέπει νὰ φανῆ τίμιος καὶ στὶς σκέψεις του καὶ στὶς πράξεις του. Πάντως, οἱ φιλικὲς αὐτὲς σχέσεις δὲν ἀποκλείουν τὴν ἀγάπη καὶ μάλιστα τὴν ἐκπλήρωσι ἑνὸς ὀνείρου μὲ γάμο. Ἀλλ' αὐτὰ γίνονται μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν γονέων ἢ ἄλλων συγγενῶν. Δὲν εἶναι, λοιπόν, καθόλου σωστὸ νὰ δημιουργήσετε μιὰ νέα κατάστασι, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ δυσαρεστήση τοὺς γονεῖς τῆς νέας καὶ νὰ βρεθῆτε σὲ δύσκολη θέσι ἀπέναντί τους.

«Καρδιὰ ποὺ ὑποφέρει διπλᾶ». Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὰ γραφόμενά σας δείχνουν ὅτι εἶστε μιὰ πολὺ φρόνιμη καὶ πολὺ λογικὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία σέβεται τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ σπίτι της. Ἡ τακτική σας ἦταν πολὺ καλή, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποὺ σκέπτεστε, πολὺ πιὸ καλό. Κάτι ἄλλο ὅμως δὲν σκεφθήκατε, ὅτι ἄνθρωπος ποὺ σᾶς προτρέπει νὰ πῆτε ψέματα, νὰ ξεγελάσετε τοὺς γονεῖς σας καὶ σᾶς παρασύρει, δὲν σκέπτεται τίμια, καὶ δὲν ταιριάζει μὲ τὸ δικό σας τίμιο χαρακτῆρα. Ἑπομένως, ἂν νομίζετε ὅτι ὡς σύντροφος τῆς ζωῆς σας θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς δώση εὐτυχία, καὶ ἂν νομίζετε ἐπίσης ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε, τότε κι' ἐσεῖς σὰν καλὸ κορίτσι, πρέπει νὰ τὰ πῆτε στοὺς γονεῖς σας. Μὴ φοβᾶσθε. Οἱ γονεῖς σας θὰ ἐκτιμήσουν τὴν εἰλικρίνειά σας καὶ στὸ μέλλον θὰ σᾶς ἔχουν περισσότερη ἐμπιστοσύνη. Ἐξ ἄλλου, αὐτοὶ θὰ σᾶς δώσουν καὶ τὴν κατάλληλη συμβουλή, ἂν εἶναι ἄξιος γιὰ σᾶς ὡς σύζυγος.

Κατήφορο στὰ νειᾶτα: Θὰ δικαιολογοῦσα μιὰ ἀρρώστεια ἢ μιὰ ἀνορεξία, ὅπως τὴ γράφετε, ἂν τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καλὰ καὶ σᾶς βασάνιζε ἡ ἀγωνία. Ἀλλὰ σὲ σᾶς ὅλα πηγαίνουν καλά, κι' ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμούσατε τὸ πετύχατε. Ἑπομένως πρέπει νὰ εἶστε χαρούμενη καὶ ἤρεμη. Ἄλλος τρόπος νὰ ξαναβρῆτε τὴν πρώτη σας γαλήνη δὲν ὑπάρχει, παρὰ νὰ τὰ βλέπετε ὅλα χαρούμενα, ὅλα εὐχάριστα. Ἐκτὸς... ἂν ὑπάρχη κάτι ἄλλο στὴ μέση, ποὺ σᾶς βασανίζει καὶ ὁ ἀρραβῶνας αὐτὸς σᾶς κάνει νὰ νοιώθετε τύψεις. Ρωτῆστε τὸν ἑαυτό σας. Καὶ ἂν συμβαίνη κάτι τέτοιο, πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε στοὺς γονεῖς σας. Ἄλλως δὲν δικαιολογεῖστε.

Θαυμαστὴ τῆς Ὑμας Σουμάκ: Ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας, κι' ὅτι ἔχετε πολὺ ἀδύνατο χαρακτῆρα. Ἕνας νέος στὴν ἡλικία σας βάζει σκοπὸ καὶ πρόγραμμα στὴ ζωή του. Καὶ λέει: Παντρεύομαι γιὰ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος. Μὲ τὰ χτήματα θὰ ζήσω καλὰ ἢ μὲ τὴν ἀγάπη; Ἂν τὰ χτήματα τὸν ἑλκύουν πιὸ πολύ, τότε ὁ γάμος του μὲ τὴ φτωχὴ θὰ ἀποτύχη. Σὲ λίγον καιρὸ θὰ μετανοιώση, ποὺ δὲν παντρεύτηκε τὴν πλούσια. Ἂν πάλι, ἔχη μιὰ καλὴ δουλειὰ κι' εἶναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, τότε δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ βρίσκεται σὲ δίλημμα. Νὰ πάρετε λοιπὸν τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶτε.

Φοιτήτρια Γ.: Ὅλα καλὰ καὶ ὡραῖα ὅσα μοῦ γράφετε καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ στάσι, ποὺ κρατήσατε περισώζοντας τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, πιθανόν, νὰ ἔκανε ὅτι ἔκανε γιὰ νὰ δοκιμάση τὸ χαρακτῆρα σας. Εἶστε ὅμως μεγάλοι πιά, φοιτηταὶ καὶ μέλλοντες ἐπιστήμονες. Ἀγαπιόσαστε καὶ βοηθεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὶς σπουδές του. Ἔχετε ὅμως τὴν ὑποχρέωσι νὰ συζητήσετε καὶ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ μέλλον σας, μετὰ τὸ πτυχίο. Μπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε καὶ γιὰ τὸ γάμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ, γιατὶ οἱ γονεῖς του μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλη γνώμη καὶ νὰ τοῦ ἑτοιμάζουν κάποια ἔκπληξι. Σὰν μεγάλη πιά, καὶ μυαλωμένη κοπέλλα, πρέπει νὰ τὰ σκεφθῆτε αὐτά, νὰ ξεκαθαρίσετε φιλικά, τὴ θέσι σας καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεστε.

Α. Β. Γ., Πειραιᾶ: Δὲν φταῖτε, βέβαια, ἐσεῖς, ἂν μιὰ γυναῖκα ἔχη δυσάρεστο παρελθόν. Ἐκείνη ἐνόμισε στὴν ἀρχὴ ὅτι εἶστε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους νέους, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πιθανὸν νὰ εἶχε γνωρίσει, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς εἶπε ἕνα παραμύθι. Τώρα, ὅμως ποὺ γνώρισε τὴν εἰλικρίνειά σας καὶ τοὺς σκοπούς σας, συνῆλθε καὶ σκέφτηκε πὼς ἡ ζωή της δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ εἶναι ἡ ἴδια καὶ λυπόταν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐκπληρώση τ' ὄνειρό σας. Νομίζω, λοιπόν, πὼς πρέπει νὰ τὴν ἀφήσετε ἥσυχη γιὰ λίγον καιρό, κι' ἂν τὴν συναντήσετε, νὰ τῆς φερθῆτε σὰν ἕνας καλὸς φίλος καὶ ὄχι σὰν ἄνθρωπος ποὺ πάει νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἐλεύθερη ζωή της. Ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Αὐτὸ ἐναπόκειται σὲ σᾶς, ἂν μπορῆτε νὰ συγχωρήσετε ἕνα παρελθόν, κι' ἂν εἶστε ἱκανὸς νὰ μὴ τὸ σκέπτεστε. Πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ φαντάζομαι. Γι' αὐτό, νὰ τὴν ἀφήσετε ἥσυχη.

Ἄτυχο στρατιωτάκι Π. Γ. Σ.: Νομίζω πώς, ἀφοῦ δὲν τῆς εἴπατε τίποτα τώρα τόσον καιρὸ γιὰ τὴν πραγματικὴ κατάστασι, πρέπει ν' ἀφήσετε νὰ περάσουν καὶ οἱ ἄλλοι ἕξη μῆνες. Ἡ ὑγεία σας θὰ εἶναι τότε καλὴ καὶ δὲν θὰ ὑπάρχη κίνδυνος νὰ τὴν χάσετε. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ἄλλο: Οἱ γονεῖς σας τί λένε; Μήπως ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ βρῆτε τέτοιες δυσκολίες, οἱ ὁποῖες θὰ σᾶς στενοχωρήσουν καὶ θὰ σᾶς ἀρρωστήσουν πάλι; Προσέχετε πολύ, γιατὶ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ θέλει καλὴ ζωή, εὐχάριστη, καὶ ὄχι στενοχώριες.

Λίλυ 152: Νομίζω ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ γίνετε μὲ τὴν ἀδελφή σας δύο καλὲς φίλες καὶ νὰ συμφωνήσετε γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δυό σας. Πάρτε τὴν πρωτοβουλία νὰ τῆς διηγηθῆτε ψύχραιμα καὶ καθαρὰ ὅλη τὴν ἱστορία σας. Ἐκείνη θὰ ἐνδιαφερθῆ, γιατὶ στὴν ἱστορία αὐτὴ ὑπάρχει καὶ τὸ δικό της μερίδιο εὐτυχίας καὶ ἑπομένως θὰ δεχθῆ νὰ γίνουν τὰ πράγματα ὅπως τὰ λογαριάζει ὁ ἀγαπημένος σας, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ ἔξυπνος νέος.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ρωμαντικὲς φαντασίες

Στὴν ἄβυσσο τῆς ἀγωνίας, Κρήτη: Μὲ τοὺς τόσους φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες ποὺ... πλημμυρίσατε τὸ γράμμα σας, εἶχα τὴν ἐντύπωσι, διαβάζοντάς το, πὼς ὅλες τοῦ κόσμου οἱ δυστυχίες ἔχουν πέσει πάνω στὴν τρυφερή σας ζωούλα καὶ στὸ ὡραῖο εἰδύλλιό σας. Μά, στὸ τέλος, βεβαιώθηκα πὼς τὰ ὑπερβάλλετε μὲ τὴ ρωμαντική σας φαντασία. Καὶ ὅμως, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ ἁπλᾶ κι' εὔκολα μᾶλλον στὴν περίπτωσί σας. Πρῶτα - πρῶτα ἡ συγγένεια ποὺ νομίζετε πὼς σᾶς συνδέει μὲ τὸν νεαρό, δὲν εἶναι διόλου κώλυμα γιὰ τὴν νόμιμη ἀποκατάστασί σας μαζί του καὶ ἡ Ἐκκλησία μὲ ὅλη της τὴν προθυμία θὰ εὐλογοῦσε τὸν γάμο σας. Τὸ ὅτι, πάλι, συνδεθήκατε αἰσθηματικὰ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς σας καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο φοβερό, ἐφ' ὅσον τὸ εἰδύλλιό σας εἶναι τόσο ἁγνὸ καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δυό σας τόσο σοβαρὰ ἀποβλέπετε σ' εὐτυχισμένο τέλος. Οἱ δικοί σας δὲν θὰ πρέπη νὰ σᾶς παρεξηγήσουν, ὅτι ἐκμεταλλευθήκατε, καθὼς μοῦ γράφετε, τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Μήπως θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς ζητήσετε τὴν ἄδεια γι' αὐτό; Θὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἴδιοι πὼς αὐτὸ δὲν γίνεται ποτέ. Πάντα τὰ εἰδύλλια ἀνθίζουν κρυφὰ ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρδιές, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ καλοῦ Θεοῦ, ποὺ χαίρεται τὴν ὡραία καὶ τίμια προσέγγισι δυὸ ψυχῶν, ποὺ λαχταροῦν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴν εὐλογία του... Ἔρχεται ὕστερα τὸ ζήτη-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς
Δερματολόγος - Αἰσθητικὴ
Δέχεται 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4 α' ὄροφος. Πάροδος Κανάρη Τηλ. 612-450

ΑΘΛΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Στὸ Λονδῖνο, μιὰ ὡραία νέα ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, ἡ Τερέζα (ἀριστερὰ) εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη περιπέτεια. Ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ Ἀμερικανὸ ἀεροπόρο Τζὶμ Βίαρς, τὸν παντρεύτηκε κρυφὰ καὶ γιὰ νὰ μπορέση νὰ βρίσκεται συνεχῶς κοντά του, φόρεσε κι' αὐτὴ μιὰ στολὴ ἀεροπόρου καὶ παρέμεινε ἐπὶ ἕξη μῆνες σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ βάσι μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Τώρα ὁ Τζὶμ τελείωσε τὴν θητεία του καὶ προσπαθεῖ νὰ βγάλη τὰ χαρτιὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη μαζί του στὴν Ἀμερικὴ τὴν τολμηρὴ γυναικούλα του ποὺ... ἀποστρατεύθηκε συγχρόνως μ' αὐτόν. Δεξιὰ στὴ φωτογραφία μας ἡ Τερέζα Βίαρς μὲ τὴν στολὴ τοῦ ἀεροπόρου.

μα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας σας. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολήση σοβαρὰ καὶ νὰ σᾶς στενοχωρῆ, ἀφοῦ τὰ δυὸ μονάχα χρονάκια, ποὺ περνᾶτε τὸν καλό σας εἶναι ἀσήμαντα. Ἀπομένει τὸ ζήτημα τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ νέου, καὶ αὐτὸ μονάχα, νομίζω, πὼς θὰ εἶναι κάποιο ἐμπόδιο γιὰ τοὺς δικούς σας. Ἐσεῖς εἶστε πλουσιώτερη ἀπ' αὐτόν, πρᾶγμα, ποὺ συνήθως οἱ γονεῖς πολὺ τὸ ἐξετάζουν, γιατὶ φοβοῦνται μήπως τὸ κορίτσι τους κακοπέση καὶ ἀντιμετωπίση στερήσεις στὴ νέα της ζωή. Γι' αὐτό, βέβαια, δὲν μπορῶ νὰ ξέρω τί ἀντιδράσεις θὰ φέρουν οἱ δικοί σας. Ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ νέος τους ἱκανοποιεῖ ἀπὸ κοινωνικὴ θέσι καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀξίζει νὰ τὸν βοηθήσουν γιὰ νὰ δημιουργηθῆ καὶ στὸν οἰκονομικὸ τομέα, καὶ νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ τὸν γάμο σας, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Κανένα ἄλλο ἐμπόδιο δὲν βρίσκω σοβαρό, ὥστε οἱ γονεῖς σας νὰ ἀντισταθοῦν στὸν εὐγενικό σας πόθο νὰ πάρετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἀγαπάει καὶ τὸν ἀγαπᾶτε. Κι' ἐγὼ σᾶς τὸ εὔχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά!

Πίνδειο, Τρίκκαλα, Θεσσαλίας: Πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸν ὡραῖο γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ τὸ γενικὰ περιποιημένο γράμμα σας, ποὺ φανερώνει πὼς εἶστε ἄνθρωπος μὲ πολιτισμένο καὶ νοικοκυρεμένο πνεῦμα. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα, ποὺ μὲ συμβουλεύεστε, λυποῦμαι εἰλικρινά, ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, γιὰ τὸ ἰδιότυπο τῆς παρακλήσεως ποὺ μοῦ κάνετε. Μοῦ γράφετε ὅτι τὸ ὄνειρό σας εἶναι νὰ μεταναστεύσετε στὴν Ἑλβετία καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχετε οἰκονομικὴν δυνατότητα νὰ τὸ πραγματοποιήσετε, μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς ὑποδείξω ἐγὼ κάποιαν... Ἑλβετίδα γιὰ νὰ σᾶς παντρευτῆ, χωρὶς νὰ ἔχετε ἀξιώσεις προίκας... Δυστυχῶς ὅμως ἐγὼ προσωπικῶς δὲν ξέρω καμμιὰ ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ παντρευτῆ Ἕλληνα. Φοβοῦμαι μάλιστα πὼς δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ βρεθῆ καμμιὰ τέτοια, ποὺ νὰ θελήση νὰ σᾶς πάρη, ξένο καὶ φτωχό, στὸν τόπο της καὶ νὰ σᾶς ἔχη νὰ σᾶς συντηρῆ. Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἡ ἀξίωσίς σας εἶναι τόσο ἀφελής, ποὺ φοβοῦμαι μήπως πρόκειται γιὰ ἀστεῖο ἐκ μέρους σας. Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου, θὰ εἶχα νὰ σᾶς συστήσω κάτι πρακτικώτερο. Ἀφοῦ εἶστε νέος μὲ τόση ὄρεξι γιὰ δρᾶσι καὶ προικισμένος μὲ τόσα θετικὰ προσόντα, θὰ πρέπη νὰ φροντίσετε νὰ βρῆτε —καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ πετύχετε— μιὰ σίγουρη θέσι, νὰ δημιουργηθῆτε καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε ἕναν μόνιμο πόρο ζωῆς. Τότε, ἴσως θὰ μπορέσετε καὶ νὰ ταξειδέψετε στὴν Ἑλβετία, καὶ ἂν στὸ μεταξὺ δὲν ἔχετε βρῆ μιὰ Ἑλληνίδα, ἴσως θὰ καταφέρετε μονάχος σας πιὰ νὰ βρῆτε τὴν ποθητὴ Ἑλβετίδα σας...

Π. Δ. Ρ.: Νομίζω ὅτι ἡ ἀξίωσι, ποὺ ἔχετε, ξεπερνάει ὄχι μόνο τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων, ποὺ ἔχει ἡ στήλη αὐτή, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅριο τῆς διακριτικότητος, φυσικὰ δὲ ὄχι τῆς δικῆς μου... Πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσι νὰ σᾶς ἐμπιστευόμουν τί μοῦ γράφει ὁ καλός σας, ἀκόμα καὶ ἂν καθόμουν νὰ κρατῶ ἀρχεῖο τῶν ἀλληλογραφούντων μὲ τὴν στήλη αὐτή; Θὰ τὸ θέλατε σεῖς νὰ φανερώσω δικό σας μυστικό, ἔστω καὶ συγκεκαλυμμένο μὲ ψευδώνυμο; Ἐξ ἄλλου, τί νομίζετε πὼς θὰ πρόσθετε ἡ δική μου ἡ πληροφορία γιὰ τὶς διαθέσεις τοῦ νεαροῦ, ἀφοῦ ἔχετε τὶς δικές του διαβεβαιώσεις ἀπ' εὐθείας; Καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα μοῦ γράφετε γι' αὐτόν, ἔρχομαι νὰ πιστέψω πὼς πρόκειται πραγματικὰ γιὰ ἕνα τίμιο παιδί, ἀφοῦ ἔτσι ἀντιλαμβάνεται τὸ αἴσθημά σας καὶ δὲν θέλει νὰ τὸ κηλιδώση μὲ ξεμοναχιάσματα καὶ ραντεβοῦ. Πάντως ἀρκεσθῆτε στὰ λόγια του καὶ στὶς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης ποὺ σᾶς δίνει ὁ ἴδιος καὶ μὴ χρειάζεσθε μεσολαβητάς.

Ἀπελπισμένο ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη 1111: Ἔχω ὅλη τὴν καλὴ προθυμία νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀλλὰ πῶς; Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω πειστικὴ ἐξήγησι, γιατὶ ἡ καλή σας δὲν σᾶς ἔδωσε σημεῖα ζωῆς, ἂν καὶ σᾶς πληροφοροῦσε ὅτι θὰ ἐρχόταν στὴν Ἑλλάδα ἐπίτηδες γιὰ νὰ κάνη καὶ τὴν προσωπική σας γνωριμία; Ἀντιλαμβάνομαι ὅλη σας τὴν ἀγωνία καὶ συμπονῶ γιὰ τὴν ψυχική σας αὐτὴ δοκιμασία, ἀλλὰ τί νὰ κάνω, ἀφοῦ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς βοηθήσω; Ἐξ ἄλλου δὲν βρίσκω διόλου δικαιολογημένη τὴν τόση σας ἀναστάτωσι, ὅσο καὶ ἂν εἶνε φυσική. Ἀποκλείεται τάχα οἱ λόγοι τῆς ἀργοπορίας στὸν ἐρχομό της νὰ εἶναι ἄλλοι καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ φοβᾶστε; Δὲν μπορεῖ τάχα, νὰ ἀνέβαλε τὸ ταξίδι της γιὰ εὐθετώτερο χρόνο εἴτε γιατὶ τῆς ἔτυχε κάποια ἀρρώστεια ξαφνικὴ ἢ μεσολάβησαν τέλος πάντων, ἄλλα αἴτια, ἀνεξάρτητα τῆς εἰλικρινοῦς της θελήσεως; Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονὴ καὶ περιμένετε λίγο. Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία, ἐλπίζω πὼς θὰ ἔχη τὴν εὐγένεια νὰ σᾶς πληροφορήση σχετικά. Στὸ μεταξὺ δὲν γράφετε καὶ σεῖς στοὺς δικούς της νὰ μάθετε τί τῆς συνέβη καὶ γιατὶ καθυστέρησε τὸ ταξίδι της; Αὐτοί, βέβαια, ξέρουν καὶ θὰ σᾶς ἐνημερώσουν, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆτε ἀκόμα τόσο ὑπερβολικά, κατὰ τὴ γνώμη μου!

Ξεχνᾶ Α. Β. Γ. Δ.: Δὲν μπορῶ βέβαια παρὰ νὰ συμφωνήσω

ΚΟΜΜΩΣΙΣ — ΦΡΕΓΑΤΑ

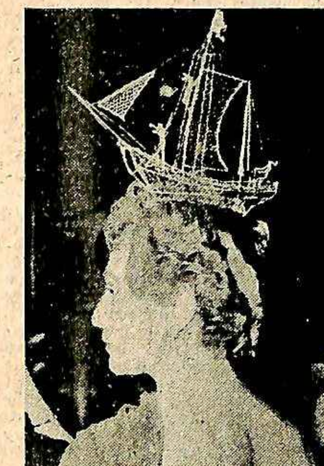

Ἕνα θαυμάσιο χτένισμα, ποὺ ἐπιδείχθη στὸ χορὸ τῶν κομμωτῶν, ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη κομμωτὴ
ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗ
Πατησίων 254 (Πλ. Κολιάτσου)

ΜΙΚ

Καλλυντικὴ κρέμα νυκτὸς «ΜΙΚ» γιὰ ὅλα τὰ δέρματα. Πρωτότυπη καλλυντικὴ κρέμα, βασιζόμενη στὶς σύγχρονες ἐπιστημονικὲς κατακτήσεις.

«ΜΙΚ» βιοχημικὴ κρέμα. Ἀποτελέσματα ἄμεσα καὶ θετικά, γιὰ κάθε αἰσθητικὴ ἀνωμαλία τοῦ δέρματος.

«ΜΙΚ» ὁλόκληρη σειρά, Ἐπιστημονικῶν Βιοχημικῶν Καλλυντικῶν.

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Μ. ΙΜΗ Ι. ΚΩΣΤΟΚΑΝΕΛΛΗ

Ἠπείρου 36, Ἀθῆναι. Τηλ. 52-522. Διαρκὴς παρακαταθήκη φαρμακαποθήκη Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΓΛΟΥ Ἴωνος 2, Ἀθῆναι.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

μαζί σας ὅτι, ἡ αἰσθηματική σας περιπέτεια μὲ τὴ νέα εἶχε πολὺ δραματικὴ ἐξέλιξι καὶ γιὰ τοὺς δυό σας: Τὴν πάντρεψαν, λέει, οἱ δικοί της μὲ τὸ ζόρι κι' ἔτσι ἔδωσαν τέλος στὸ μυστικό σας εἰδύλλιο. Εἶναι λυπηρὸ αὐτό, μὰ ὄχι καὶ μονάχα μοιραῖο. Ἴσως φταίει κάπως καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ ὅταν τὴν ἀνάγκαζαν νὰ πάρη ἄλλον, δὲν τόλμησε ν' ἀρνηθῆ καὶ κυρίως νὰ φανερώση ὅτι ἦταν συνδεδεμένη μαζί σας, κι' ἀκόμα, ὅτι σεῖς ἤσασταν διατεθειμένος νὰ τὴν πάρετε, σὰν τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος. Τώρα ὅ,τι ἔγινε - ἔγινε. Τὸ πιὸ ἀξιοπρεπὲς γιὰ σᾶς εἶναι νὰ δεχθῆτε σιωπηλὰ καὶ ὑπερήφανα αὐτὸ τὸ τέλος καὶ νὰ φροντίσετε νὰ λησμονήσετε τὴν κοπέλλα, ποὺ τόσο κυριαρχεῖ ἀκόμα μέσα σας. Ὅσο νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ νὰ σᾶς ἀγαπάη, νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ ἐπιχειρήσετε πράγματα, ποὺ ὄχι μόνο καὶ τοὺς δυὸ θὰ ἐκθέσουν στὴν κοινωνία, ἀλλὰ καὶ ἄσχημα ἐπακόλουθα μπορεῖ νὰ ἔχουν γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωή σας, ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν ἐνδιαφερομένων. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς οἱ κουμποῦρες τοῦ συζύγου καὶ τῶν ἀδελφῶν εἶναι πάντα ἀκόμα ἕτοιμες νὰ διεκδικήσουν τὴν Ἑλληνικὴ τιμή... Ἀπορῶ μάλιστα, πῶς ἡ κοπέλλα σᾶς ὑποδεικνύει καὶ σᾶς παρασύρει σὲ τέτοιες λύσεις καὶ εἶναι πρόθυμη νὰ σᾶς ἀκολουθήση σ' ἐπικίνδυνες περιπέτειες, ὅταν δὲν εἶχε τὸ θάρρος οὔτε «κίχ» νὰ πῆ στοὺς δικούς της καὶ νὰ φέρη ἐμπόδια, ὅταν τὴν παντρολογοῦσαν μὲ τὸν ἄλλον. Ἴσα - ἴσα, τότε ἔπρεπε ν' ἀντισταθῆ καὶ ἴσως μάλιστα νὰ ἔβγαζε καὶ κανένα ἀποτέλεσμα, νὰ τοὺς ἔπειθε. Λοιπὸν ἡ συμβουλή μου εἶναι νὰ θεωρήσετε τὸ θέμα τοῦ εἰδυλλίου σας τελειωμένο καὶ νὰ μὴν δώσετε πιὰ καμμιὰ συνέχεια. Αὐτό, βέβαια, θὰ σᾶς στοιχίση στὴν ἀρχή. Ὁ πόνος σας ὅμως θὰ περάση γρήγορα καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τρελλαθῆτε, καθὼς ὑπερβολικὰ φοβόσαστε. Γιὰ νὸ εἶστε μάλιστα ἥσυχος ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτόν, ὑπάρχει ἕνα φάρμακο: Νὰ βρῆτε καὶ σεῖς μιὰ καλὴ καὶ ἄξια κοπέλλα, νὰ τὴν παντρευθῆτε καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα μὲ τὴν ἀγάπη της, θὰ ξεχάσετε τὸν ἔρωτα τῆς πρώτης. Ἂν εἶσθε ἔξυπνος, αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ κάνετε καὶ γρήγορα!

Ἀτυχογόη: Ἔτσι, ὅπως τόσο εἰλικρινὰ καὶ παραστατικὰ μοῦ τὰ γράφετε, καταλήγω στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ πάθημά σας, νὰ χάσετε τὴν ὄμορφη ζωντοχήρα, ὀφείλεται σὲ δικό σας λάθος, μὲ τὴν ἀκατανόητη ζήλεια σας. Δημιουργήσατε σκηνές, ἴσως προβάλατε καὶ μεγαλύτερες ἀξιώσεις καὶ στὸ τέλος, μοιραῖα χάσατε καὶ τὰ αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια. Γιατὶ νὰ μὴν ἀρκεσθῆτε στὴν αἰσθηματική σας εὐτυχία; Καί, ἀφοῦ τέλος πάντων, θέλατε νὰ εἶσαστε ἀποκλειστικὸς καὶ μόνιμος, γιατὶ δὲν τὸ ἐπιδιώξατε αὐτὸ μὲ τὸν εὐπρεπέστερο καὶ σιγουρώτερο τρόπο, τὸ γάμο; Ἐκείνη σᾶς ἔδωσε ὁριστικὲς ἐξηγήσεις, ἀλλὰ δὲν τὴν πιστέψατε. Σᾶς συγχώρησε γιὰ τὶς ἄδικές ὑποψίες σας, τὴν περιφρονήσατε. Σᾶς παρακάλεσε, ἀδιαφορήσατε. Τί νὰ κάνη, λοιπόν; Σᾶς παράτησε, γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία της... Τώρα τρέχετε ἐσεῖς πίσω της καὶ αὐτὴ ἀδιαφορεῖ, πληρώνοντάς σας μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα. Συνεπῶς δὲν σᾶς μένει παρὰ μιὰ λύσις: Νὰ τὴν συναντήσετε, νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμην γιὰ ὅλα καὶ νὰ τὴν βεβαιώσετε γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Αὐτὴ δέ, ἄν, ὅπως πιστεύετε, σᾶς ἀγαπᾶ, ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς συγχωρήση καὶ θὰ δεχθῆ νὰ ἐξακολουθήση τὸ αἴσθημά σας. Ἀλλά, ἐσεῖς, γιὰ νὰ εἶσθε στὸ μέλλον σίγουρος γιὰ τὴν εὐτυχία σας, δὲν θὰ πρέπη νὰ τὴν ἐξασφαλίσετε τότε μ' ἕναν μόνιμο καὶ σταθερὸ τρόπο; Ἂν τὸ θέλετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τῆς προτείνετε γάμο, πρᾶγμα ποὺ αὐτὴ θὰ τὸ δεχθῆ εὐχαρίστως!

Δὲν τὸ περίμενα ποτέ, Α. Α.: Ἐλπίζω πὼς στὶς σπουδές σας τώρα ἐδῶ θὰ δείξετε μεγαλύτερη σοβαρότητα, ἀπ' ὅση ἁπλοϊκότητα κι' ἀφέλεια δείξατε στὸ χωριό σας, μὲ τὸ φλέρτ σας, γιὰ τὴ μικρή σας συχωριανή. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἀντιληφθήκατε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ ἀνοησία κοριτσιοῦ, στὴν ὁποία παρασυρθήκατε καὶ σεῖς νὰ παίξετε ρόλο, μὲ ἀποτέλεσμα παρ' ὀλίγο νὰ δαρθῆτε ἀπὸ τὸν κέρβερο ἐξάδερφο. Μὰ εἶναι πράγματα σοβαρὰ αὐτὰ γιὰ ἕναν νέο, καὶ μάλιστα φοιτητή; Ὕστερ' ἀπὸ αὐτά, καταλαβαίνετε ποιὰ εἶναι ἡ ἀπάντησί μου στὰ ἐρωτήματα ποὺ μοῦ θέτετε στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σας: Νὰ περιφρονήσετε αὐτὲς τὶς παιδαριωδίες, νὰ μὴν ἐλπίζετε πὼς τὸ κορίτσι ἔχει κανένα σοβαρὸ αἴσθημα γιὰ σᾶς καὶ νὰ μὴν δώσετε τὴν παραμικρὴ συνέχεια στὸ ἀνόητο αὐτὸ περιστατικό. Καὶ ἂν πραγματικὰ σᾶς ἐνδιαφέρη μιὰ συμβουλή μου, ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι πρέπει νὰ κυττάξετε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὸ χρέος τῆς μορφώσεώς σας, νὰ ἐπιδοθῆτε μὲ ζῆλο στὶς σπουδές σας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἔτσι μὲ τὸ δίπλωμά σας τὸ μέλλον σας. Τότε θὰ ἔχετε καιρὸ καὶ ... μυαλό, νὰ σκεφθῆτε καὶ γιὰ τὸ αἰσθηματικὸ μέρος σοβαρά, ἔξυπνα, τίμια καὶ μὲ σκοπὸ τὴν ἀποκατάστασι. Ὅ,τι δήποτε ἄλλο θὰ ἦταν ἀνάξιο γιὰ ἕναν νέο μορφωμένο καὶ μὲ μέλλον σὰν καὶ σᾶς.

Πολυπόθητο τηλεφώνημα: Μοῦ γράφετε: «Ὅλα αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω εἶναι μικρὲς λεπτομέρειες καὶ κουραστικὲς γιὰ νὰ τὶς διαβάζετε ἐσεῖς. Σκεφθῆτε ὅμως καὶ τὴν ἡλικία μου, εἶμαι δεκαοχτὼ ἐτῶν, καὶ μὴν μὲ παρεξηγῆτε! Περάσατε κι' ἐσεῖς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικία, γνωρίσατε ὅλα τὰ μυστικά της, γι' αὐτὸ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν μὲ παρεξηγήσετε». Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία παράγραφο, γιὰ τὴν ὁποία ἐπιτρέψτε μου νὰ ἔχω μεγάλες... ἀντιρρήσεις, διότι «ὅσα ξέρει ὁ νοικοκύρης, δὲν τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος», ποὺ λέει κι' ἡ παροιμία, σὲ ὅσα γράφετε ἔχετε δίκηο καὶ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς παρεξηγήσω. Ἴσα - ἴσα, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς προλάβω ἀπὸ τὶς ὑπερβολὲς τῆς νεανικῆς σας καρδιᾶς. Γι' αὐτό, θὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς: Ὅλα αὐτὰ ποὺ τὰ παίρνετε τοῖς μετρητοῖς, σχετικῶς μὲ τὸ σιωπηλό σας φλέρτ μὲ τὴν κοπελλίτσα τοῦ χωριοῦ, κατὰ βάθος εἶναι χωρὶς καμμιὰ σοβαρότητα. Πρόκειται γιὰ... καλοκαιρινὲς ἀφέλειες τῆς ἡλικίας σας δίχως οὐσία. Τὸ εἴδατε καὶ μόνος σας. Μόλις τὸ πήρατε στὰ σοβαρά, παρ' ὀλίγον νὰ δημιουργήσετε ἱστορίες μὲ τὸ γραμματάκι σας ἐκεῖνο, ποὺ ὡδήγησε ς' ἐσᾶς τὸν πατέρα τῆς κοπέλλας, μὲ ἄγριες ἐναντίον σας διαθέσεις. Πιστέψτε με, ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῆτε σοβαρὰ καὶ νὰ ἰδῆτε πόσο ἀφελὴς εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ βέβαια, σᾶς ἀπασχολεῖ ἀδίκως ἀπὸ ἄλλα πιὸ σοβαρὰ ζητήματα, ὅπως οἱ σπουδές σας. Βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι ἐκ μέρους τῆς κοπελλίτσας, δὲν πρόκειται νὰ δοθῆ καμμιὰ συνέχεια, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι τοῦ αὐστηροῦ της πατέρα...

Ἐρωτευμένο μικρὸ σπουργιτάκι: Ρωτᾶτε ἐμένα, ἀγαπητή μου, νὰ σᾶς πῶ, ἴσως νὰ θέλετε καὶ νὰ σᾶς.. πείσω, πὼς ὁ νεαρὸς ποὺ σᾶς τριγυρίζει σᾶς ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ σᾶς πάρη. Καὶ ὅμως, μόνη σας θὰ μπορούσατε κιόλας νὰ τὸ διαπιστώσετε, πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἁπλούστατα κούφια λόγια κι' ἐπιπολαιότητες. Μὰ σκεφθῆτε το καὶ μόνη σας κρίνετε: Πῶς ἕνας ποὺ λέει πὼς ἀγαπάει εἰλικρινά, μπορεῖ νὰ συνδέεται συγχρόνως μὲ ἄλλες, νὰ τὰ ἔχη μπλέξει μὲ κάποια παντρεμένη καὶ στὸ μεταξὺ νὰ τὸν παντρολογοῦν οἱ δικοί του; Ἂς ἀφήσουμε ὅμως αὐτά. Ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε πιὸ καθαρὰ τὰ πράγματα. Δὲν σκεφθήκατε τὴν ἡλικία του, ποὺ δὲν ἔχει πάει στρατιώτης ἀκόμα, εἶνε ἀδημιούργητος καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του; Μπορεῖ ἕνα τέτοιο παιδὶ νὰ σκεφθῆ γι' ἀποκατάστασι; Λογικευθῆτε, λοιπόν, ἀποτραβηχτῆτε ἀπ' αὐτὸν καὶ κυττάξτε τὴ δουλειὰ καὶ τὸ νοικοκυριό σας. Ἀφῆστε ἀκόμα νὰ μεγαλώσετε καὶ σεῖς ἕνα - δυὸ χρόνια τουλάχιστον.

ΕΡΗ

ΑΡ. ΔΔ ΕΒ 2092-3-3-54

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κ. Δ. Β., Ἀλεξανδρούπολιν: Δὲν μοῦ γράψατε ἂν ἡ ἐκδήλωσις εἶναι ἐκτεταμένη ἢ περιορίζεται σὲ ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματός σας. Πάντως δοκιμαστικὰ σὲ μικρὴ κατ' ἀρχὰς ἔκτασι δέρματος θὰ κάμετε χρῆσι τοῦ Alcool Salicylé. Μ' ἕνα κομματάκι βαμπάκι θὰ κάνετε κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ ὕπνου, μιὰ ἐλαφρὰ ἐντριβή. Ἐκ παραλλήλου θὰ ἀκολουθήσετε μιὰ ἐπισταμένη διαιτητικὴ ἀγωγή. Συγχρόνως πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ θὰ παίρνετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ Hepavite καὶ μοῦ ξαναγράφετε ἀποτέλεσμα.

Φέρελπι, Κάϊρο: Ἔλαβα τὴν μακροσκελῆ ἐπιστολή σας. Κοντὰ στὶς τόσες καὶ τόσες ἐξετάσεις καὶ θεραπευτικὴ ἀγωγή, θὰ προσθέσω κι' ἐγὼ μιὰ ἁπλούστατη, στηριζόμενος βέβαια στὴ διάγνωσι τῶν συναδέλφων, ποὺ σᾶς ἐξέτασαν: 1) Sol. Nitr. d'argent 6% 10 gr. 2) Calomel. poudre 8 gr. Σὲ ἕνα ποτῆρι ζεστὸ νερὸ (ἀνεκτὸν βέβαια) 3—4 σταγόνες ἀπὸ τὸ φάρμακο, ἐμβάπτισι τοῦ πάσχοντος μέλους ἐπὶ 10 λεπτά, στέγνωμα μὲ μπαμπάκι καὶ πουδράρισμα μὲ τὴ σκόνη. Νὰ μοῦ γράψετε ἀποτέλεσμα.

Κωνσταντινουπολίτισσα: Καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο σύμπτωμα, ποὺ μοῦ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀφορμή. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ ἀκολουθῆτε μιὰ βιταμινοῦχο, θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ἢ μ' ἐνέσεις, ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι δυνατὸν ἢ μὲ χάπια. Δὲν σᾶς καθορίζω φάρμακα σχετικά, ἐνέσεις ἢ καταπότια, γιατὶ δὲν ξέρω τί ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχουν στὴν Κων)πολι. Ὁ φαρμακοποιός σας θὰ σᾶς συμβουλέψη.

Π. Σ. Κ. 121: Τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ συνήθη, καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνη νὰ σκέπτεστε τὸν θάνατο, ὅπως λέτε στὴν ἐπιστολή σας. Πρωτίστως θ' ἀποφύγετε τελείως τὴν κακή σας συνήθεια κι' ἔπειτα θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Arenorm ἢ Teston τῶν 25 μλγρ. δύο τὴν ἑβδομάδα, ἐνδομυϊκῶς. Κατόπιν θὰ παίρνετε ἐπὶ 15 μέρες πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ ἀπὸ ἕνα χαπάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ θὰ ἐπαναληφθῆ ἡ αὐτὴ σειρά.

Γαλάζιο οὐρανό: Στὸ πρῶτο ἐρώτημά σας: Σὲ αἰτία ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Στὸ δεύτερο ἐρώτημα: Μὲ σχετικὴ θεραπεία ἀπὸ εἰδικὸ σεξολόγο γιατρό. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς νὰ ἐπεκταθῶ σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἐφ' ὅσον ὅμως μένετε στὴν Ἀθήνα, ὅπως νομίζω, μπορεῖτε κάλλιστα νὰ ἀναθέσετε τὴν θεραπεία σας σὲ εἰδικὸ γιατρό.

Πονεμένη Ροδιτοποῦλα: Δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ μοῦ πῆτε. Ὑπάρχουν βέβαια εἰδικοί, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ἐπεμβάσεις, αἰσθητικῆς φύσεως, προκειμένου νὰ ἀφαιρέσουν μιὰ ἀντιαισθητικὴ οὐλὴ τοῦ προσώπου, νὰ βελτιώσουν μιὰ ἐλαφρὰ παραμόρφωσι τῆς μύτης κλπ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω κανένα γιατρὸ ποὺ νὰ κατορθώνη νὰ μεταβάλη τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ στρογγυλὸ σὲ μακρουλό, ὅπως θέλετε σεῖς.

Δυστυχισμένη γιὰ πάντα: Διάβασα τὴν καθυστερημένη λίγο ἐπιστολή σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ ἰατρικὴ συμβουλή. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ προηγηθῆ ἐξέτασις μικροβιολογική. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς δῆ ἕνας γυναικολόγος γιατρός. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δεύτερο, μὴ φοβᾶστε, δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεασθῆ καθόλου.

Κόρη τῆς Κνωσσοῦ, 122: Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴν ἡλικία σας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κάνετε πειράματα μὲ τὴν ὑγεία σας. Βέβαια, ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς συνέστησε τὸν ὑπερσιτισμό, θὰ ἔπρεπε νὰ λάβη ὑπ' ὄψι του ὅτι πρόκειται γιὰ κορίτσι καὶ νὰ σᾶς συστήση καὶ τὴν γυμναστική, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ εἶχε προλάβει τὰ τοπικὰ ἀντιαισθητικὰ φαινόμενα. Γυμναστικὴ λοιπόν.

Μιὰ πεταλουδίτσα: Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν κάνετε ποτὲ χρῆσι γιὰ τὸ δέρμα σας πραγμάτων προερχομένων ἀπὸ ἀνευθύνους, γιατὶ θὰ μετανοήσετε.

Κάμετε χρῆσιν τῆς crème Phyllis, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἀποτέλεσμα.

Μικρὴ δυστυχισμένη: Βουλγαροκτόνου: Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ πιστέψω ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ νόσημα ποὺ σᾶς φοβίζει. Οὔτε εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο, ὅσο θέλετε νὰ τὸ παρουσιάσετε. Ἂν δὲν ἔχετε χρήματα, ὅπως μοῦ λέτε, μπορεῖτε κάλλιστα νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γυναικολογικὸ τμῆμα ἑνὸς νοσοκομείου (Δημοτικοῦ, Ἕλενας) νὰ σᾶς ἐξετάσουν δωρεάν. Τὸ μόνον ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς συστήσω εἶναι ἡ πενικιλλίνη, ἡ ὁποία θὰ σᾶς βοηθήση μόνο ἂν πρόκειται γιὰ τὸ νόσημα, ποὺ φοβᾶστε, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ πιστεύω.

Ἐπαρχιώτη Κ. Δ.: Ἐπῆρα τὴν ἐπιστολήν σας. Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς περιγραφῆς τοῦ περιστατικοῦ σας. Σᾶς βεβαιῶ καὶ ἐγὼ ὅτι πρόκειται περὶ μορφῆς θεραπευσίμου. Συμφωνῶ ἀπόλυτα μὲ τὸν συνάδελφο. Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὴν θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ σᾶς ἐφαρμόζει, μὴ ζητᾶτε νὰ τὴν μεταβάλετε. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, γιατὶ ἡ θεραπεία θὰ εἶναι μακροχρόνιος καὶ τότε μόνο θ' ἀποβῆ ἀποτελεσματική.

Ἕναν δυστυχῆ: Λυποῦμαι, γιατὶ ἡ προηγηθεῖσα πάθησίς σας, τῆς ὁποίας δὲν ἔχω προσωπικὴ ἀντίληψι, δὲν μοῦ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ἔχω γνώμη. Εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβω γνῶσι τουλάχιστον ὅλων τῶν προηγηθεισῶν ἐργαστηριακῶν ἐξετάσεων, (ἀκτινογραφιῶν - τομογραφιῶν, πτυέλων κλπ.). Τότε θὰ κατορθώσω ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω σχετικά.

Λ. Λ.

ΦΙΞ ΣΟΥ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ

Τῆς Ρενές

Τὸ μπιλιέτο

Ἀναφουρφουλιασμένη ἡ Ρενέ, περίμενε τὸν γιαβουκλοῦ τσῃ στὸ ντουρσέκι. Εἶναι ὀχτὼ κι' ἀκόμα δὲν φάνηκε.

Αὐτὸ τὴν ἐντριγκάρει πιότερο, γιατὶ σήμερα πρωῒ-πρωῒ πῆρε ἕνα ἀνώνυμο μπιλλιέτο καὶ τὴν ἀβιζάριζαν, ὅτι ὁ φίλος της ἔχει ἀπόψε ραντεβοῦ μὲ τὴν καρσινή της νὰ βγοῦνε σ' ἕνα προμενὰντ σαντιμαντάλ!

— Σὲ φορμιντάμπλ! ἀφρίζει καὶ ξεφωνίζει.

Κι' ὅταν ἐπιτέλους τὸν εἶδε ν' ἀρριβάρη, τρίζει τὰ δόντια της καὶ μουρμουρίζει:

— Τώρα θὰ τὸν κανονίσω ἐγὼ τὸν μουρντάρη!

Κεφᾶτος καὶ χαρούμενος ἐκεῖνος τὴν πλησιάζει. Μὰ ἡ Ρενέ, ἔξω φρενῶν, τοῦ λέει:

— Κύριε!... Ἀπὸ σήμερα δὲν ὑπάρχει τίποτα ἀνάμεσά μας. Δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ αὐτὴ ἡ ζωή. Ξέρω... σιγουραρίστηκα πιά, γιατὶ δὲν εἶσαι στὰ ραντεβοῦ σου ἐξὰκτ κι' ἀποντουάλες.

Κι' ἀροῦτι - μπαροῦτι ἐξακολούθησε:

— Τί νομίζεις;... Ἀφοῦ πέρασα τὸ ἀβὰν - σουπέ μου, περιμένοντας τὴν Μαζεστέ σου, πῶς θἆχα κουράγιο νὰ ξεροσταλιάζω ὥς τὰ μεσάνυχτα, γιὰ χατῆρι σου; Φεύγω!... Γιατὶ ξέρω ποὔσουνα... Μοῦ τὦπαν...

— Μοῦ τὦπαν οἱ τσιγγάνες, καλέ! σιγοτραγουδᾶ ἐκεῖνος καὶ γελᾶ πονηρά.

— Μὴν κογιονάρης! Ἡ εἰρωνεία εἶναι τὸ ὅπλο τοῦ κάθε μπερμπάντη!...

— Μά, βρὲ κούκλα μου!... μουρμουρίζει ἐκεῖνος καὶ σταματᾶ μάξους, γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ σ' ἕνα λαβύρινθο ὑποψιῶν.

Ἡ Ρενέ, ὅμως, τὸ βιολί της:

— Ἄχ!... Τώρα ποὔμαθα πὼς τἆχεις μὲ τὴν καρσινή μου, κατάλαβα πὼς ἀγαπᾶς καὶ γουστάρεις τσ' ἀδύνατες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, εἶναι πῶς βαστάει ἡ καρδούλα σου κι' ἀπατᾶς τὸν πιὸ καλό σου φίλο καὶ γείτονα!...

— Μά, ἐπιτέλους! φωνάζει ἐκεῖνος, δῆθεν ἀγαναχτισμένος.

Καί, γιὰ νὰ σπάσῃ πλάκα, τὴν ἀγριοκυττάζει.

— Γιατί αὐτὸ τὸ ὕφος;... Μπᾶς θὲς νὰ μὲ χτυπήσῃς;... Ἐμπρός, λοιπόν, τί περιμένεις;... Βούρ!... Γιατὶ διστάζεις, ἄναντρε ἄντρα; Φοβᾶσαι διαβόλου σπαζούρα μὴ φωνάξω σεκούρ;... Αὐτὸ ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάνω, ζαμὲ ντὲ λὰ βί! Σέβομαι καὶ ρεσπεκτάρω τὴν φαμέλια μας καὶ δὲν θέλω νὰ μάθῃ ὁ μαχαλᾶς τὰ μαρτύρια ποὺ τραβῶ ἀπὸ ἕνα ντραμπουκογαλάντε!

Καί, κλαίγοντας, προσθέτει:

— Ἄχ!... Καλὰ μοῦ τὄλεγε ἡ τσάτσα-Οὐζενή. «Μ' αὐτὸ τὸν κακοῦργο, ἡ ζωή σου, Ρενέ μου, θἆναι Γολγοθᾶς!...».

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε, κι' ὕστερα ἄνοιξε τὴν τσάντα της, ἔβγαλε τ' ἀνώνυμο γράμμα καὶ τοῦ τὸ σαβούρντισε κατάμουτρα.

Εὐθὺς ἐκεῖνος τ' ἄνοιξε μ' ὅλο τὸ σάνφρουά του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

— «Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1954».

— Ἡβοί!... ξεφώνισε ξαφνιασμένη ἡ Ρενέ. Ὥστε τὸ μπιλιέτο ποὔλαβα ἦτανε... πουασὸν τ' Ἀβρίλ. Τί ζευζέκα ποὔμαι!

Κι' εὐχαριστημένη κι' ἥσυχη γιὰ τὸ πρωταπριλιάτικο ψέμμα, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, σιγομουρμουρίζοντας:

— Καὶ τοῦ χρόνου!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

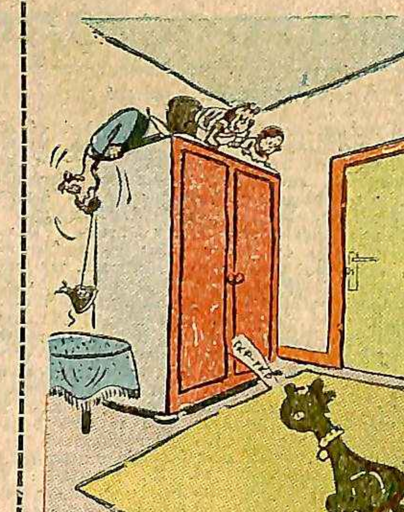

— Μοῦ πουλήσατε χθὲς ἕνα σκύλο, κύριε. Ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀμέσως νὰ τὸν ξαναπάρετε.

— Βάστα Ζαχαρία. Αὔριο θἄρθῃ ὁ ὑδραυλικὸς νὰ διορθώσῃ τὴ βλάβη!...

— Ἐπιμένεις ἀκόμα πὼς τὸ μπουκάλι ἔχει μέσα γάλα;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὰ καλύτερα σαπούνια γιὰ τὸ δέρμα εἶναι τὰ ἄσπρα, ποὺ παρασκευάζονται ἀπὸ ἐλαιόλαδο. Κι' αὐτὰ ὅμως ἀκόμη χρειάζονται μιὰ εἰδικὴ κατεργασία, ἂν θέλετε νὰ γίνουν τελείως ἀβλαβῆ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα:

Παίρνετε μιὰ ὀκᾶ τέτοιο σαποῦνι. Τὸ ξύνετε τριφτὸ μέσα σ' ἕνα πήλινο τσουκάλι. Τὸ ζεσταίνετε ἐλαφρὰ στὴ φωτιά, προσθέτοντας καὶ λίγο νερό. Ὅταν λυώσῃ, προσθέτετε πιτουρὰ ὥσπου νὰ πήξῃ. Τὸ ξαναζεσταίνετε καὶ τὸ ἀδειάζετε τελικὰ σὲ παληὰ μεγάλα φλυτζάνια, ἀφοῦ τὰ λαδώσετε προηγουμένως.

Νά τώρα ἕνα εἰδικὸ «σαποῦνι», γιὰ ν' ἀσπρίζουν τὰ χέρια σας:

Βράζετε πατάτες, τὶς καθαρίζετε, τὶς λυώνετε καὶ τὶς ἀνακατεύετε μὲ φρέσκο γάλα. Τρίβετε μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα τὰ χέρια σας δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Γιὰ νὰ φτιᾶστε σαποῦνι ἀπὸ ἀμυγδαλόλαδο, ἀνακατεύετε:

Ἀμυγδαλόλαδο	500	γραμ.
Σαποῦνι σκόνη	10	»
Ριζάλευρο	100	»
Ἄρωμα	20	σταγ.

Τὰ βράζετε ὅλα μαζί, ἀδειάζετε τὸ μῖγμα σὲ μιὰ φόρμα καὶ τ' ἀφίνετε νὰ πήξῃ.

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο ἀρωματικὸ καὶ ὑγιεινὸ σαποῦνι:

Ξύνετε 300 δράμα ἄσπρο σαποῦνι ἀπὸ ἐλαιόλαδο μέσα σὲ πήλινο τσουκάλι. Προσθέτετε:

Ἐσάνς ντὲ	ρομαρὲν	10	γραμ.
» »	λαβάντ	10	»
» »	σερπολὲ	10	»
» »	μέντ	10	»
» »	σὼζ	15	»
» »	τὺμ	15	»

Ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσετε καὶ χρῶμα, προσθέτετε λίγο κόκκινο, σαφρὰ ἢ μπλέ, λυωμένο σὲ λίγο νερό.

Τ' ἀφίνετε ὅλα νὰ βράσουν καὶ τ' ἀδειάζετε ὕστερα σὲ φόρμες.

Τὸ «παρθενικὸ γάλα»

Τὸ καλλυντικὸ ὑγρὸ ποὺ λέγεται «παρθενικὸ γάλα», ἢ ἀλλέως «ὄξος βενζόης», παρασκευάζεται μὲ τὰ ἑξῆς συστατικά:

Βενζόη τριμένη	100	γραμ.
Ξῦδι καλὸ ἀπὸ κρασὶ	1	»
Οἰνόπνευμα 90ο	1	λίτρο

Ἀφίνετε τὸ μῖγμα αὐτὸ ἐπὶ 15 μέρες, ἀνακατεύοντας καλὰ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Ὕστερα τὸ φιλτράρετε.

Συνταγὲς γιὰ κολώνιες

Θὰ σᾶς δώσουμε σήμερα μερικὲς καλὲς συνταγὲς γιὰ κολώνιες.

Οἰνόπνευμα καθαρὸ 86ο		1	λίτρο
Ἐσάνς ντὲ	σιτρὸν	10	γραμ.
» »	σεντρὰ	4	»
» »	μπεργκαμὸτ	7	»
» »	λαβάντ	2	»
Βάμμα βενζόης		12	»

Νὰ καὶ μιὰ παληὰ συνταγὴ κολώνιας τοῦ 18ου αἰῶνος:

Οἰνόπνευμα 90ο			
Ἐσὰνς ντ'	ὀρὰνζ	1	λίτρο
» »	μπεργκαμὸτ	10	γραμ.
» »	σιτρὸν	10	»
» »	σεντρὰ	5	»
» »	ρομαρὲν	3	»
Βάμμα	ἄμπρ	2	»
»	βενζόης	5	»
		5	»

Καὶ ἡ κολώνια ποὺ λέγεται «Βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας»:

Οἰνόπνευμα 90ο		
Δεντρολίβανο	1	λίτρο
Μαντζουράνα	200	»
Λεβάντα	50	»
	50	»

Τ' ἀφίνετε ὅλα μαζὶ ἕνα μῆνα. Ὕστερα τὰ φιλτράρετε, κι' ἔχετε ἔτσι μιὰ ὑπέροχη κολώνια γιὰ τὰ χέρια, γιὰ τὸ πρόσωπο, καθὼς καὶ γιὰ ἐντριβὲς γιὰ τοὺς ρευματισμούς.

Ἡ «κολώνια τῶν σουλτάνων» παρασκευάζεται ὡς ἑξῆς:

Μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ νὰ κλείνῃ καλά, ἢ σὲ μιὰ μεγάλη μπουκάλα, βάζετε 1 λίτρο οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν καὶ μισὸ λίτρο τριανταφυλλόνερο. Προσθέτετε ὕστερα:

Κρὲμ ντὲ τάρτρ		
Στυρὰξ	60	γραμ.
Κοχενίλλη	20	»
Ρίζες γκαλάνγκα	1	»
Πύρεθρον	15	»
Σασὲ ὀντοράν	15	»
Βανίλια	20	»
Βάλσαμον Περοῦ	2	»
Ξερὲς πορτοκαλόφλουδες	10	»
Γλυκάνισο	4	»
Ρίζες ἀγγελικῆς	2	»
Ἐσὰνς μέντας	2	»
Κανέλλα	2	»

Τ' ἀφίνετε 8 μέρες καλὰ κλειστά. Ἔπειτα τὰ φιλτράρετε σ' ἕνα καθαρὸ μπουκάλι.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ

Ἕνα τέλειο σύστημα ἀνθυποβρυχιακῆς ἀμύνης

Η ναυτικὴ δύναμι τῆς Ρωσίας βασίζεται σ' ἕνα στόλο ἀπὸ ὑπερτριακόσια ὑποβρύχια νεωτάτου τύπου. Σὲ περίπτωσι πολέμου λοιπόν, τὰ σκάφη αὐτὰ θὰ προσπαθήσουν ἀσφαλῶς νὰ εἰσχωρήσουν στὰ κυριώτερα ἀμερικανικὰ λιμάνια, ὕπουλα καὶ ἀόρατα, γιὰ νὰ τορπιλλίσουν τὰ ἀγκυροβολημένα πλοῖα καὶ νὰ βομβαρδίσουν τὶς παραλιακὲς πόλεις μὲ ἀτομικὰ βλήματα.

Ὁ τεράστιος αὐτὸς κίνδυνος ἔκαμε τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ καταστρώσουν ἕνα τέλειο σχέδιο ἀνθυποβρυχιακῆς ἀμύνης, ποὺ δοκιμάζεται τώρα μ' ἐπιτυχία καὶ τελειοποιεῖται σὲ διάφορα ἐργαστήρια καὶ σὲ μυστικὰ λιμάνια. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος ἀμυντικῶν ἐγκαταστάσεων, προωρισμένο ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν προσέγγισι κάθε ὑποβρυχίου - ἢ πλοίου ἐπιφανείας— καὶ νὰ τὸ καταστρέφῃ πρὶν ἀκόμη φτάσῃ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος. Φωτεινὰ καὶ ἠχητικὰ σήματα, ἐγκατεστημένα σ' ἕνα κεντρικὸ θάλαμο ἐλέγχου —ὑπόγειο συνήθως, γιὰ λόγους ἀσφαλείας— πληροφοροῦν τὴν ὑπηρεσία φρουρήσεως τοῦ λιμένος γιὰ τὰ μηνύματα ποὺ ἔφτασαν ἀπὸ τοὺς ἠλεκτρικοὺς ἀνιχνευτάς, τοὺς τοποθετημένους ὁλόγυρα, στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ἂς ὑποθέσουμε τώρα ὅτι ἕνα ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο γλυστράει ἀθόρυβα κάτω ἀπ' τὸ νερό, πρὸς τὴν εἴσοδο ἑνὸς σπουδαίου λιμανιοῦ. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἦταν νύχτα, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν τὰ μάτια, ποὺ ἐρευνοῦν συνεχῶς τὴ θάλασσα, ἀπ' τοὺς πύργους τῶν παρατηρητηρίων ποὺ προστατεύουν τὸ λιμάνι.

Τὸ ἀνακαλύπτει ὅμως τὸ πρῶτο ἠλεκτρικὸ «μαντρόσκυλο», ὅταν ἀκόμη ἀπέχῃ ἀπ' τὸ λιμάνι ὁλόκληρα μίλια.

Πράγματι, σὲ μεγάλη ἀκτῖνα γύρω ἀπ' τὸ λιμάνι, εἶναι στρωμένα στὸ βυθὸ εἰδικὰ χάλκινα καλώδια, πάνω ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ περάσῃ ὁπωσδήποτε τὸ ὑποβρύχιο. Τὰ καλώδια αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὴν παραμικρότερη μεταβολὴ τοῦ γηΐνου μαγνητικοῦ πεδίου. Μιὰ τέτοια λοιπὸν μεταβολὴ προκαλεῖται ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ μετάλλινου σκάφους τοῦ ὑποβρυχίου.

Ἀμέσως, στὸ θάλαμο ἐλέγχου, μιὰ μηχανικὴ πέννα χαράζει πάνω σ' ἕνα χαρτὶ μιὰ γραμμὴ σὲ σχῆμα ζίγκ-ζάγκ. Αὐτὸ λοιπὸν δείχνει ὅτι πλησιάζει ἕνα πλοῖο. Ἐξακριβώνεται ἐπίσης ποιὸ ἀπ' τὰ πέντε ἢ ἕξη καλώδια ποὺ περιζώνουν τὸ λιμάνι, ἔστειλε τὸ μήνυμα, κι' ἔτσι καθορίζεται περίπου ἡ θέσις τοῦ πλοίου. Ἂν δὲ τὰ παρατηρητήρια, ποὺ εἰδοποιοῦνται ἀμέσως, δὲν διακρίνουν κανένα σκάφος ἐπιφανείας, βγαίνει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται περὶ ὑποβρυχίου.

Συνεχίζοντας τὸ δρόμο του, τὸ ἐχθρικὸ σκάφος θὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ ἕνα «ὑδρόφωνο»— ἕνα ἀπὸ πολλὰ μετάλλινα κουτιά, ποὺ εἶναι στημένα πάνω σὲ τρίποδες, στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης. Κανεὶς ἦχος δὲν ξεφεύγει ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑπερευαίσθητα «αὐτιά». Ἂν περάσῃ π.χ. ἀπὸ κοντά τους ἕνα κοπάδι γαρίδες, στὸ θάλαμο ἐλέγχου, θ' ἀκουστῇ ἕνας θόρυβος σὰν ἀπὸ μιὰ αἴθουσα θεάτρου γεμάτη θεατὲς ποὺ

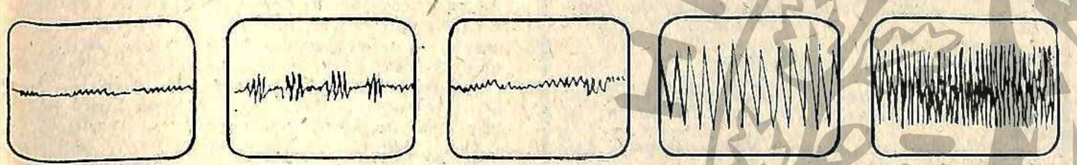

Ὅταν πλησιάσῃ ἕνα ὑποβρύχιο ἢ ἄλλο σκάφος, τὸ «σόναρ» εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸν κεντρικὸ θάλαμο ἐλέγχου, τόσο μὲ ἠχητικὰ σήματα, ὅσο καὶ μὲ μιὰ φωτεινὴ τεθλασμένη γραμμὴ εἰδικοῦ σχήματος, ποὺ ἐμφανίζεται πάνω σ' ἕνα «παλμοσκόπιον». Ἄνω: Ἡ σημασία τῶν διαφόρων αὐτῶν γραμμῶν. 1) Ἠρεμία. 2) Ὑποβρύχιο ποὺ ἑτοιμάζεται γιὰ κατάδυσι. 3) Ἀνάδυσις ὑποβρυχίου. 4) Πολεμικὸ σκάφος ἐπιφανείας. 5) Ἔκρηξις βόμβας βυθοῦ.

ξεφωνίζουν ἀρχικὰ ...

Ἀναλόγως τοῦ ὑδροφώνου ποὺ συνέλαβε τὸν ἦχο τῶν ἑλίκων τοῦ ὑποβρυχίου, καθορίζεται ἀκριβέστερα ἡ θέσι τοῦ ἐχθρικοῦ αὐτοῦ σκάφους.

Μετὰ τὸν κλοιὸ τῶν ὑδροφώνων, εἶναι ἐγκατεστημένες στὸ βυθὸ μεγάλες ἠλεκτρικὲς συσκευὲς «σόναρ», πάνω σὲ ὀγκώδεις τριγωνικὲς βάσεις, σὰν μικροὶ φάροι. Αὐτὲς ἐκπέμπουν ὑπερηχητικὰ κύματα, ποὺ μεταδίδονται σὲ μεγάλη ἀπόστασι μέσ' στὸ νερὸ καὶ ξαναγυρίζουν πίσω ἂν τύχουν συναντήσουν ... δρόμο τους κάποιο ἐμπόδιο — ὅπως εἶναι τὸ σκάφος τοῦ ὑποβρυχίου. Ἀπ' τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀπ' τὴν ἐκπομπὴ ὥς τὴν ἐπιστροφὴ αὐτῶν τῶν κυμάτων, ὑπολογίζεται αὐτομάτως ἡ ἀπόστασις τοῦ ἐμποδίου. Ἐφόσον δὲ εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ κατεύθυνσις τῆς δέσμης τῶν κυμάτων, βρίσκεται εὔκολα ἡ θέσις του.

Πίσω ἀπ' τὰ «σόναρ», ὑπάρχουν κι' ἄλλα ὑδρόφωνα, παρόμοια μὲ τὰ πρῶτα.

Οἱ πολύτιμες πληροφορίες ποὺ δίνουν ὅλες αὐτὲς οἱ συσκευὲς ἀνιχνεύσεως, θὰ ἐπιτρέψουν στὰ περιπολικὰ πλοῖα νὰ ἐπισημάνουν τὸ ὑποβρύχιο καὶ νὰ τὸ καταστρέψουν μὲ βόμβες βυθοῦ. Ἂς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι τὸ ἐχθρικὸ σκάφος κατορθώνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Πιὸ πέρα, τὸ περιμένουν τὰ ναρκοπέδια.

Οἱ σημερινὲς νάρκες διαφέρουν πολὺ ἀπ' τὶς παληές, τὶς σφαιρικές, ποὺ ἔσκαζαν ὅταν ἕνα πλοῖο χτυποῦσε πάνω τους (μολονότι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ χρησιμοποιοῦνται κι' αὐτές).

Ὑπάρχουν τώρα οἱ μαγνητικὲς νάρκες, ποὺ ἡ ἔκρηξί τους προκαλεῖται ἀπ' τὴν προσέγγισι τοῦ μετάλλινου σκάφους ἑνὸς πλοίου. Οἱ ἀκουστικές, ποὺ λειτουργοῦν περίπου σὰν τὰ ὑδρόφωνα κι' εἶναι εὐαίσθητες στὸν ἦχο τῆς μηχανῆς ἢ τῆς ἕλικος τῶν πλοίων. Οἱ νάρκες πιέσεως, ποὺ σκάζουν ἀπ' τὴ μετακίνησι τοῦ νεροῦ ποὺ προκαλεῖ ἡ καρίνα τῶν πλοίων...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, γιὰ νὰ τεθοῦν σὲ λειτουργία αὐτὲς οἱ νάρκες, χρειάζεται νὰ διοχετευθῇ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπ' τὴν ξηρά. Ὥς τότε, μένουν στὸ βυθό, ἀδρανεῖς κι' ἀκίνδυνες.

Οἱ πιθανότητες εἶναι 10 πρὸς 1 ὅτι τὸ ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο θὰ τελειώσῃ ἐκεῖ τὸ ταξεῖδι του... Ἀλλ' ἂς ὑποθέσουμε ὅτι κατορθώνει νὰ ξεφύγῃ κι' ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο. Ἄλλος κλοιὸς ἀπὸ «σόναρ» θὰ παρακολουθήσῃ τότε τὶς κινήσεις του. Καὶ θὰ συναντήσῃ τελικὰ μπροστά του, στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ, ἕνα κατακόρυφο μετάλλινο δίχτυ, στερεώτατο καὶ ἱκανὸ νὰ σταματήσῃ, τόσο τὸ ὑποβρύχιο ὅσο καὶ τὶς τορπίλλες του.

Τὸ δίχτυ αὐτὸ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ χοντρὸ σύρμα, κατάλληλα στριμένο καὶ πλεγμένο. Ἀντέχει δὲ ἀκόμη καὶ σὲ ἔκρηξι τορπίλλης.

Αὐτὰ εἶναι, στὶς γενικές τους γραμμές, τὰ σχέδια τῆς ἀμερικανικῆς ἀνθυποβρυχιακῆς ἀμύνης. Φυσικά, γιὰ νὰ τεθοῦν σ' ἐφαρμογή, χρειάζεται εἰδικευμένο προσωπικό, τὸ ὁποῖο ἐκπαιδεύεται τώρα κι' ἐξασκεῖται συστηματικά.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἄμυνα τῶν λιμανιῶν, τὸ προσωπικὸ αὐτὸ διδάσκεται καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, γιὰ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ σὲ διάφορες εἰδικὲς περιπτώσεις. Τί θὰ κάμῃ π.χ. γιὰ νὰ ἀποκλείσῃ ἕνα ποτάμι; Θὰ δημιουργήσῃ ἁπλούστατα ἕνα φράγμα ἀπὸ ξύλινους πλωτῆρες καὶ χοντρὰ δοκάρια στερεωμένα ἀνάμεσά τους. Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ σταματήσῃ ἕνα μικρὸ πλοῖο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ χτυπήσουν τὰ πυροβολεῖα ἀπ' τὶς ὄχθες.

Τὰ δοκάρια ἔχουν πολλὲς φορὲς καὶ κάτι πελώρια ἀτσαλένια καρφιά, μήκους 45 πόντων, ποὺ καταστρέφουν τὰ ὕφαλα κάθε μικροῦ σκάφους ποὺ θὰ προσπαθήσῃ νὰ περάσῃ τὸ φράγμα.

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου διαφόρων εἰδῶν δίχτυα, γιὰ τὴν προστασία τῶν λιμανιῶν καὶ τῶν ποταμῶν. Πάντως, ὅλα κρέμονται μέσα στὸ νερό, στερεωμένα σὲ πλωτῆρες, ... πελώριες καὶ βαρύτατες μετάλλινες κουρτίνες, ποὺ φτάνουν ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια ὥς τὸ βυθό. Στὸν τελευταῖο πόλεμο, χρησιμοποιήθηκαν καὶ τὰ λεγόμενα «τραπεζομάντηλα», δηλαδὴ δίχτυα ἁπλωμένα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

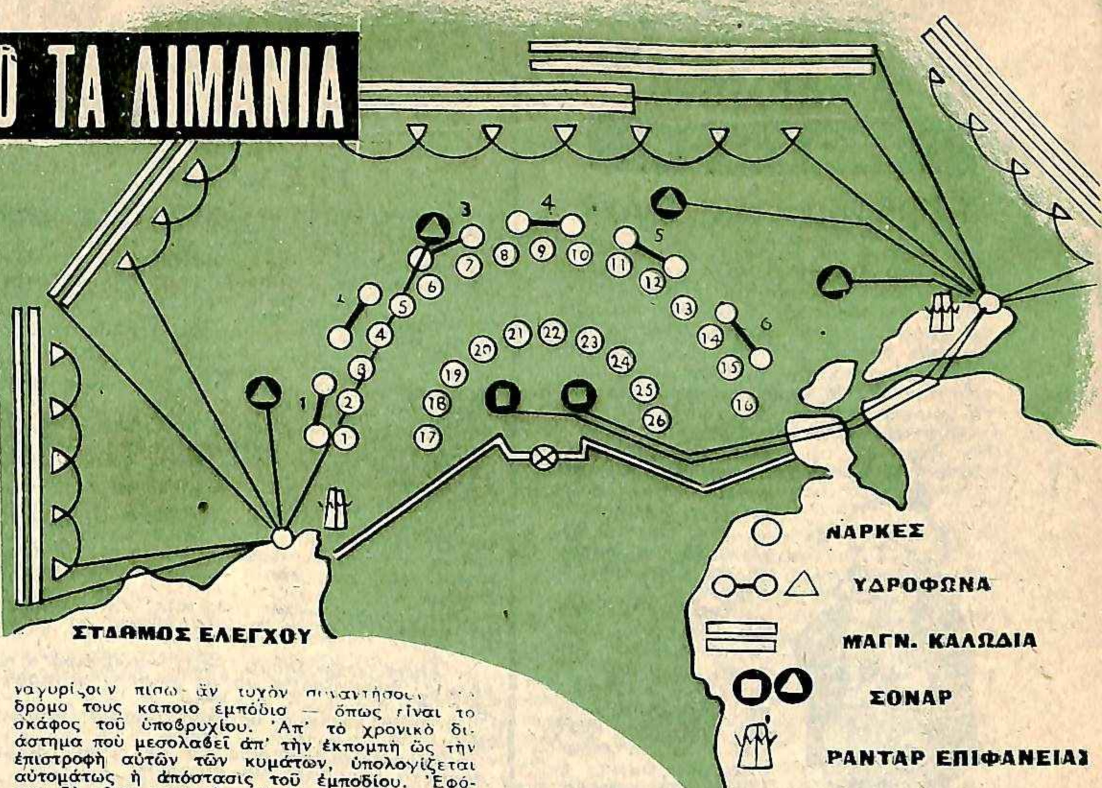

Σχεδιάγραμμα τῶν μέσων ἀμύνης ἑνὸς ἀμερικανικοῦ λιμανιοῦ.

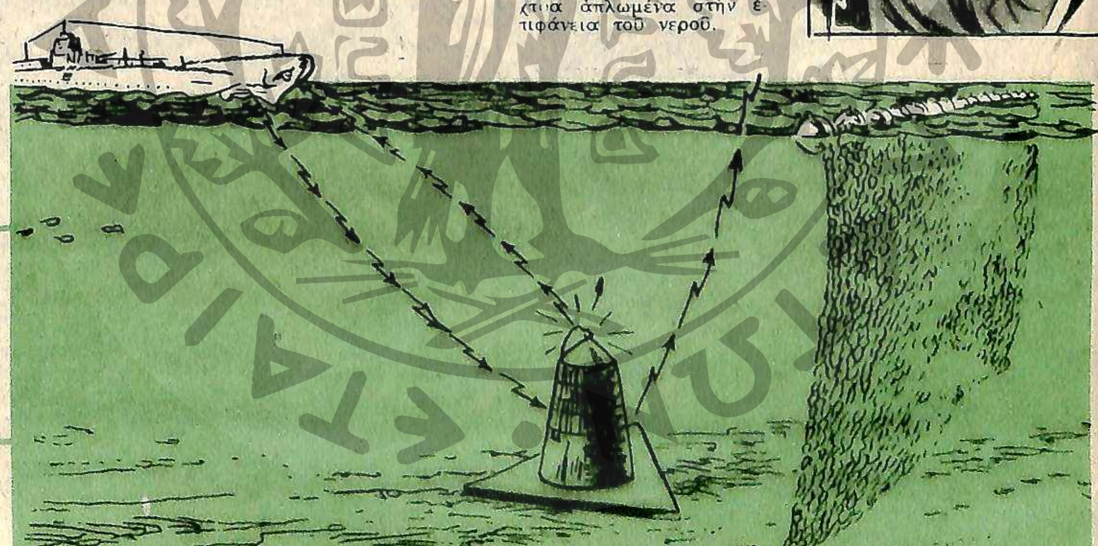

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ πάθημα τῆς Ἐμινὲ

Ὁ μπέης τῆς Προύσας εἶχε διοργανώσει στὸ ἀρχοντικό του μιὰ δεξίωσι πολὺ τολμηρὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἦταν προοδευτικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν μεταχειριζόταν τὶς χανούμισσες μὲ αὐταρχικὸ τρόπο. Σ' αὐτὸ ὅμως εἶχε ἐπηρεαστῆ ἀπὸ τὴν ὅμορφη εὐνοουμένη του, τὴν Ἐμινέ, ποὺ προπαγάνδιζε γιὰ τὴ χειραφέτησι τῆς γυναίκας!

Φυσικά, ὅλοι οἱ ἄλλοι προύχοντες δὲν ἦταν μὲ τὴ γνώμη τοῦ μπέη. Ὁ γιατρὸς Σουμάχ, μάλιστα, κακολογοῦσε

φανερὰ τὸν μπέη, ὅτι εἶχε ξελογιαστῆ μὲ τὴν Ἐμινὲ καὶ γι' αὐτὸ ὑποχωροῦσε σὲ ὅλα της τὰ καπρίτσια.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, ἦταν συγκεντρωμένοι στὸ σεράϊ τοῦ μπέη οἱ διαλεχτοὶ φίλοι του, ποὺ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὶς ἰδέες του. Γιὰ ἀντιπερισπασμό, ὅμως, ἐκεῖνος εἶχε προσκαλέσει καὶ τὸ Ναστραδὶν Χότζα, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ ταχθῆ μὲ τοὺς ἄλλους στὸν πόλεμο ποὺ βάστηναν ἐναντίον τῆς εὐνοουμένης του.

Ὁ Χότζας κατάλαβε τὴν ἀδυναμία τοῦ μπέη γιὰ τὴν Ἐμινὲ χανοὺμ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν ὑποστηρίξη.

Καθυστέρησε ὅμως κι' ὅταν μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα, τοὺς βρῆκε ὅλους ἐκεῖ συγκεντρωμένους νὰ προσέχουν τὴν Ἐμινέ, ποὺ μὲ τὴν τσουχτερὴ γλῶσσα της ἔψελνε τὸ γιατρὸ γιὰ τὶς ἀναρίθμητες ἀποτυχίες του, ποὖχε στὸ χαρέμι τοῦ μπέη τὰ τρία τελευταῖα χρόνια.

Ὅλοι γελοῦσαν, λοιπόν, μὲ τὸ πείραγμα αὐτὸ τῆς Ἐμινέ. Ἐκείνη τότε, βλέποντας τὸ Χότζα νὰ πλησιάζη, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὸν πειράζη.

— Ἐσύ, Ναστραδίν, τοῦ εἶπε, μήπως ξέρεις νὰ μᾶς πῆς πότε ἕνας ἄντρας εἶναι νεκρὸς καὶ πότε μία γυναῖκα;

— Πολὺ εὔκολο, ἀπάντησε ὁ Χότζας, κυττάζοντας τὸν μπέη, ποὺ θαύμαζε τὴν Ἐμινέ. Ὁ ἄντρας εἶναι νεκρός, ὅταν σταματᾶ ἡ καρδιά του...

— Κάτι μᾶς εἶπες τώρα! τὸν διέκοψε ἡ Ἐμινέ. Αὐτὸ τὸ ξέρουμε!

— Μὴ βιάζεσαι, Ἐμινὲ χανούμ, τὴ συμβούλεψε ὁ Χότζας. Μπορεῖ νὰ ξέρης ὅτι ἕνας ἄντρας εἶναι νεκρὸς ὅταν σταματάη ἡ καρδιά του... Ξέρεις ὅμως, ὅτι μιὰ γυναῖκα εἶναι νεκρή, ὅταν... σταματάη ἡ γλῶσσα της;

Τὴν πειραχτικὴ αὐτὴ παρατήρησι τοῦ Χότζα, τὴν ὑποδέχτηκαν ὅλοι μὲ ὁμηρικὰ γέλια. Ἡ Ἐμινὲ χανούμ, τετραπέρατη ὅπως ἦταν, ἐπιχείρησε νὰ πάρη τὸ Χότζα μὲ τὸ μέρος της:

— Ἐμεῖς οἱ δυό, Χότζα μου, θἄπρεπε νὰ εἴμαστε ζευγάρι, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν κολακέψη. Θὰ ἤμαστε τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο! Σκέψου, μάλιστα, Χότζα μου, νὰ κάναμε κι' ἕνα παιδί. Τί παιδὶ θὰ ἦταν αὐτό! Θὰ εἶχε τὴ δική μου ὀμορφιὰ καὶ τὴ δική σου σοφία!...

— Ἔχει δίκηο ἡ Ἐμινέ, ἐπιδοκίμασε ὁ μπέης.

— Ἐγώ, ὅμως, μπέη μου, δὲν συμφωνῶ μαζί σας, ἀπάντησε ὁ Χότζας, γιατὶ τὸ παιδί μας μπορεῖ νὰ εἶχε τὴ δική μου ἀσκημιὰ καὶ τὸ δικό της μυαλό!...

Ὁ μπέης στὴν ἀρχὴ ξύνισε τὰ μοῦτρα του, ἀλλὰ κατόπιν δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια. Καὶ ἀπὸ τότε ἔπαψε νὰ παρουσιάζη στοὺς γνωστούς του τὴν εὐνοουμένη του, περιορίζοντας την στὸ χαρέμι.

Ὅσο γιὰ τὸ Χότζα, τοὔκοψε τὴν καλημέρα καὶ τὸ φαγοπότι γιὰ ἕνα χρόνο!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΠΡΟΖΑ

Τὸ Σουρπουΐτσα μου θέατρο ἠθέλει. Ἄμα μουζική, ὑμνά, μιπαλλέτα μαλλέτα, ἐπιθεώρησις ποὺ ἐμένα ἠρέσει, χὶτς ντὲν ἠθέλει. Τὸ ἄλλο θέατρο ἠθέλει Κοτοπούλη Μοτοπούλη, Μουσούρης Κουσούρης, φελιὰν φιστὶκ — ἀνλαντίν; Ἐγὼ χὶτς ἀπὸ τέτοιο θέατρο ντὲν καταλαβαίνω γιαβρούμ. Τί εἶναι τοῦτο κουζούμ; θέατιρο εἶναι; Ἀπάνω στὸ ἰσκηνὴ στέκονται, πούρ, πούρ, πούρ, πούρ, λένε, λένε, λένε — χὶτς οὔτε ποδαράκια ἰβλέπεις, οὔτε ὑμνό, οὔτε χορὸ μορό, ὥρα σου ὡραῖα περασμένο νὰ ἔνεται.

—Κουζοὺμ Σουρπουΐτσα, λέω, αὐτὸ χὶτς θέατιρο ντὲν εἶναι. Αὐτὸ πονοκέφαλος εἶναι, πούρ, πούρ, πούρ, πούρ, λένε, ἐμένα νύστα μὲ πιάνει.

—Εἶναι πρόζα, λέει.

—Πιρόζα μιρόζα ἐγὼ ντὲν ἠκσέρω. Ἐγὼ ὑμνὸ θέλω. Μουζική, χορό, ἐπιθεώρησις! Πλάκα νὰ ἰσπάσουμε, ὡραῖα πιράμματα νὰ ἰβλέπουμε ὥρα μας ὡραῖα ὡραῖα περασμένο νὰ ἔνεται.

Ἄμα Σουρπουΐτσα μου χὶτς ντὲν ἀκούει, πεισματάρα ἔνεται, πιρόζα ἠθέλει, τί νὰ ἐκάνω;

—Ἄϊντε, μπακαλοὺμ, λέω. Ἀφοῦ πιρόζα ἠθέλεις, ἐγὼ πιρόζα νὰ σὲ πηαίνω χατηράκι σου νὰ μὴ χαλάσω.

Ὕστερα ταμεῖος θέατιρο πηαίνω, ταμίας λέω:

—Ὀγλοὺμ δύο θέσεις νὰ μὲ δίνης, ἄμμα μπιροστὰ μπιροστὰ νὰ ἔνωνται.

—Πρώτη σειρά;

—Πιρώτη γιαβρούμ. Ἐγὼ χὶτς θέατιρό σας ντὲν ἔρχομαι, ἄμα ἀφοῦ ἦλθα πιρώτη σειρὰ νὰ κάθωμαι, ὅσα ὅσα νὰ πιληρώσω.

Μεγάλο πουρμπουὰρ δίνω ἄμμμμα θέσεις μπιροστὰ πιρώτη σειρὰ μὲ δίνει. Τὸ λοιπόν, Σουρπουΐτσα μου πολὺ ἰφχαριστημένος εἶνε, καλὸ φουστανάκι της ἔβαλε, πιρώτη σειρὰ καμαρωμένη ἔνεται.

Τὸ σκηνὴ ἀνοιγμένο ἔνεται, ἄμμμα πούρ πούρ, πούρ, πούρ, μέσελε ἀρχινισμένο ἔνεται. Χὶτς οὔτε ὑμνὸ οὔτε μουζική, πούρ, πούρ, πούρ, πούρ, βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ, γλῶσα τους χὶτς σταματημένο ντὲν ἔνεται, ἐμένα νανουρισμένο ἐκάνουν, μάτια μου βαρυὰ ἔνονται, κοιμισμένος ἴνομαι:

Χρρρρ, χρρρρ, χρρρρρ, μεγάλο ροχαλητὸ ἀρχινισμένο ἐκάνω.

Σουρπουΐτσα μου τσιμπημένο μὲ κάνει:

—Καραμπέτ!

Ἐγὼ τιναγμένο ἔνομαι:

—Τί εἶναι, γιαβρούμ;

—Κοιμᾶσαι βρέ; σιγανὰ μὲ λέει. Ντροπὴ εἶναι!

Ἐγὼ μάτιας μου ἀνοιγμένα ἐκάνω, ἄμμμα πούρ, πούρ, πούρ, ποὺρ ἐπάνω στὸ σκηνὴ ἠθοποιοὶ ἐκάνουνε, ἐμένα πάλι μάτια μου κλεισμένα ἔνονται, ὕπνος μὲ πιάνει:

—Χρρρρ, χρρρ, χρρρρρ ροχαλισμένο ἐκάνω.

Γιαβροὺμ χὶτς ντὲν τὸ θέλω, ἄμμμα ροχαλητὸ μου πολὺ δυνατὸ ἔνεται. Χὶτς τὸ κόσμος ἠθοποιοὺς ντὲν ἀκούει, ἄμμμα ἐμένα ροχαλητός μου φωνὲς του σκεπασμένες ἐκάνει, ἄλλο τίποτα μέσα στὸ θέατιρο ντὲν ἀκούεται, μόνο τὸ δικός μου τὸ ροχαλητὸς χρρρ, χρρρρ, χρρρ, χρρρ.

Ἄλλοι ἐλᾶνε ἄμμα ἄλλοι θυμωμένοι ἔνονται.

—Σςςςςςςς!

—Ξυπνῆστέ τον, τὸν βλάκα.

—Βρὲ τὸ ζῶον!

Ἠθοποιοί, παράστασι σταματημένο ἐκάνουν, ἐμένα κυττάζουν. Ἕνας ἀπὸ τὸ σκηνὴ μὲ λέει:

—Ἐδῶ ἤλθατε νὰ κοιμηθῆτε, κύριε; Δὲν μένατε στὸ κρεβατάκι σας;

Κόσμος ἐλάει, ἄμμμα ἐγὼ ἀπαντημένο ἐκάνω:

—Κουζούμ, ἐσεῖς πούρ, πούρ, πούρ κάνετε, ἐμένα νανουρισμένο ἐκάνατε!

Ὕστερα σαματᾶ εἶνε, ἀστυνομία ἦρθε ὄξω ἀπὸ τὸ θέατιρο πεταμένο μᾶς ἔκαναν. Σουρπουΐτσα μου ἀπελπισμένη εἶνε:

—Πώ, πώ, ρεζίλι γινήκαμε!

Ἐγὼ ὅμως, λέω:

—Γιατί, γιαβρούμ; Μισὴ ντιροπὴ ντική τους, μισὴ ντικὴ μας. Γιατὶ ντὲν βγάζουν καὶ λίγο ὑμνό, ἔ; Παρά μας ντὲν ἰπληρώσαμε;

Σοϊλὲ μπέ! Ἄσκημα μιλάω;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἐπιτυχίες

Ὁρίστε! Καὶ πάλι τὰ ἴδια. Μεγαλοπρεπής, στρογγυλοπρόσωπος καὶ πανηγυρίζων, ἔρχεσαι ν' ἀναγγείλης τὴ μεγάλη εἴδησι:

— Πέτυχα μιὰ φέτα σήμερα!

Καὶ πλαταγίζεις ἀηδέστατα καὶ τὰ χείλη σου, σὰν νὰ τὴ δοκιμάζης κι' ὅλας. Προσωπικῶς δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι κάποια «ἐπιτυχία» θὰ σημείωσες καὶ σήμερα. Πέτυχες μιὰ φέτα! Καὶ λοιπόν; Τί εἴδους ἐπιτυχία εἶναι αὐτή; Πέτυχες μιὰ φέτα, πήγαινέ τη σπίτι σου, κάτσε καὶ καταβρόχθισέ τη. Ποῖος ὁ λόγος νὰ μᾶς ἀναγγείλης τὸ κατόρθωμά σου μὲ ὕφος μεγάλου ἐξερευνητοῦ, ποὺ σημείωσε κάποια καταπληκτικὴ ἐξερευνητικὴ ἀνακάλυψι; Μᾶς ἔχεις μπουχτήσει μ' αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες σου, μέχρι βαθμοῦ ἀηδίας πλέον.

Διότι αὐτό, ἀγαπητέ μου, συμβαίνει καθημερινῶς. Καὶ συμβαίνει σὲ βαθμὸ ἐκνευριστικὸ πλέον. Κάθε μέρα ὅλο καὶ μιὰ ἐπιτυχία ἔχεις νὰ μᾶς ἀνακοινώσης. «Πέτυχα μιὰ σφυρίδα σήμερα!» «Πέτυχα ἕνα μοσχαράκι σήμερα!» «Πέτυχα ἕνα μπουτάκι ἀρνίσιο σήμερα!». Καὶ ὅλο κάτι τέτοιες ἐπιτυχίες. Σφυρίδες, συναγρίδες, μαρίδες, μοσχαράκια, γουρουνόπουλα, μπουτάκια, σηκοτάκια, τυριά, βούτυρα καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ καθὼς ἀναγγέλλεις αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες, τὸ βουτυροβριθές σου πρόσωπο προσλαμβάνει ἔκφρασι ὑπερτάτης εὐτυχίας καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ ὁμοιάζει μὲ σελήνη ποὺ τρέχει σάλτσες.

Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς βρὲ ἠλίθιε, ἂν πέτυχες μιὰ καλὴ φέτα ἢ ἕνα καλὸ σκορδοστούμπι;

Ἐπειδὴ τοῦ λόγου σου εἶσαι κοιλιόδουλος καὶ ὅλη σου ἡ σκέψις εἶναι ἀφοσιωμένη στὸ τί θὰ τηρλικώσης καὶ μέσα στὸ μυαλό σου κυκλοφοροῦν διαρκῶς τηγάνια καὶ κατσαρόλες, νομίζεις ὅτι σοῦ μοιάζουμε κι' ἐμεῖς; Ἢ μήπως περνᾶ ἡ ἰδέα, ἀπὸ τὸ σαλτσοποιημένο μυαλό σου, ὅτι σὲ ζηλεύουμε καὶ σὲ φθονοῦμε γιὰ τὶς ἐπιτυχίες σου;

Μόνο τὴν ἀηδία καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸ μᾶς προκαλεῖς. Καὶ περισσότερο σὲ μένα. Γιατὶ οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ σὲ κάνουν χάζι καὶ νὰ μειδιοῦν μὲ τὴ πολυφαγική σου σχιζοφρένεια, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλᾶς γιὰ τέτοια πεζὰ ζητήματα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ βδελυγμία. Διότι σὲ βλέπω διαρκῶς σὰν μιὰ κατσαρόλα ἀπὸ τὴν ὁποία τρέχουν λάδια καὶ βούτυρα. Διότι γνωρίζω ὅτι ἀπὸ τὸ πρωῒ ποὺ θὰ ξυπνήσης ἄλλο δὲν ἔχεις στὸ νοῦ σου, παρὰ ποῦ θὰ «πετύχης» τὴ σφυρίδα καὶ τὴν παλαμήδα.

Θὰ μοῦ πῆς, δικαίωμά σου. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ ἐμένα τί μ' ἐνδιαφέρει; Ἢ μήπως νομίζεις πὼς ἄλλη ἀνησυχία δὲν ἔχω παρὰ νὰ πληροφορηθῶ τί πέτυχες σήμερα, γιὰ νὰ σαβουρώσης καὶ νὰ γεμίσης τὴν παραδαρμένη σου;

Κόφτο, λοιπόν. Καὶ ἄντε νὰ βρῆς συναδέλφους σου κοιλιοδούλους νὰ ἀλληλοανακοινώσετε τὶς ἐπιτυχίες σας. Καὶ νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ διαλαλήσης ἐνώπιόν μου παρόμοια ἐπιτυχία, γιατὶ θ' ἁρπάξω καμμιὰ κατσαρόλα καὶ θὰ σοῦ τὴν περάσω περικεφαλαία.

Τ' ἄκουσες, σαλτσοποιημένε Γαργαντούα; Ἄντε νὰ μοῦ χαθῆς ἀπὸ δῶ τώρα, γελοῖον ὑποκείμενον!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΦΤΑ χρόνια τώρα, ὁ Τόμυ Μόραν βρισκόταν στὸ ἀγγλικὸ Σουδάν, μέσ' στὴν ἀνυπόφορη ζέστη, στὴν ἐφιαλτικὴ ἀκτὴ τοῦ χρυσοῦ, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γαμβία. Ἡ ζωὴ γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους τῶν χρυσωρυχείων ἦταν ὑπερβολικὰ δύσκολη. Πάλευαν κάθε μέρα μὲ τὸ θάνατο, τὰ δηλητηριώδη κουνούπια, τὶς μολυσματικὲς ἀρρώστειες τῶν μαύρων καὶ πίναν διαρκῶς ἕνα ἀπαίσιο, φτηνὸ κρασὶ ποὺ τοὺς πουλοῦσαν οἱ λαθρέμποροι. Εἶχαν ξεχάσει πῶς ζῆ ὁ κόσμος, εἶχαν ἀποκτηνωθῆ.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Τόμυ Μόραν, ὁ ἀγαθὸς κι' ἐργατικὸς Ἄγγλος, ποὺ εἶχε ξεπέσει στὴν Ἀκτὴ τοῦ Χρυσοῦ γιὰ νὰ ξαναφτιάξη τὴ ζωή του, εἶχε καταντήσει ἕνας κτηνάνθρωπος. Ἄφησε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν παρασύρουν στὶς ὕποπτες ταβέρνες, χαρτόπαιζε ἔχοντας τὸ πιστόλι του πάνω στὸ τραπέζι καὶ μάτωνε τὸ κορμὶ τῶν σκλάβων μὲ τὸ μαστίγιό του κάθε φορὰ ποὺ ἡ δουλειὰ τῆς μέρας δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε.

Κι' ὡστόσο, μακρυά, στὸ Λονδῖνο, μιὰ ὄμορφη γυναῖκα περίμενε ὑπομονετικὰ τὸ γυρισμό του. Κάθε τόσο ἕνα τρυφερό, αἰσθηματικὸ γράμμα της τοῦ ἀπάλυνε τὴν ἐξορία του. Τὰ πρῶτα χρόνια, διαβάζοντας τὰ γράμματα αὐτά, ὁ Τόμυ ἔχυνε δάκρυα ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ ἀπαντοῦσε στὴ γυναῖκα του, τὸ ἴδιο τρυφερά, λέγοντάς της πὼς περνοῦσε μιὰ ὑποφερτὴ ζωὴ καὶ πὼς γρήγορα θὰ ξαναγύριζε στὴν ἀγκαλιά της. Μέρα ὅμως μὲ τὴ μέρα, ἔχανε τὸν ἀνθρωπισμό του κι' ἦρθε ἕνας καιρὸς ποὺ τὰ γράμματα τῆς γυναίκας του, τῆς ὄμορφης καὶ νεαρῆς Τζόαν δὲν τὸν συγκινοῦσαν πιά.

Ἡ μοναδική του ἀπόλαυσι ἦταν τώρα πιὰ τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί. Κάθε νύχτα μεθοῦσε καὶ διασκέδαζε μὲ τὸ νὰ δέρνη τοὺς σκλάβους του. Εἶχε γίνει ἄγριος, ἀπάνθρωπος κι' εἶχε καταφέρει νάχη τὴ μεγαλύτερη «ἰδιοκτησία» στὴν Ἀκτὴ τοῦ Χρυσοῦ καὶ νὰ θησαυρίζη. Τὸν εἶχε καταχτήσει τόσο πολὺ τὸ πάθος τοῦ χρυσοῦ ποὺ ὑποπτευόταν τὰ πάντα, ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα του, τὴ Τζόαν.

— Ἡ Τζόαν, ἔλεγε γελῶντας σαρκαστικά, εἶναι ἔξυπνη. Ἔμαθε πὼς ἔγινα πλούσιος καὶ δὲ μὲ ξεχνᾶ. Ἂν ἤμουνα φτωχός, θὰ μὲ εἶχε διώξει, ἐνῶ τώρα περιμένει νὰ γυρίσω στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ τὴν ντύσω στὰ μεταξωτὰ καὶ νὰ τῆς πάρω αὐτοκίνητο.

— Ἔτσι, εἶναι, Τόμυ, συμπλήρωσε μ' ἀπογοήτευσι ὁ φίλος του Ουάλλες Γκάρνερ, τὰ ἴδια εἶχα τραβήξει κι' ἐγὼ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μιὰ μέρα μ' ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ μ' ἄφησε ν' ἀλητεύω στοὺς δρόμους. Καὶ θὰ πέθαινα, ἂν δὲν ἔκανα τὴ σκέψι νάρθω ἐδῶ.

— Εἶσαι ἕνας κατεργάρης, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Μόραν μὲ περιφρόνησι, ἔχεις διαρκῶς στὸ νοῦ σου τὴν κλεψιά.

Ὁ Γκάρνερ ἔρριξε μιὰ φαρμακερὴ ματιὰ στὸν Τόμυ. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μαζί του, γιατὶ ὁ Τόμυ ἦταν νέος καὶ γερὸς καὶ μὲ μιὰ γροθιὰ θὰ τὸν κανόνιζε.

— Τόμυ, τοῦ εἶπε πονηρά, εἶσαι δυνατὸς ἄντρας, ἀλλὰ ἄπειρος. Ἂν θέλης νὰ δῆς ἂν ἡ Τζόαν σοῦ εἶναι πιστή, βάλε κάποιον νὰ τῆς γράψη πὼς πέθανες. Τότε θὰ δοῦμε τὰ ἀληθινά της αἰσθήματα. Ἂν σ' ἀγαπάη πραγματικά, δὲν θὰ παντρευτῆ ποτέ. Μὰ ἂν σὲ ἤθελε γιὰ τὰ λεφτά σου, γιὰ τὸ χρυσάφι σου, τότε θὰ βρῆ γρήγορα τὸν ἀντικαταστάτη σου!...

— Σπουδαία ἰδέα! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Τόμυ. Εἶσαι κατεργάρης γέρο κολασμένε. Ἐσὺ μάλιστα νὰ γράψης στὴ Τζόαν!..

Ὁ Γκάρνερ ἔγραψε πραγματικὰ στὴ Τζόαν πὼς ὁ Τόμυ εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς ἐκδικητικοῦ σκλάβου του καὶ τῆς ἔλεγε πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε ξεψυχήσει μὲ τ' ὄνομά της στὰ χείλη του.

— Μπράβο, Γκάρνερ, τοῦ εἶπε ὁ Τόμυ ὅταν τὸ διάβασε, εἶναι σπουδαῖο!

Κι' ἔστειλε ἀμέσως τὸ γράμμα.

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε νάρθη. Ἡ Τζόαν ἔγραφε στὸν Γκάρνερ, ζητῶντας του περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. Τοῦ γύρευε μάλιστα νὰ τῆς στείλη τὰ πράγματά του γι' ἀνάμνησι. Ὁ Γκάρνερ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του κι' ἔκρυψε τὸ γράμμα, δίχως νὰ πῆ τίποτα στὸν Τόμυ.

Αὐτὸς εἶχε κιόλας ξεχάσει τὴ Τζόαν. Κι' ἔτσι πέρασαν ἄλλα τρία χρόνια. Ξαφνικά, μιὰ εἴδησι ἀναστάτωσε τὴν Ἀκτὴ τοῦ Χρυσοῦ: Ἡ διοίκησι τοῦ Σουδὰν θὰ τοὺς ἔστελνε ἕναν ἀνώτατο ὑπάλληλο, ποὺ θἄκανε αὐστηρὸ ἔλεγχο γιὰ νὰ ἐξακριβώση διάφορα στυγερὰ ἐγκλήματα καὶ λωποδυσίες ποὺ τῆς εἶχαν καταγγελθῆ. Μὰ τὸ περίεργο ἦταν πὼς αὐτὸς ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος, ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα «ἐν λευκῷ» νὰ ξεκαθαρίση τὴν κατάστασι, ἀκόμα καὶ μὲ τὰ πιὸ σκληρὰ μέτρα, ἐρχόταν μὲ τὴ γυναῖκα του, μιὰ πεντάμορφη Ἀγγλίδα, ποὺ ἀπὸ περιέργεια ἤθελε νὰ δῆ πῶς ζοῦσαν οἱ χρυσοθῆρες...

Ἤθελε νὰ γνωρίση τὴν τραγική τους μοῖρα.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ καλοπεράση ἐδῶ πέρα, ἔλεγε εἰρωνικὰ ὁ Τόμυ. Ὅσο γι' αὐτὸν τὸν κύριο ἀξιωματικό, θὰ τὸν κρεμάσουμε ἀπὸ κανένα δέντρο γιὰ νὰ βλέπη καλύτερα καὶ νὰ κάνη αὐστηρότερα τὸν ἔλεγχό του!...

Ὁ Τόμυ ὡστόσο ὅταν ἀντίκρυσε αὐτὸν τὸν ὑπάλληλο καὶ τὴν ὄμορφη γυναῖκα του, ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ἀλλὰ ἡ Ἀγγλίδα ἔγινε κατάχλωμη.

— Πῶς σᾶς λένε; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Αὐτὸς ὡστόσο ἔμεινε ἀδιάφορος.

— Τόμυ Μόραν! τῆς ἀπάντησε ξερά, καθὼς τὴν ἔβλεπε ταραγμένη.

— Τόμυ; Εἶσαι ὁ Τόμυ Μόραν; Μὰ δὲν πέθανες λοιπόν; φώναξε ἀπελπισμένη ἡ γυναῖκα ἐκείνη.

Τότε μόνο ὁ Τόμυ ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπό της τὴν ἀγαπημένη του Τζόαν.

— Βλέπω πὼς τὰ κατάφερες μιὰ χαρά, τῆς ἀπάντησε. Βιάστηκες νὰ μ' ἀντικαταστήσης μ' αὐτὸν τὸν κρεμανταλᾶ. Εἶχα δίκηο νὰ μὴ λογαριάζω τὰ λόγια σου...

Μάταια ἐκείνη προσπάθησε νὰ τὸν πείση πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπάη καὶ πὼς εἶχε παντρευτῆ τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάνη τὸ ταξίδι ὥς τὸ Σουδὰν καὶ νὰ ζήση στὴ χώρα ποὺ «πέθανε» ὁ μοναδικὸς της ἔρωτας. Μάταια τοῦ εἶπε πὼς εἶχε γράψει στὸν Γκάρνερ καὶ γύρευε τὰ πράγματά του. Αὐτὸς δὲν τὴν πίστεψε. Ἡ ἀπρόοπτη ὅμως συνάντησί του μὲ τὴν Τζόαν, τάραξε τὸ λογικό του. Γιὰ νὰ τὴν ξεχάση, ἄρχισε νὰ πίνη πιὸ πολύ, νὰ παραμελῆ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτα. Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ καταστραφῆ καὶ νὰ γίνη ὁ πιὸ φτωχὸς χρυσοθήρας! Ἔφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ ζητάη δανεικὰ ἀπ' τὴ γρηὰ ἀλεποῦ, τὸν Γκάρνερ, ποὺ γιὰ νὰ τοῦ δώση λεφτά, τὸν ἐξευτέλιζε καὶ τὸν κορόϊδευε σὰν σκλάβο.

Κι' ὁ Μόραν, ποὺ ποτέ του δὲν εἶχε χωνέψει αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο γέρο, ὡρκίστηκε νὰ τὸν καθαρίση. Ἄλλωστε, αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ τὴ σατανικὴ ἰδέα νὰ δοκιμάση τὴν ἀγάπη τῆς Τζόαν, τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴ ζωή, διώχνοντας ἀπ' τὴ καρδιά του τὴ μόνη γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά...

Καί, μιὰ μέρα, πάνω σ' ἕναν καυγᾶ, σκότωσε τὸν Γκάρνερ, μαχαιρώνοντάς τον στὸ στῆθος, γιὰ νὰ ἡσυχάση ἀπ' τοὺς ἐξευτελισμούς του.

Ἡ δίκη τοῦ Τόμυ Μόραν ἦταν ἁπλῆ καὶ σύντομη. Ὁ σύζυγος τῆς Τζόαν δὲν σκοτιζόταν νὰ κάνη ἀνακρίσεις καὶ ν' ἀνοίξη ἱστορίες μὲ τοὺς χρυσοθῆρες. Ἤξερε πὼς ὅλοι τους ἦταν κατεργάρηδες καὶ παληάνθρωποι. Καὶ διέταξε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἐγκληματία.

Ἕνα μόνο πρᾶγμα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση: τὴν ἀπελπισία τῆς γυναίκας του. Ἡ Τζόαν ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Τόμυ καὶ πέθανε, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ὅταν γύρισαν στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ μαρασμό, δίχως ὅμως νὰ προδώση ποτὲ τὸ μυστικό της.

Ἔτσι τέλειωσε ἡ ἱστορία τοῦ χρυσοθήρα Τόμυ Μόραν, ποὺ εἶχε ἀποκτηνωθῆ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ ποὺ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὸ ἄσχημο παιχνίδι ποὺ εἶχε παίξει στὸ μόνο πλάσμα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε.

Καὶ μιὰ μέρα, πάνω σ' ἕνα καυγᾶ, σκότωσε τὸν Γκόρνερ...

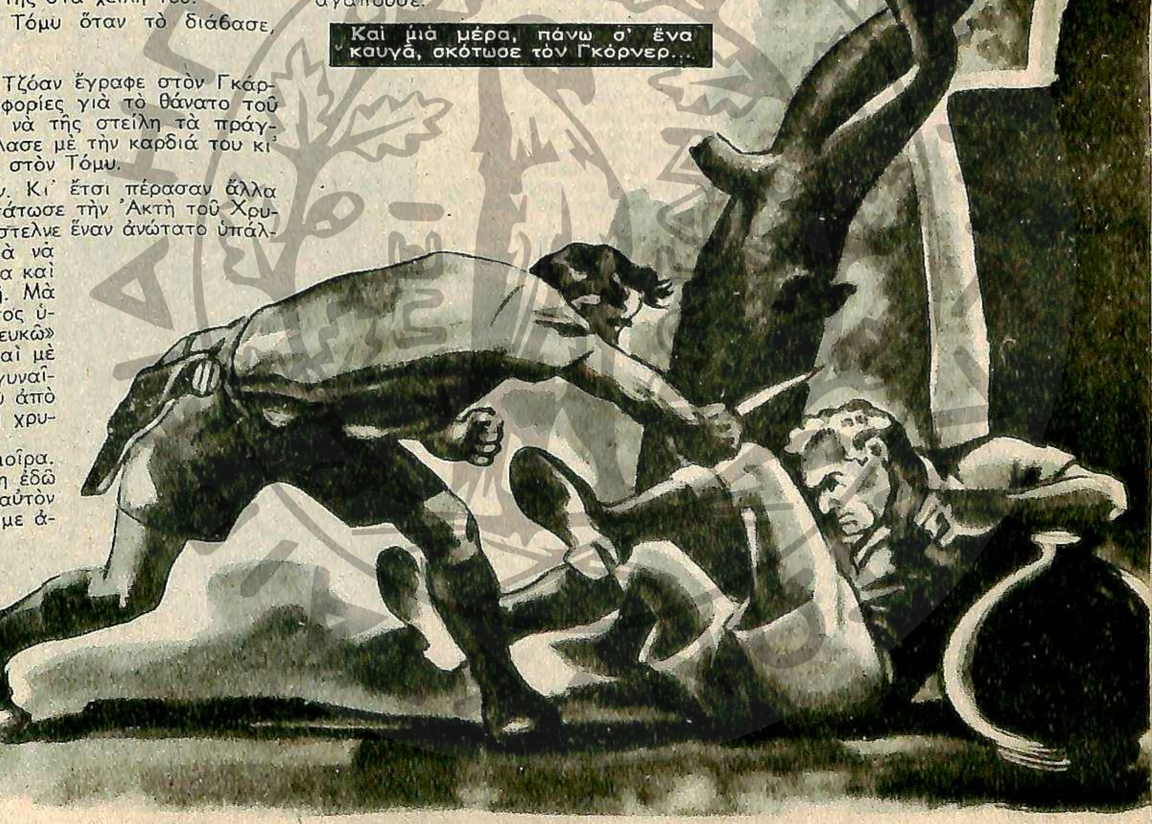

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Θ Α νόμιζε κανεὶς πὼς μὲ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα θὰ παύαμε ν' ἀσχολούμεθα μὲ βραδυνὲς τουαλέττες. Κάθε ἄλλο ὅμως παρὰ αὐτὸ συμβαίνει. Γιατὶ οἱ βραδυνὲς τουαλέττες εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ κάθε ἐποχή.

Μὴ ξεχνοῦμε πὼς οἱ ταράτσες τῶν πολυκατοικιῶν μας ποὺ μοιάζουν πολλὲς φορὲς μὲ κρεμαστοὺς κήπους, δίνουν ἀφορμὴ σὲ πολλῶν εἰδῶν συγκεντρώσεις, ἀκόμη καὶ πολὺ ἐπίσημες. Ἔπειτα εἶναι οἱ σάλλες τῶν ἐξοχικῶν ξενοδοχείων, οἱ λουτροπόλεις καὶ τόσα ἄλλα. Ἂς δοῦμε λοιπὸν τί συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς βραδυνὲς τουαλέττες.

Τὸ σατὲν καὶ ἡ δαντέλλα πρωτοστατοῦν, τὰ δύο αὐτὰ ὑλικὰ ποὺ ὑπογραμμίζουν τὴν ἔμφυτη γυναικεία χάρι καὶ κομψότητα.

Ἄλλοτε τὸ σατὲν μόνο του καὶ ἄλλοτε συνδυασμένο μὲ τὴ δαντέλλα παρουσιάζουν τὶς ὡραιότερες τουαλέττες γι' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Τὸ ρὸζ χρῶμα βρίσκει ἐδῶ ἰδιαιτέρως τὴ θέσι του καὶ πολὺ συχνὰ βλέπομε ρὸζ σατὲν νὰ συνδυάζεται μὲ δαντέλλα σὲ ἀπόχρωσι παλιοῦ χρυσοῦ.

Τὸ σατὲν χρησιμοποιεῖται ἰδίως σὲ «κοὺπ ντὲ στὺλ» ποὺ θυμίζουν ἔργα φημισμένων ζωγράφων, ποὺ ἀπεθανάτισαν τὶς κομψὲς γυναῖκες περασμένων ἐποχῶν.

Ἀπαραίτητο γιὰ τὶς ὑπαίθριες δεξιώσεις ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω εἶναι ἕνα εἶδος κάπας ποὺ ἄλλοτε φθάνει ὡς τὴ μέση τῆς πλάτης καὶ ἄλλοτε περνάει τὴ μέση καὶ φθάνει ἐνίοτε καὶ στοὺς γοφούς. Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ἡ κάπα αὐτὴ γίνεται ἀπὸ ὕφασμα βαμβακερό. Ἀλλὰ καθὼς σᾶς εἴπαμε καὶ ἄλλοτε τὰ σημερινὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα δὲν ξεχωρίζουν σὲ τελειότητα ὑφάνσεως ἀπὸ ἄλλα πλούσια ὑφάσματα.
Κοντὰ στὶς μονόχρωμες τουαλέττες οἱ πολύχρωμες ποὺ ἐπιτυγχάνονται μὲ κάθε εἶδος ἐμπριμὲ ἁμιλλῶνται σὲ κομψότητα.

Βλέπομε σ' αὐτὲς νὰ συνδυάζωνται τὰ πιὸ ἀπίθανα χρώματα, ὅπως τὸ πράσινο, τὸ μπλέ, τὸ μώβ, τὸ λιλὰ καὶ νὰ ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα ἕνα ἐπανωφόρι χωρὶς μανίκια ἀπὸ φαϊγ ἄλλοτε λιλὰ καὶ ἄλλοτε πράσινο.

Ἄλλοτε στὰ ἐμπριμὲ τῆς ἐποχῆς τὰ συνδυαζόμενα χρώματα εἶναι τὸ γκρίζο ἀσημί, τὸ ρὸζ τῆς αὐγῆς, τὸ μπλὲ τῆς σεληνόλουστης νύχτας καὶ ἄλλοι τόνοι πιὸ ἔντονοι γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουν τὶς ἁπαλὲς ἀποχρώσεις.

ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Τὰ σκωτσέζικα, ποὺ τόσο φορέθηκαν τὸν χειμῶνα θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φοριοῦνται καὶ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι.
Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐνόητο, γιατὶ ἄλλοτε τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα ἦταν ἀποκλειστικὰ μάλλινα, σήμερα ὅμως μὲ τὶς τόσες καινοτομίες ποὺ εἴδαμε νὰ συντελοῦνται στὴν τέχνη τῆς ὑφαντικῆς, τὸ σκωτσέζικο ὕφασμα ἐπιβάλλεται στὴ μόδα χωρὶς πιὰ νὰ συμβάλλη τὸ μαλλὶ στὴν ἄρτια ἐμφάνισί του.
Θὰ δοῦμε λοιπὸν τὸ φετεινὸ καλοκαίρι ποικιλόχρωμα σκωτσέζικα βαμβακερά. Οἱ πιὸ εὐγενικοὶ συνδυασμοὶ θὰ εἶναι τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ἄσπρου.
Τὰ περισσότερα σκωτσέζικα θὰ ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα ἕνα γιακαδάκι πικεδένιο ἄσπρο.
Τὸ πικὲ εἶναι ἀπαραίτητο σχεδὸν συμπλήρωμα κάθε τουαλέττας, γι' αὐτὸ ἐμφανίζεται καὶ βαμβακερό, ἀλλὰ καὶ μεταξωτό.
Ἄλλα φετεινὰ ὑφάσματα θὰ εἶναι τὸ ρέπς, τὸ ζερζέ, καὶ διάφορα νταμιὲ βαμβακερά. Καὶ μία καινούργια ὕλη ποὺ θὰ' ἀντικαταστήση τὸ νάϋλον εἶναι τὸ «γκλαστὲξ» ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ πολὺ γιὰ γιακαδάκια. Πλένεται εὔκολα καὶ ἔχει ἕνα γυάλισμα ποὺ τὸ κάνει νὰ φιγουράρη.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ σημερινὰ φανταιζὶ ταγιὲρ θὰ προσελκύσουν ὅλες τὶς κομψές, γιατὶ συνδυάζουν μαζὺ μὲ τὴν πρακτικότητά τους καὶ ἐξαιρετικὴ χάρι στὴ γραμμή. Πολλὰ παρουσιάζουν τὴ γραμμὴ ποὺ χαρακτηρίζεται μὲ τὴ ριχτὴ ζακέττα τὴν κοντὴ ὡς τοὺς γοφούς, ἐνῷ ἡ φούστα ἄλλοτε εἶναι φαρδειὰ μὲ κουφωτὲς πιέτες ἄλλοτε εὐθύγραμμη μὲ ἐλαφρὰ τάσι στενέματος πρὸς τὰ κάτω.
Σὲ ἄλλα πάλι ταγιὲρ ἡ ζακέττα διαλέγει τὴν κούπ, ποὺ χαρακτηρίζεται μὲ τὴν ἐφαρμοστὴ μέση, χωρὶς ὅμως γι' αὐτὸ νὰ παραμένη σχολαστικὰ στὴν κλασσικὴ γραμμή.
Τὸ γεγονὸς εἶναι ἕνα: ὅτι ἐκεῖνο, ποὺ κάνει τὴ μία ζακέττα νὰ διαφέρη ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι οἱ ἀπειράριθμες λεπτομέρειες ποὺ βάζουν τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη σφραγίδα τους. Ἔτσι, ὁ γιακᾶς, οἱ τσέπες, οἱ διάφορες ντεκούπ, οἱ παραλλαγὲς στὶς γραμμές, ὅταν τὸ ὕφασμα εἶναι ριγωτό, ἡ χαριτωμένη φόρμα τοῦ γιακᾶ, ὁ τρόπος τοποθετήσεως τῶν κουμπιῶν, δίνουν στὸ ταγιὲρ ἕνα ἰδιάζοντα χαρακτῆρα, κάποια ξεχωριστὴ ἀτομικότητα.

ΧΩΡΙΣ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Ὅλα σχεδὸν τὰ ἀνοιξιάτικα καὶ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια εἴτε ριχτά, εἴτε ἐφαρμοστά, εἴτε μὲ μακρυὰ μανίκια, εἴτε μὲ τρουὰ κὰρ γίνονται χωρὶς γιακάδες. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δίνει στὸ ἐπανωφόρι κάτι τὸ πιὸ ἀνάλαφρο ὅπως ταιριάζει σὲ ἐπανωφόρια αὐτῆς τῆς ἐποχῆς.
Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ γίνονται ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμα ἢ φανταιζὶ καὶ πολλὲς φορὲς γαρνίρονται ἑκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ μὲ μία πὰτ ἀπὸ βελοῦδο.
Τὰ μανίκια εἶναι μᾶλλον φαρδειὰ καὶ καταλήγουν σὲ ρεβέρ.
Τὸ κούμπωμα εἴτε σταυρωτὸ εἴτε ἴσιο γίνεται ψηλὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸ ὡς τὸ στῆθος τρία κουμπιὰ μονὰ ἢ ἕξη γιὰ τὶς δυὸ σειρές.
Ὅσες ἔχουν πολὺ ὡραῖο λαιμὸ δὲν φοροῦν τίποτε μέσα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, ἀλλὰ ἂν ὁ λαιμὸς δὲν εἶναι ἄμεμπτος μιὰ εὔμορφη ἐσάρπα ὡραῖα δεμένη κρύβει τὶς ἀτέλειες.
Ὅταν φοροῦμε ἐσάρπα προσπαθοῦμε νὰ προσαρμόζουμε στὸ χρῶμα της τὸ χρῶμα τῶν γαντιῶν καὶ τῆς τσάντας.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Τὴν ἐπάνοδο στὴ ρωμαντικὴ ἐποχὴ τὴν δείχνουν μερικὲς φόρμες μεγάλων καπέλλων, ποὺ συνοδεύουν τὶς ἀνοιξιάτικες τουαλέττες. Εἶναι μεγάλα τὰ μπόρ τους, κατεβαστὰ καὶ ἔχουν χαμηλοὺς τεπέδες.
Τὰ γαρνιρίσματά τους εἶναι λουλούδια μὲ συνδυασμὸ ἀπὸ κορδέλλες φαϊγ ἢ γκρό.
Ψάθες λεπτὲς χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς μεγάλες αὐτὲς φόρμες καὶ ἐνίοτε τὸ κάτω μέρος τῆς ψάθας εἶναι ντυμένο μὲ μεταξωτὸ σκοῦρο σὲ χρῶμα ποὺ νὰ θυμίζη τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Τὰ καπέλλα αὐτὰ φοριοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ἐμπριμὲ φορέματα ποὺ ἔχουν κοντὰ μανίκια καὶ εἶναι ἀρκετὰ ντεκολτὲ μπροστά.

ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Ἄλλες φόρμες καπέλλων, ποὺ θυμίζουν ἐπίσης παλιὲς ἐποχὲς εἶναι οἱ τόκες, ποὺ ἔχουν τὸ σχῆμα τῶν καπέλλων, ποὺ φοροῦσαν οἱ ἀμαζόνες. Τὸν παλιὸ ἐκεῖνο καιρὸ οἱ ἱππεύτριες φοροῦσαν μακρυὲς φοῦστες καὶ ἵππευαν γυναικεῖα. Ἀπαραίτητο λοιπὸν ἦταν καὶ τὸ καπελλάκι ποὺ εἶχε ἕνα ἰδιαίτερο σχῆμα ἀκριβῶς σὰν μερικὲς τόκες ποὺ συνοδεύουν τὰ τωρινὰ ταγιέρ.
Καὶ γιὰ νὰ τριτώσουν τὰ πράγματα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς νὰ καὶ τὰ μουσκεταὶρ γάντια ποὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους γιὰ νὰ συμπληρώσουν ἕνα κλασσικὸ ταγιέρ.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΓΚΡΟ—ΓΚΡΑΙΝ

Ἕνα ἀπὸ τὰ κομψότερα γαρνιρίσματα τῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ καλῆς ποιότητος γκρὸ-γκραίν. Ἐμφανίζεται σὲ διάφορα χρώματα καὶ σὲ λευκὸ καὶ ἔχει τὸ μεγάλο προσὸν ὅτι προσαρμόζεται μὲ ὅλα τὰ ὑφάσματα μεταξωτά, βαμβακερὰ ἢ μάλλινα. Εἶναι τὸ πιὸ μοδέρνο γαρνίρισμα γιὰ ἕνα φόρεμα, γιὰ ἕνα ταγιέρ, γιὰ ἕνα ἐπανωφόρι.
Σᾶς παραθέτομε μερικοὺς τρόπους γαρνιρίσματος:
Σὲ ἕνα ταγιὲρ κλασσικὸ γαρνίρομε τὸν γιακά, τὶς τσέπες καὶ τὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν.
Σὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ ποπλίνα μαρίν, ποὺ ἔχει ὅλη τὴ φούστα πλισσὲ στερεωμένη σὲ ἕνα ἀμπιεσμάν, ποὺ τελειώνει μὲ ἄσπρη γκρὸ-γκραὶν γαρνίρεται ἐπίσης τὸ ἄνοιγμα τοῦ μπούστου μὲ τὴν ἴδια γκρὸ-γκραὶν καθὼς καὶ τὰ μανίκια ἐκεῖ, ποὺ τελειώνουν τὰ ρεβέρ.
Ἕνα ἐπανωφόρι ριχτὸ ἀνοιξιάτικο εἶνε ὅλο γαρνιρισμένο μὲ γκρὸ-γκραὶν σὲ ἀνοικτότερο ἢ σκουρότερο τόνο.
Σὲ ἄλλο φόρεμα ἡ γκρὸ-γκραὶν τοποθετεῖται σὲ ὅλο τὸ μῆκος τοῦ ἀνοίγματος τοῦ κορσάζ.

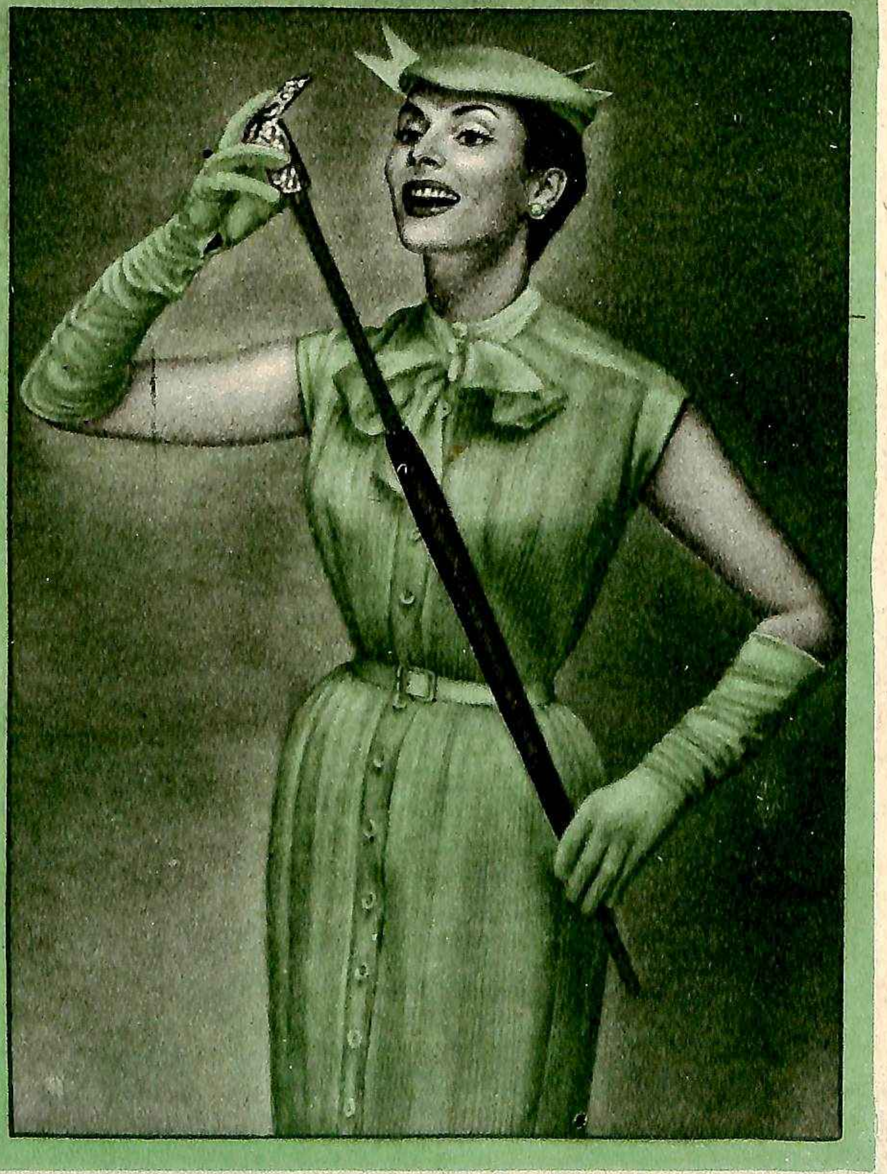

Ἕνα χαριτωμένο ἀνοιξιάτικο φόρεμα.

Δύο ὄμορφες κεντημένες μπλοῦζες ποὺ θὰ συνοδεύουν τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιὲρ σας. Στὸ πλάϊ βλέπετε τὸ σχέδιο τοῦ κεντήματος.

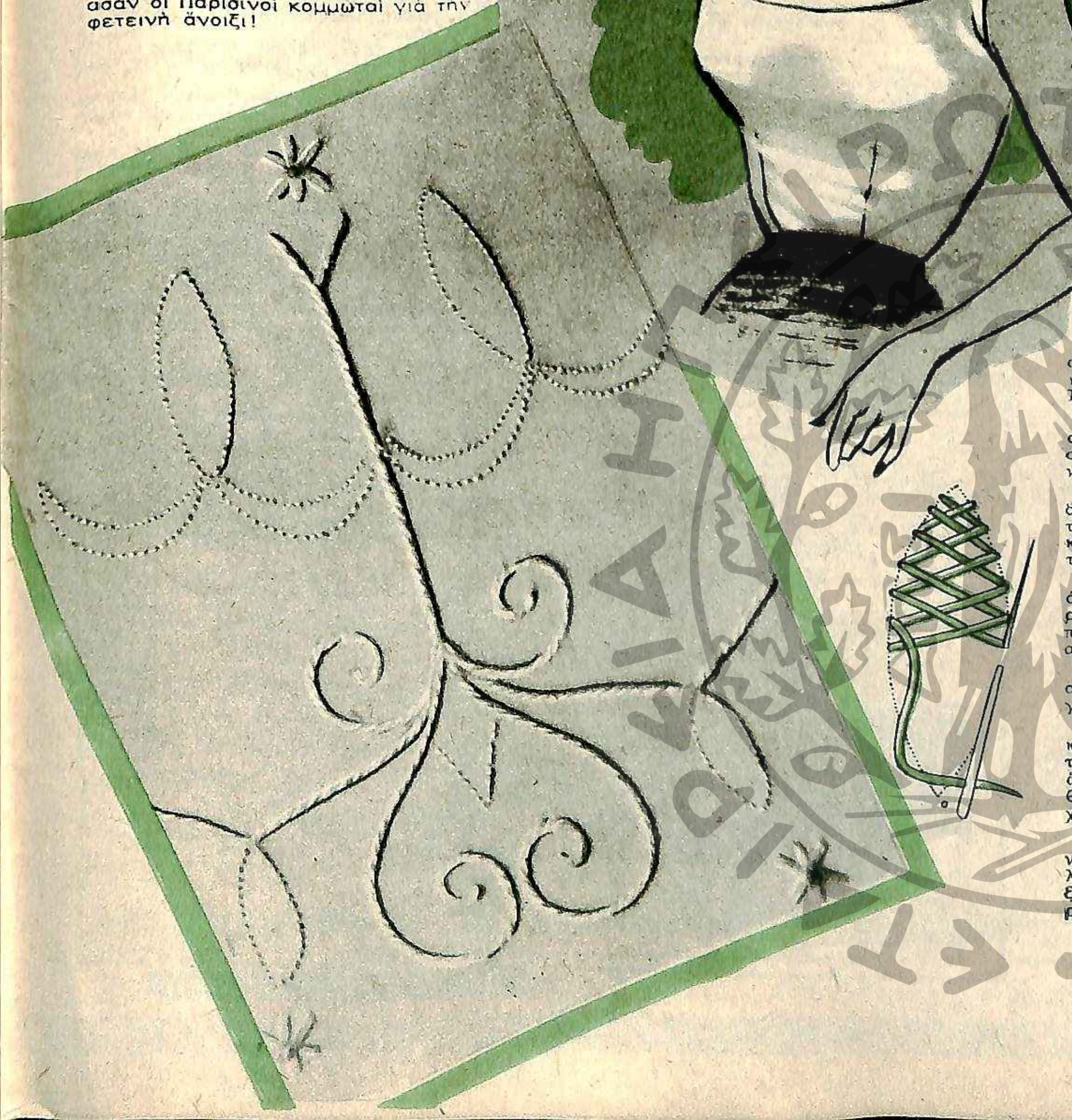

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΕΝΤΗΜΕΝΕΣ

Οἱ κεντημένες μπλοῦζες ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἐφέτος ἡ μόδα εἶναι ὡραιότατες καὶ ἀντιπροσωπεύουν κομψότητα καὶ φρεσκάδα. Γίνονται ἀπὸ λινὴ βατίστα ἢ ἀπὸ μουσολίνα καὶ κεντιοῦνται μὲ διάφορα σχέδια ἀναλόγως τοῦ σχεδίου ποὺ ἔχουν.
Πολὺ τῆς μόδας εἶναι αὐτὲς ποὺ ἔχουν ἑκατέρωθεν τῆς φάσας τοῦ κλεισίματος ἕνα μικρὸ βολὰν σουρωτό, τὸ ὁποῖον κεντιέται μὲ λεπτὰ κλαράκια.
Μιὰ ἄλλη μπλούζα πιὸ νεανικὴ ἔχει ἕνα στρογγυλευμένο ἀμπιεσμὰν ποὺ εἶναι ὅλο κεντημένο μὲ τὴ βελονιὰ ποὺ λέγεται ρίζα.
Τὸ ὑπόλοιπο τῆς μπλούζας κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμὰν εἶναι ἐφαρμοστὸ καὶ ἔχει δυὸ πένσες στὰ πλάγια ποὺ βοηθοῦν στὴν καλὴ ἐφαρμογή.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἔχουν τόσο ὄμορφη γραμμὴ τα νεανικὰ χτενίσματα, ποὺ παρουσίασαν οἱ Παρισινοὶ κομμωταὶ γιὰ τὴν φετεινὴ ἄνοιξι!

Μία πρωτότυπη πολὺ μικρὴ χωρίστρα στὸ δεξὶ πλάϊ. Χωρίστρα ποὺ σταματᾶ ἀπότομα καὶ ἀναγκάζει ὅλα τὰ ἄλλα μαλλιὰ νὰ ἑνώνωνται στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ γιὰ νὰ καταλήγουν σὲ χαριτωμένες μπουκλίτσες.

★ Ὅλα τὰ μαλλιὰ βουρτσισμένα πρὸς τὰ πίσω σχηματίζουν σὰν κάσκα καταλήγοντας σὲ μπουκλέττες φλού, ἐνῷ πάνω ἀπὸ τ' αὐτιὰ δύο-τρεῖς πλατεῖες ὀντουλασιὸν προσδίδουν γλυκύτητα στὴ φυσιογνωμία.

★ Ἴσια, ὁλοΐσια μαλλιά, ποὺ γυρίζουν μόνο λίγο στὶς ἄκρες γιὰ νὰ σχηματίζουν ἕνα ἁπλὸ χτένισμα γεμᾶτο ἀφέλεια. Πολὺ δύσκολο στὸ κόψιμο ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ τεχνικό.

★ Καὶ ἕνα βραδυνὸ κτένισμα μὲ μαλλιὰ κομμένα πολὺ κοντὰ μὲ ἄφθονες μποῦκλες τοποθετημένες στὴν τύχη. Οὔτε χωρίστρα οὔτε ὡρισμένη κατεύθυνσις τῶν μαλλιῶν. Ἕνα κεφάλι ἐφήβου.

Θέλει λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ὀβὰλ πρόσωπο.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Καρλόττα, Μακρυνίτσα: Τὰ στίγματα αὐτὰ δὲν ἐξαλείφονται δυστυχῶς. Τὰ νύχια σας θὰ δυναμώσουν ἂν τὰ τρίβετε μὲ λίγο λάδι.

Μοναχοκόρην: Ἔλαβα τὴ διεύθυνσι σας, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐθυμίζατε στὸ γράμμα σας αὐτὸ τί ἐζητούσατε ἀπὸ ἐμέ. Περιμένω νὰ μοῦ τὸ γράψετε.

Βολιωτοπούλα: Ἡ περίπτωσίς σας δὲν εἶνε μοναδική. Προσπαθῆστε ν' ἀντιδράσετε ἀποφεύγοντας ὅσο τὸ δυνατὸν τὴ μοναξιὰ καὶ ἐπιδιώκοντας μὲ κάθε τρόπο τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι.

Μὼβ ἀνεμώνη: Παιδιάστικες ἐπιπολαιότητες! Μὴν ἀμφιβάλετε ὅτι γρήγορα θὰ παρηγορηθῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι τὸ «ποτὲ πιά», ποὺ λέτε σήμερα, δὲν στέκει καθόλου στὰ 18 σας χρόνια.

Τρελλὴ καρδιά: Καλὴ εἶναι ἡ δίαιτά σας, ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν νὰ παίρνετε καὶ λίγη μαγιὰ τῆς μπύρας.

Μ. Anast. Κάϊρον: Θὰ στοιχίση 1 μὲ 1½ ἑκατομμύριο, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρετε καλὰ μέτρα: Τὸ γῦρο τοῦ κεφαλιοῦ, ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ ὡς τὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπο ὡς τὸ σβέρκο. Θὰ ὑποδείξετε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ τὸ χτένισμα.

Ἀγριολούλουδο, Σπάρτη: Σᾶς συνιστῶ νὰ προτιμήσετε μαλλὶ τρίκλωνο καὶ βελόνες τοῦ πλεξίματος ἀρ. 3. Τὸ χρῶμα θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴ φούστα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ φορᾶτε τὸ πουλόβερ.

Π. Χ.: Συνεχῖστε τὴν ἴδια κρέμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ύπό ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ό Τόμ Τσάρλεϋ καί ό Μπόμπυ ξεκίνησαν μέ δυό άλογα γιά νά φτάσουν τό Λωράν. Στό Κέντ ό Τσάρλεϋ κόλλησε τό αύτί του στή γή καί άκουσε τό «τρότ» ένός άλόγου πού πλησίαζε. Σέ λίγο είδαν νά περνάη άπό μπροστά τους ό Λωράν μέ τόν «Πέρτενερ». Ό Τσάρλεϋ καί ό Μπόμπυ, άντί ν' άκολουθήσουν τόν κλέφτη, πήραν ένα λοξό μονοπάτι καί σέ δυό ώρες έφτασαν στήν κορυφή τού Κάστλ Χίλλ, πού έβλεπε πρός τό λιμάνι τού Δούβρου.

—Κερδίσαμε μιά ώρα! είπε ό Τσάρλεϋ. Δέν μάς χρειάζεται περισσότερο...

15ον

—Ώλ ράϊτ! φώναξε ό Μπόμπυ, χαρούμενος τώρα κι' αύτός, άφού έβλεπε τόν δάσκαλό του τόσο εύχαριστημένο.

Σέ μισή ώρα, οί δυό καβαλλάρηδες έμπαιναν στό Δούβρο άπό τόν κεντρικό δρόμο τού λιμανιού. Έκεί ό Τσάρλεϋ δίστασε γιά μιά στιγμή.

—Πού θά πάη νά μείνη άραγε ό κλέφτης μας, μονολογούσε, στό «Κόκκινο Λαγωνικό» ή στήν «Ταβέρνα τού λιμανιού»;... Όχι, όχι, στό «Κόκκινο Λαγωνικό»!...

Κι' έχοντας πλάϊ του τό Μπόμπυ, μπήκε σ' ένα μικρό δρομάκο κι' έφτασε μπροστά σέ μιά ταβέρνα, πού είχε μιά ταμπέλα πολύ χτυπητή, πού παρίστανε ένα πελώριο σκύλο, νά κυνηγάη σ' ένα λειβάδι μιά πράσινη άλεπού!

Όπως κάθε ξενοδόχος, πού ξέρει καλά τή δουλειά του κι' ό ίδιοκτήτης τής ταβέρνας έκείνης, μόλις είδε τούς καβαλλάρηδες νά μπαίνουν στήν αύλή του, έτρεξε άμέσως νά τούς ύποδεχθή μέ τό σκούφο στό χέρι. Γνώρισε τόν Τσάρλεϋ, πού πήγαινε ταχτικά στό Δούβρο καί φώναξε:

—Μπά! καλώς τόν Τσάρλεϋ άπό τό Ούϊμπλεντον!

—Ναί, άγαπητέ μου Πίγκ, έγώ είμαι! τού άπάντησε έκείνος.

Κι' άφού κατέβηκε άπό τό άλογό του, ό Τσάρλεϋ πήρε άπό τό μπράτσο τόν ξενοδόχο καί τού είπε στ' αύτί:

—Πίγκ, θέλω νά μού κάνης μιά χάρι!

—Πολύ εύχαρίστως, φίλε μου! τού είπε έκείνος. Τίποτα δέν μπορώ νά σού άρνηθώ άπό τότε πού μ' έκανες νά κερδίσω έκατό λίρες στίς τελευταίες κούρσες, μέ τό νά μού ύποδείξης τό άλογο, πού θά νικούσε. Λοιπόν, λέγε!

—Ά, δέν πρόκειται νά σού ζητήσω καί μεγάλα πράγματα. Λοιπόν, ξέρεις τί θέλω; Τή φορεσιά σου ώς αύριο τό πρωΐ!...

—Τή φορεσιά μου; άπόρησε γελώντας ό ξενοδόχος. Πρόκειται νά πάς σέ κανένα «μπάλ μασκέ» ή μήπως σέ κυνηγάει ή άστυνομία;

Ό Τσάρλεϋ άρχισε νά γελάη κι' αύτός.

—Ούτε σέ χορούς πηγαίνω πιά, ούτε κανένα έγκλημα έκανα, έννοια σου! Θέλω άπλούστατα νά πιάσω ένα κλέφτη, πού μού πήρε τό καλύτερο άλογό μου!...

Ό Πίγκ έξυσε τή μύτη του. Αύτό έδειχνε ότι ή πρότασι τού Τσάρλεϋ δέν τού άρεσε καί πολύ. Ήταν άνθρωπος φιλήσυχος καί δέν ήθελε φασαρίες στό μαγαζί του. Κι' ένώ έψαχνε νά βρή κάποια πρόφασι γιά ν' άρνηθή, ό Τσάρλεϋ τόν πρόλαβε καί τού είπε:

—Άλήθεια, μίστερ Πίγκ, τήν Κυριακή έχουμε κούρσες...

—Μπά! είπε ό ξενοδόχος μ' ένδιαφέρον.

—Βέβαια! Καί μάλιστα θά μπορούσα νά δώσω σ' έναν άνθρωπο ύποχρεωτικό κι' έξυπνο τό όνομα τού άλόγου πού θά νικήση!...

Ό ξενοδόχος κατάλαβε άμέσως... Άν δέν ήθελε τίς φασαρίες, άγαπούσε όμως τά λεπτά καί δήλωσε:

—Καλά, μίστερ Τσάρλεϋ, ή φορεσιά μου είναι στή διάθεσί σου! Άν θέλης μάλιστα, έλα στήν κάμαρά μου νά σού τή δώσω...

—Ναί, μά δέν φτάνει μονάχα ή φορεσιά...

—Τί άλλο θέλεις, λοιπόν;

—Θά μού χαρίσης, άγαπητέ μου, καί τό έπάγγελμά σου. Πρέπει ώς αύριο τό πρωΐ νά σέ άντικαταστήσω στό μαγαζί σου. Άμα μού δώσης τόν σκούφο σου καί τήν ποδιά σου, έσύ θά κλειστής στήν κάμαρή σου καί δέν θά παρουσιαστής παρά όταν σέ φωνάξω.

—Καί τούς πελάτες μου ποιός θά τούς περιποιηθή, φίλε Τσάρλεϋ; ρώτησε ό ξενοδόχος.

—Έγώ!

—Έσύ;...

—Ναί, έγώ! Μά τί, τόσο δύσκολο σού φαίνεται; Νομίζεις πώς πρέπει νά είναι κανείς βγαλμένος άπό τό Πανεπιστήμιο τής Όξφόρδης γιά νά διευθύνη ένα μαγαζί σάν τό δικό σου, γιά μιά βραδυά;... Άς είναι όμως, άν δέν θέλης, πηγαίνω στόν Μπίλ Σάρπ, στήν «Ταβέρνα τού λιμανιού» καί τότε θά μάθη αύτός τό όνομα τού άλόγου πού θά νικήση τήν Κυριακή...

—Καλά, καλά, είπε άναστενάζοντας ό ξενοδόχος. Είσαι, μά τήν άλήθεια, περίεργος άνθρωπος Τσάρλεϋ, καί πρέπει νά κάνω ό,τι μού ζητάς! Άλλά τί θά πούν οί ύπηρέτες μου, όταν θά δούν στή θέσι μου έναν άλλο;

—Μπά! θά τούς πής ότι δέχτηκες τήν προσωρινή άντικατάστασι, γιατί σέ διέταξε ή άστυνομία.

Ό Πίγκ άναγκάστηκε νά δεχθή τά έπιχειρήματα τού Τσάρλεϋ.

Καί τότε ό μπάρμπα-Τόμ γυρίζοντας στό Μπόμπυ, πού είχε παρακολουθήσει όλη τή συζήτησι, τού είπε:

—Πήγαινε, παιδί μου, νά βάλης τά άλογα στό σταύλο κι' έπειτα κρύψου στό δωμάτιο, πού θά σού δώση ό Πίγκ...

—Μάλιστα, μίστερ Τσάρλεϋ, άπάντησε ό μικρός τζόκεϋ, πού είχε πάρει πιά τήν άπόφασι ν' άκολουθή πιστά τίς διαταγές τού δασκάλου του.

Σέ λίγη ώρα ό Μπόμπυ κι' ό Πίγκ ήταν κλεισμένοι στά δωμάτιά τους καί κλειδωμένοι μάλιστα!

Κι' ό Τσάρλεϋ, μέ μιά κάτασπρη ποδιά κι' ένα σκούφο χωμένο βαθειά, έτσι, πού ν' άλλάξη ή φυσιογνωμία του, πηγαινοερχόταν στό μαγαζί δίνοντας διαταγές στούς κατάπληκτους ύπηρέτες, μέ τέτοια μάλιστα μαεστρία, σάν νά έκανε χρόνια τό έπάγγελμα αύτό!

Ό Πίγκ, πίσω άπό τό παράθυρο, έβλεπε τόν άντικαταστάτη του νά κάνη τή δουλειά του μιά χαρά. Δέν τό κουνούσε άπό τήν πόρτα κι' όταν παρουσιαζόταν κανένας πελάτης, ό Τσάρλεϋ τόν ύποδεχόταν μέ χαμόγελα καί ύποκλίσεις.

Ό Μπόμπυ όμως, κλεισμένος στό δωμάτιό του, σάν τόν ποντικό στή φάκα, σκεφτόταν μήπως μ' αύτά πού έκανε ό δάσκαλός του, είχε τρελλαθή! Γιατί νά κάθουνται καί νά χάνουν τόν καιρό τους στήν ταβέρνα τού Πίγκ, ένώ έπρεπε τώρα νά κυνηγούν τόν Λωράν καί τόν «Πέρτενερ» στό δρόμο;...

Σέ μιά στιγμή είδε άπό τό παράθυρο τόν Τσάρλεϋ νά κυττάζη μέ περιέργεια κάτι κουτιά καί κάτι μπουκάλια, πού τού είχε φέρει πρίν λίγα λεπτά ένας ύπηρέτης. Τά μύριζε καί δοκίμαζε τά χρώματά τους σέ μιάν άκρη τής πόρτας. Ύστερα κρύβοντας ένα μπουκάλι στήν τσέπη του, είπε σ' έναν ύπηρέτη νά πάη τ' άλλα στό σταύλο.

—Έχουμε τώρα καί ζωγραφική! σκεπτόταν ό Μπόμπυ. Σίγουρα ό δυστυχισμένος ό

—Ξέρεις, μαμά, πόση οδοντόκρεμα έχει μέσα τό κάθε σωληνάριο;... Δυό φορές τό γύρο τού χαλιού μας!

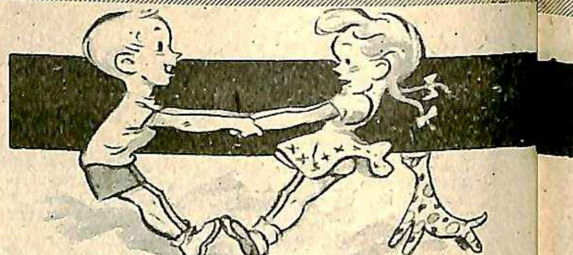

μπάρμπα-Τόμ έχει χάσει τά λογικά του!...

Όταν όμως είδε τόν ψευτοξενοδόχο νά βγαίνη στό δρόμο γιά νά ύποδεχθή ένα ταξιδιώτη, ό μικρός τζόκεϋ άλλαξε γνώμη γιά τό δάσκαλό του. Ό καινούργιος πελάτης, πού έμπαινε τώρα στήν αύλή σέρνοντας άπό τό χαλινάρι ένα άλογο, δέν ήταν άλλος άπό τό Λωράν μέ τόν «Πέρτενερ»!

Ό μικρός τζόκεϋ πήγε νά πετάξη άπό τή χαρά του. Έβλεπε ότι όσα είχε πή ό μπάρμπα-Τόμ, έβγαιναν άληθινά!...

Νά πού πρόλαβαν τόν Λωράν! Νά πού ό «Πέρτενερ» βρισκόταν τώρα στήν ταβέρνα, πού προσωρινός διευθυντής της ήταν ό Τσάρλεϋ! Τί άλλο ήθελε;

Ό Μπόμπυ ήταν βέβαιος πιά ότι ό μπάρμπα-Τόμ θάπαιρνε πίσω τό κλεμμένο άλογό του. Άλλά τί περίμενε γιά νά τό κάνη;

Άντί νά τρέξη καί νά πιάση τόν κλέφτη, όπως θά έκανε αύτός άν ήταν στή θέσι τού δασκάλου του, ό Τσάρλεϋ ύποδεχόταν τόν «πελάτη» γελαστός κι' έκανε ό,τι έκείνος τού έλεγε.

Ά, νά! Τώρα παίρνει τόν «Πέρτενερ» άπό τό χαλινάρι, γιά νά τόν πάη στό σταύλο. Ό Λωράν τού έμπιστεύεται τό άλογό του! Καί σέ λίγο ό Μπόμπυ τούς χάνει άπό τήν αύλή.

Ώρισμένως ό κλέφτης δέν είχε καταλάβει τόν Τσάρλεϋ. Τού φερόταν σάν νά ήταν ό πραγματικός ξενοδόχος.

Νύχτωσε.

Οί δυό φυλακισμένοι, ό Πίγκ, κι' ό Μπόμπυ, δέν μπορούν πιά νά βλέπουν άπό τό παράθυρά τους.

Στίς όχτώ, ένας ύπηρέτης τούς έφερε νά φάνε, άλλά ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος θέλησαν νά δοκιμάσουν τό πλούσιο φαγητό πού τούς είχε στείλει ό μπάρμπα-Τόμ. Καί οί δυό ήταν άνήσυχοι, γιά λόγους διαφορετικούς.

Ό Πίγκ, φοβόταν μήπως οί ύπηρέτες του λεηλατήσουν τό μαγαζί κι' ό Μπόμπυ σκεφτόταν ότι σπουδαία πράγματα θά γινόντουσαν τό βράδυ στό «Κόκκινο Λαγωνικό», χωρίς νά είναι κι' αύτός μπροστά γιά νά βοηθήση τό δάσκαλό του.

Σέ λίγο ό Πίγκ, έπειδή, δέν μπορούσε νά κάνη τίποτα, έπεσε στό κρεβάτι του κι' άποκοιμήθηκε.

Ό Μπόμπυ όμως, άνήσυχος πάντα, δέν ένοιούσε νά κλείση μάτι. Λογάριαζε τίς ώρες, πού περνούσαν καί άπελπιζόταν.

Ήταν ή 28η Άπριλίου. Δέν είχε πιά παρά έξη μέρες γιά νά φτάση έγκαίρως στό Παρίσι.

Έξη μέρες! Οί ώρες, τά λεπτά κι' άκόμα καί τά δευτερόλεπτά του ήταν μετρημένα. Καί όμως ήταν ύποχρεωμένος νά μένη κλεισμένος μέσα σ' έκείνο τό δωμάτιο, άχρηστος, γιατί έτσι είχε διατάξει ό μπάρμπα-Τόμ.

Αύτά σκεπτόταν καθώς έστεκε στό παράθυρο. Ξαφνικά, είδε μιά σκιά, πού κρατούσε ένα φανάρι, νά περνάη τήν αύλή καί νά πηγαίνη πρός τό σταύλο.

Δέν πέρασαν τότε λίγα λεπτά καί ή πόρτα τής κάμαράς του άνοιξε. Ό Τσάρλεϋ μπήκε μέσα σάν φάντασμα.

—Λοιπόν; ρώτησε μέ άγωνία ό Μπόμπυ.

—Ώλ ράϊτ, ντήαρ μπόϋ! είπε ό μπάρμπα-Τόμ. Ήρθα νά σέ πάρω. Έλα μαζί μου...

Ό μικρός τζόκεϋ, πού δέν περίμενε δεύτερη πρόσκλησι, κατέβηκε άμέσως, άκολουθώντας τόν Τσάρλεϋ, πού πήγαινε στό σταύλο.

Έκεί ό Μπόμπυ άντίκρυσε ένα περίεργο θέαμα.

Στό παχνί τού «Πέρτενερ», γύρω-γύρω, ήσαν καρφωμένα καμμιά δεκαριά κεριά, πού φώτιζαν όλο τό σταύλο σάν νάταν γιορτή. Σ' ένα κενό διάστημα, δίπλα στό άλογο, ήταν ξαπλωμένος πάνω σέ άχυρένιο στρώμα καί κοιμόταν βαθειά ό Λωράν.

Πιό πέρα βρίσκονταν άραδιασμένα τά κουτάκια μέ τά χρώματα, έκείνα πού είχε δή ό Μπόμπυ άπό τό παράθυρο. Έκεί κοντά πάλι είδε ένα ψαλίδι, ένα χτένι καί άλλα διάφορα πράγματα, πού δέν μπορούσε νά έξηγήση σέ τί χρησίμευαν.

Ό Τσάρλεϋ, όταν είδε τό Μπόμπυ νά χάσκη έτσι, έβαλε τά γέλια.

—Προσέξτε, τού είπε σιγά ό Μπόμπυ, δείχνοντας τό Λωράν. Θά τόν ξυπνήσετε!

—Έννοια σου καί δέν ύπάρχει φόβος! άπάντησε ό Τσάρλεϋ, γελώντας πιό δυνατά. Ό κλέφτης αύτός δέν θά ξυπνήση, παρά όταν θελήσω έγώ.

—Μπά! έκανε ό μικρός τζόκεϋ σαστισμένος, γιατί νόμισε ότι ό δάσκαλός του είχε σκοτώσει τόν Λωράν. Είναι άλήθεια νεκρός;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ή καλή άδελφή

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας καλός βασιλήάς καί μιά όμορφη βασίλισσα. Πέρασαν όμως τρία χρόνια άπό τό γάμο τους καί παιδιά δέν έκαναν. Καϋμό μεγάλο, λοιπόν, είχαν κι' οί δυό τους πού βρέθηκαν στόν κόσμο καί δέν μπορούσαν νά νοιώσουν τή χαρά τού παιδιού. Όλη τήν ήμέρα, προσευχόταν στό Θεό ή βασίλισσα νά τής χαρίση ό,τι ήθελε: είτε άγόρι, είτε κορίτσι.

Άπό τίς πολλές της προσευχές, ό Θεός τής χάρισε ένα πεντάμορφο κοριτσάκι. Τί χαρές ήτανε έκείνες πούγιναν τότε στό παλάτι! Ή εύτυχία τώρα τού βασιλήά καί τής βασίλισσας, ήταν ή μοναχοκόρη τους.

Στά όχτώ χρόνια άπάνω, τούς έστειλε ό Θεός κι' ένα άγοράκι. Χάρηκαν πάλι πολύ ό βασιλήάς κι' ή βασίλισσα, μά πιό μεγάλη ήταν ή χαρά τής άδελφούλας, γιατί τόσον καιρό, τής φαινόταν άνοστη κι' άχαρη ή ζωή της. Πολλές φορές, μάλιστα, συλλογιζόταν κι' έλεγε μονάχη της: «Γιατί τήν τόσο μεγάλη άγάπη τού πατέρα μου καί τής μητέρας μου νά μήν τήν μοιραστώ μ' έναν άδελφούλη ή μιάν άδελφούλα;».

Έτσι ή άδελφούλα τόσο άγάπησε τό άδερφάκι της, πού καθόταν κοντά στή χρυσή του κούνια καί τό νανούριζε. Κι' άν δέν κοιμόταν τό άγοράκι, δέν κοιμόταν κι' έκείνη.

Ένα βράδυ — άβάφτιστο ήταν άκόμα τό μωρό — άκουσε πώς θά έρχόντουσαν οί Μοίρες νά μοιράνουν τόν άδελφούλη της. Τή βραδυά, λοιπόν, έκείνη, δέν έκλεισε μάτι. Είχε πέσει σ' ένα κρεβατάκι, πού ήταν δίπλα στή χρυσή τήν κούνια, κι' έκανε πώς κοιμόταν. Μά τ' αύτιά της τά είχε τεντώσει γιά ν' άκούση τί θά έλεγαν οί Μοίρες.

Σέ μιά στιγμή, άκουσε βήματα: Είχαν φτάσει οί Μοίρες! Άφού έφαγαν τά γλυκά, πού είχαν βάλει γι' αύτές, καί πήραν τίς χρυσές λίρες, άρχισαν νά μιλάνε μέ τή σειρά.

Ή πρώτη είπε:

— Όταν γίνη τριών χρόνων, θά πέση στή φωτιά νά καή!...

Ή δεύτερη είπε:

— Κι' άν δέν γίνη αύτό, άμα φτάση έφτά χρόνων, θά πέση κάτω άπό ένα βράχο καί θά γίνη κομμάτια!...

Ή τρίτη τέλος είπε:

— Κι' άν δέν γίνουν καί τά δυό, όταν φτάση είκοσι χρόνων καί παντρευτή, τό βράδυ τού γάμου του θά κατέβη άπό τό ταβάνι ένα μεγάλο φίδι καί θά τό φάη!

Άφού είπαν τά λόγια τους αύτά, οί Μοίρες έφυγαν.

Ή βασιλοπούλα κράτησε καλά στό μυαλό της τά λόγια τους. Καί πήρε τήν άπόφασι νά μήν άφίση ποτέ τόν άδελφούλη της όλομόναχο. Άν πάθαινε ένα άπό τά τρία κακά, πού προφήτεψαν οί Μοίρες του, θά πέθαινε κι' έκείνη άπό τόν καϋμό της.

Ό καιρός πού θάκλεινε τά τρία χρόνια τό βασιλόπουλο, πλησίασε. Ή βασιλοπούλα δέν έπαιζε σάν πρώτα, δέν γελούσε, δέν έτρωγε...

Μιά μέρα, άκριβώς τήν ώρα πούκλεινε τά τρία χρόνια, τό άγοράκι γλύστρησε κι' έπεσε μέσα στή φωτιά. Ή άδελφούλα, πού είχε πάντα τό μυαλό της σ' αύτό, τό πρόφτασε, τούσβυσε τά ρουχαλάκια του κι' έτσι τό έσωσε.

Τό βασιλόπουλο μεγάλωσε κι' έγινε πολύ ζωηρό. Έτρεχε άπό δώ κι' άπό κεί, έπαιζε, φιλονεικούσε μέ τ' άλλα παιδιά, γύριζε σέ δάση καί βουνά, σέ ποτάμια καί λίμνες.

Ή άδερφούλα του όμως ήταν διαρκώς μαζί του. Μιά μέρα, ένα παιδί σκούντησε τό βασιλόπουλο άπό ένα βράχο, κι' άν δέν ήταν πλάϊ του ή βασιλοπούλα νά τό σώση, άσφαλώς θάχανε τό άδερφάκι της.

— Πάει κι' αύτό, είπε μονάχη της. Καί τώρα, Θεέ μου, φύλαξε τόν άδερφό μου άπό τό τρίτο καί τό μεγαλύτερο κακό!...

Τό βασιλόπουλο έγινε παλληκάρι. Γυμναζότανε έκείνο, γυμναζότανε κι' ή άδελφή του, γιατί είχε τό σκοπό της. Ήθελε νάναι δυνατή, γιά κάθε κίνδυνο πού θά παρουσιαζόταν γιά τόν άδελφό της.

Ήρθε όμως καιρός, πού οί γονείς της θέλησαν νά τήν παντρέψουν. Τά καλύτερα βασιλόπουλα τή ζητούσαν. Ή βασιλοπούλα όμως δέν δεχόταν κανένα. Κι' όταν τή ρωτούσαν οί γονείς της, άποκρινόταν:

— Θά ζήσω άνύπαντρη. Έχω έναν τόσο καλό άδελφό!...

— Μά κι' έκείνος θά παντρευτή! τής έλεγαν.

— Ώς τότε έχουμε καιρό... άπαντούσε έκείνη.

Ήρθε όμως ή ήμέρα πού τό βασιλόπουλο τό ζήτησε μιά όμορφη βασιλοπούλα.

Έγιναν, λοιπόν, οί γάμοι τους κι' όλο τό παλάτι άντηχούσε άπό χαρές καί γέλια. Μονάχα τά χείλη τής άδελφούλας δέν γελούσαν.

Έπειτα, τή νύχτα, μπήκε στήν κάμαρα τού άδελφού της καί κρύφτηκε, κρατώντας ένα χρυσό κοφτερό σπαθί.

Τά μεσάνυχτα ξεπρόβαλε άπό τό ταβάνι ένα πελώριο φίδι καί κρεμάστηκε άκριβώς πάνω άπό τό λαιμό τού άδελφού της.

Ή βασιλοπούλα ώρμησε άμέσως κατατάνω του, καί τό χτύπησε άλύπητα μέ τό σπαθί της.

Άπό τή φασαρία τότε ξύπνησαν όλοι. Έτρεξαν καί τί νά δούν; Ή καλή άδερφούλα είχε περάσει στήν άκρη τού σπαθιού της τό κομμένο κεφάλι τού φιδιού!...

Καί, γυρίζοντας στό βασιλήά καί στή βασίλισσα, τούς είπε:

— Δώστε μου τό καλύτερο φόρεμά μου γιά νά γιορτάσω τίς χαρές τού άδερφού μου. Τώρα πού τόν έσωσα, δέχομαι νά παντρευτώ μέ τήν εύχή σας!

Κι' έτσι, σέ λίγες μέρες, ή καλή άδελφή παντρεύτηκε τό πιό ώραίο βασιλόπουλο κι' έζησαν αύτοί καλά κι' έμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Καλωσύνη

Τί κρίμα! Έσπασε ή Φιφή καί πάλι
τής κούκλας της τό πέτρινο κεφάλι,
καί ή μικρή άπρόσεχτη όλο κλαίει
καί στή μεγάλη άδελφή της λέει:
—Γρήγορα τρέξε, φέρε ένα γιατρό,
νά τής άλλάξη τό κεφάλι μέ γερό!
Μά τότε ή καλή της άδελφούλα
γιά νά παρηγορήση τή μικρούλα,
τήν κούκλα τή δική της πρόθυμα τής
(δίνει.
Σ' έκείνη όμως μένει ή Καλωσύνη.

ΙΩΑΝ. ΧΕΛΜΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τά μικρόβια

Ό Λάκης, πού ό πατέρας του είναι γιατρός, θέλει νά καταπλήξη μέ τίς γνώσεις του τόν φίλο του Μάκη.

—Ώ, αύτά τά μικρόβια! τού λέει. Άν δέν ύπήρχαν στόν κόσμο, ή ζωή μας θά ήταν παράδεισος!

Ό Μάκης όμως δέν θέλει νά συμφωνήση μαζί του:

—Δέν βαριέσαι, καϋμένε Λάκη...

—Φαίνεται, λοιπόν, πώς δέν έχεις ίδέα άπό μικρόβια γιά νά μιλάς έτσι... συνεχίζει θυμωμένα ό Λάκης.

—Έγώ δέν έχω ίδέα; άπαντά πικραμένος ό Μάκης. Χθές άκόμα μού έδειξε μερικά ό θείος μου!...

—Ζωντανά; τόν ρωτά ό Λάκης.

Κι' ό Μάκης μέ ύφος θριαμβευτικό:

—Όχι... μπαλσαμωμένα!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

—Γιαννάκη, άν είσαι φρόνιμος θα σού στείλη ό Θεός ένα άδερφάκι, λέει ό μπαμπάς στον μικρό γυιό του.

Σέ μερικές μέρες ή μαμά του γέννησε δίδυμα.

Κι' ό Γιαννάκης χαρούμενος λέει στό μπαμπά του:

—Βλέπεις πόσο φρόνιμος ήμουν; Ό Θεός μού έστειλε δυό άδελφάκια!

★

Ό δάσκαλος: Πού νίκησε, Μανωλάκη, ό Λεωνίδας τούς Πέρσες;

Μανωλάκης: Στήν σελίδα 36 κύριε...

★

Ή δασκάλα: Πές μου, Νίνα, μιά λέξι δισύλλαβη.

Ή Νίνα: Μάτι.

Ή δασκάλα: Ώραία! Καί γιατί είναι δισύλλαβη;

Ή Νίνα: Μά... γιατί έχουμε δυό μάτια!

★

Ή Άννα κι' ή Κατίνα κοιμούνται στό ίδιο δωμάτιο μέ τή δασκάλα τους.

Ξαφνικά λέει ή Άννα στήν άδελφή της σιγά:

—Κατίνα, σβύσε τό φώς γιά νά μή μάς άκούση ή δασκάλα μας. Έχω κάτι νά σού πώ!

★

Ό Τοτός γράφει μέ τό κρύο τών ήμερών αύτών ένα γράμμα στό φίλο του καί τό τελειώνει ώς έξής: «Δέν σού γράφω περισσότερα, γιατί τόσο κρυώνουν τά πόδια μου, πού δέν μπορώ νά κρατήσω πιά τή πέννα!»

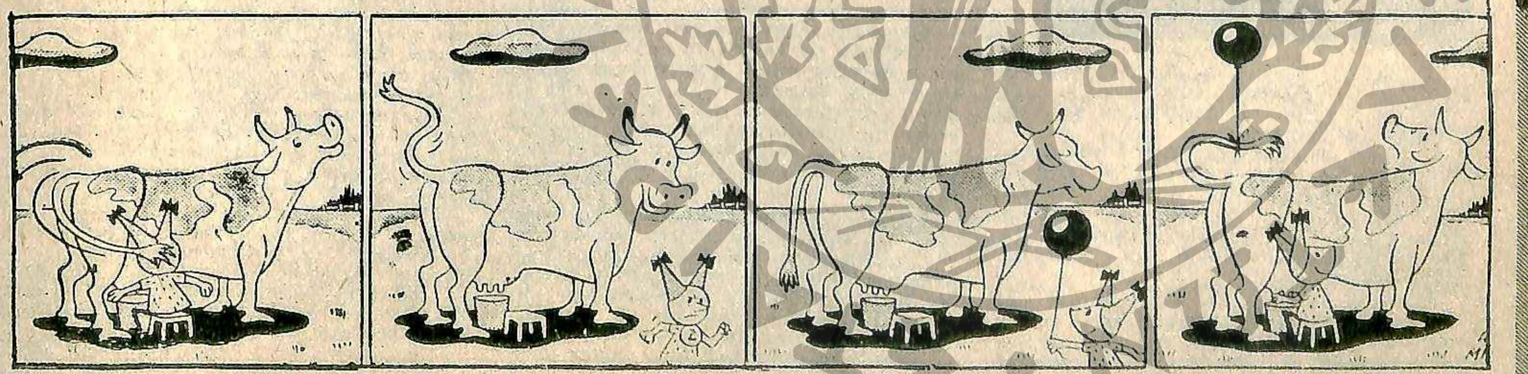

ΠΩΣ Η ΖΩΪΤΣΑ ΓΛΥΤΩΣΕ ΑΠ' ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΗΣ ΑΓΕΛΑΔΑΣ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ ΤΗΣ ΑΡΟΥΣΑ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η καλύβα μὲ τὸν κουμπέ, ὑψωνόταν μέσ' στὴν ὄασι. Ἐκεῖ μέσα ζοῦσε, ἀπὸ χρόνια, ἕνας ἰσχνὸς γέρος, ἕνας Μαλὶ (ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ), ποὺ ἔδινε μαγιοβότανα καὶ συμβουλὲς σ' ὅποιους τὸν ἐπισκέφτονταν. Μιὰ ὡραιότατη, ἀλλ' ἄτυχη ἀραπίνα, μακρυνή του συγγενής, μοῦ εἶχε φανερώσει τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ τοῦ ἐρημίτη.

— Ὁ γέρο-Ἀμπντούλ, μοῦ ἐξήγησε, ἀποτραβήχτηκε στὴν ὄασι, γιὰ νὰ βρῆ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του...

Ὁμολογῶ πὼς μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια μὲ ἔσπρωξε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Μὲ χτυποκάρδι ἔφτασα ἕν' ἀπόγευμα στὴν καλύβα του. Μέσα ἐκεῖ διέκρινα, στὸ λίγο φῶς, τὸ γέρο ποὺ ἔμοιαζε, μὲ τὴ μακρυὰ γενειάδα του, σὰν προφήτης.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ; μὲ ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

—Ἔρχομαι νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ σοῦ φέρω τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Γιασμίνας, τῆς συγγένισσάς σου τοῦ ἀπάντησα. Μοῦ εἶπε πὼς στενοχωριέσαι ἐδῶ, ὅταν εἶσαι μόνος σου.

— Δὲν εἶμαι ποτὲ μόνος! Ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μαζί μου, εἶπε ὁ γέρος, καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ κάτσω κοντά του.

Τ' ὄνομα τῆς Γιασμίνας θὰ τὸν ἔκανε νὰ μὴ δυσπιστῆ ἀπέναντ.

Δίχως νὰ πῶ λέξι, τὴν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὴν πῆγα στὴν κρεβατοκάμαρά μας...

— Μήπως ἦρθες νὰ μοῦ γυρέψης κανένα ἐρωτικὸ φίλτρο; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι, ψιθύρισα ἀφηρημένη, καὶ τὸν κύτταξα μὲ περιέργεια.

—Γιατί μὲ κυττάζεις; μοῦ ξανᾶπε. Σοῦ κάνω ἐντύπωσι ποὺ μὲ βλέπεις σ' αὐτὰ τὰ χάλια; Κι' ὅμως ἤμουν κι' ἐγὼ νέος καὶ εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ἐρωτική μου ἱστορία. Βλέπεις αὐτὸ τὸ βραχιόλι; πρόσθεσε. Ἦταν τὸ ἀγαπημένο στολίδι τῆς Ἀρούσας, τῆς γυναίκας μου...

Κύτταξα τὸ βραχιόλι ποὺ ἔσφιγγε τὸν κοκκαλιάρικο καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του. Ἦταν ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, μὲ μικρὰ μπριλλάντια γύρω καὶ μὲ ἔξη γαλανὰ πετράδια ποὺ σχημάτιζαν ἕνα κεφάλι σφίγγας.

—Διαβάζω στὰ μάτια σου πὼς ἐπιθυμεῖς ν' ἀκούσης τὴν ἱστορία μου... συνέχισε. Πέρασε ὅμως τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ τὴ θυμᾶμαι σὰν ὄνειρο!... Ὅταν ἤμουν εἴκοσι χρονῶν, οἱ γονεῖς μου, πλούσιοι ἔμποροι ἀπ' τὴν Τριπολίτιδα, ἀποφάσισαν νὰ μὲ παντρέψουν. Ἡ ἐκλογὴ ἔπεσε στὴ μοναχοκόρη τῆς καλύτερης φίλης τῆς μητέρας μου. Ὁ γάμος ἔγινε μ' ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ οἰκογένειές μας ἦταν πλούσιες καὶ εὐγενικῆς καταγωγῆς. Ποτέ, λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μου, ὅταν ἀντίκρυσα τὴν Ἀροῦσσα.

«Θυμᾶμαι τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωσα τὸ βέλο της, ποὺ τῆς ἔκρυβε τὸ πρόσωπο. Ἀπόμεινα ἄναυδος, γιατὶ ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατά. Ἡ Ἀροῦσσα εἶχε τὰ μάτια κατεβασμένα καὶ τὰ κατακόκκινα χείλη της μισάνοιγαν πάνω στὰ μαργαριταρένια δόντια της. Πόσο ἦταν ὡραία ἡ γυναίκα μου! Κι' ἐγὼ ἔγινα ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου της!

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Ἡ πρώτη μου ζήλεια ἄρχισε ἀπ' τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μας. Ὁρκίστηκα στὸν Ἀλλὰχ πὼς κανένας ἄντρας δὲν θἄβλεπε ποτὲ τὴν Ἀροῦσσα μου. Μέναμε στὴν ἀραβικὴ συνοικία τῆς Τριπολίτιδας, ποὺ τότε ἦταν στὴν κατοχὴ τῆς Τουρκίας. Τὸ σπίτι μας ἦταν ὡραῖο καὶ ἡ γυναίκα μου τὸ φρόντιζε, γιατὶ εἶχε φρονιμάδα καὶ γοῦστο. Ἀπὸ τὴ γριὰ παραμάνα μου, τὴ Σαΐντα, ὡς τὴν πιὸ νεαρὴ σκλάβα μου, ὅλοι τὴ λάτρευαν. Εἴχαμε μιὰ μεγάλη ταράτσα ἀπ' ὅπου μποροῦσες νὰ βλέπης τοὺς μιναρέδες, τὴν ὄασι καὶ τὴ θάλασσα. Τῆς εἶχα ἀπαγορέψει ν' ἀνεβαίνη μόνη στὴν ταράτσα ἀπὸ φόβο μήπως τὴ δῆ κανένας ἄντρας. Ὅταν γύριζα ἀπ' τὰ ταξείδια μου, τῆς ἔφερνα πάντα πλούσια δῶρα καὶ τὴν εὕρισκα νὰ κάθεται πάντα στὴ μεγάλη αὐλή μας, μὲ τὶς βρύσες. Μὲ δεχόταν μὲ χαρὰ κι' ἔπεφτε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά μου.

»Ἤθελα νὰ τὴ σφίξω πάνω μου, νὰ τὴ γεμίσω φιλιά, ἀλλ' ὁ δαίμονας τῆς ζήλειας ἔμπαινε μέσα μου καὶ τῆς φερνόμουνα βάναυσα. Ἡ καϋμένη ἡ γυναίκα μου μὲ κύτταζε μὲ ἀπορία, μὴν καταλαβαίνοντας τὶς ὑποψίες μου, τὶς τόσο ἀνόητες, καὶ μὲ φιλοῦσε ἀκόμα πιὸ τρυφερά. Τότε, μετανοιωνα καὶ τῆς γύρευα συγγνώμη γονατιστός.

»Μιὰ μέρα ὅμως, γυρίζοντας ξαφνικά, δὲν τὴ βρῆκα στὴν αὐλή μας. Εἶχε ἀνεβῆ στὴ μεγάλη ταράτσα. Εἶχε μάλιστα ντυθῆ μ' ἀσυνήθιστη κοκκεταρία καὶ στὶς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της εἶχε βάλει κόκκινες κορδέλλες. Ἕνα μεγάλο κολλιὲ ἀπὸ ἀσημένια νομίσματα χάϊδευε τὸν ὡραῖο λαιμό της καὶ στὸ ἀριστερό της χέρι φοροῦσε τὸ βραχιόλι αὐτὸ μὲ τὴν ἀναπαράστασι τῆς σφίγγας. Ὅταν τὴν εἶδα, μαγεύτηκα ἀπ' τὴ θεϊκὴ ὀμορφιά της, ἀπ' τὰ νειᾶτα της. «Μὰ τὸν Ἀλλάχ, σκέφτηκα, κάποιος ἄντρας τὴν περίμενε σὲ καμμιὰ ἄλλη ταράτσα!» Ἡ καρδιά μου σταμάτησε καὶ τὸ πρόσωπό μου πῆρε μιὰ ὄψι βλοσυρή. Τὸ βλέμμα μου φαίνεται θὰ ἦταν τρομερό, γιατὶ ἡ καϋμένη ἡ Ἀροῦσσα κατέβασε τὸ πέπλο της καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της.

»Δίχως νὰ τῆς πῶ λέξι, τὴν ἅρπαξα ἀπ' τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὴν πῆγα στὴν κρεβατοκάμαρά μας. Ὁ Ἀλλὰχ ἂς μὲ συχωρέση! Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔδειρα, ἀλλὰ κανένα παράπονο δὲ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα της. Μόνο τὰ μάτια της μὲ κύτταζαν λυπημένα. Ἔφυγα τότε σὰν μεθυσμένος. Ὅταν ξαναγύρισα, ἀργὰ τὴ νύχτα, τὴ βρῆκα ἀκόμα πεσμένη χάμω νὰ κλαίη. Τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο τὴν ξάπλωσα στὸ κρεβάτι. Τὸ κορμί της ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό. Ὁ καρπὸς τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της, ποὺ τὄχα σφίξει μὲ τόση μανία, ἦταν ματωμένος, πρησμένος καὶ εἶχε μελανιάσει. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι εἶχε μπῆ μέσα στὴν τρυφερὴ σάρκα της.

»Φώναξα τότε τὴ Σαΐντα ποὺ ἤξερε διάφορα γιατροσόφια. Πρῶτα ἀπ' ὅλα κατάφερε νὰ σταματήση τὸ αἷμα καὶ ὕστερα εἶπε διάφορα μαγικὰ ξόρκια. Προσπαθήσαμε κατόπιν νὰ τῆς βγάλουμε τὸ βραχιόλι. Μὰ ἡ φτωχή μου Ἀροῦσσα φώναζε ἀπ' τοὺς πόνους σὲ κάθε μας προσπάθεια. Τὸ χέρι της ἦταν πρησμένο καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλουμε τὸ καταραμένο αὐτὸ βραχιόλι.

»Ἡ Σαΐντα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μοῦ εἶπε νὰ πάω νὰ φωνάξω ἀμέσως τὸ γιατρό. Κύτταζα τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς γυναίκας μου καὶ θυμήθηκα πὼς ὁ γιατρὸς ἦταν νέος καὶ ὡραῖος καὶ τὰ μάτια του ἔπεφταν πάνω της. Ἡ ζήλεια καὶ πάλι δὲν μ' ἄφησε νὰ σκεφτῶ λογικά.

»Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀροῦσσα ξεφώνιζε ἀπ' τοὺς πόνους καὶ εἶχε πρηστῆ τώρα καὶ τὸ μπράτσο της. Εἶχε φαίνεται μολυνθῆ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἀποφάσισα νὰ φωνάξω τὸ γιατρὸ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά! Δὲν ἔμενε ἄλλη σωτηρία παρὰ νὰ τῆς κόψουν τὸ χέρι. Ἡ Ἀροῦσσα εἶχε λιποθυμήσει καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ξανὰ ἀπ' τὴ μολυσμένη πληγή της. Ἔξαφνα, ἄνοιξε τὰ μάτια της, μὲ κύτταξε γλυκὰ κι' ἀναστέναξε. Ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀπόμεινε ἀκίνητη. Ἦταν νεκρή!

»Τὸ τί δοκίμασα ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ. Ἐλπίζω πὼς ὁ Ἀλλὰχ θὰ μὲ συχωρέση γιὰ τὸ ἔγκλημά μου! Νὰ λοιπὸν γιὰ ποιὸ λόγο ζῶ μόνη, ἐδῶ στὴν ὄασι, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς γλυκειᾶς μου Ἀροῦσσας!...

ΑΝΝΥ ΠΟΛΛΕΡ

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μπὶλ Μπέλλινγκερ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Γεωργία Φόρεστερ κι' ὁ πατέρας της ἐξαφανίζονται ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο τους, καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ πήγανε. Ὁ Μπρῆντ παίρνει, ἀπ' τοὺς φακέλλους τῆς ἀστυνομίας λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου. Μὰ δὲν βγάζει γιὰ τὴν ὥρα κανένα συμπέρασμα. Ὁ Τζέφερσον τοῦ τηλεφωνεῖ νὰ συναντηθοῦν τὸ βράδυ, στὸ θέατρο, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώση κάτι σχετικὸ μὲ τὸ ἔγκλημα. Ὡς ὅτου φτάση ἡ ὥρα αὐτή, ὁ Μπρῆντ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Χάας καὶ τοῦ ζητάει πληροφορίες γιὰ τὴ Γεωργία Φόρεστερ. Αὐτὸς ὁμολογεῖ πὼς τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ καὶ σκόπευε νὰ τὴν παντρευτῆ. Τὸ μυστήριο λοιπὸν τῆς ἐξαφανίσεώς της μένει ἀνεξήγητο. Κάποιος ἄγνωστος παρουσιάζεται στὸ ξενοδοχεῖο της καὶ ζητάει πληροφορίες γι' αὐτήν. Τὸν βρίσκει ὁ Μπρῆντ καὶ μαθαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο Σνόουντεν, παντρεμένο μὲ παιδιά, ποὺ ἔχει ἐρωτευθῆ κι' αὐτὸς τὴ Γεωργία. Ὁ Μπρῆντ ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη ρωτάει τηλεφωνικῶς τὸ Μπρῆντ τί ἔκανε μὲ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει. Ὅταν μαθαίνη τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον του μὲ τὴ βόμβα, τοῦ λέει πὼς δὲν θέλει νὰ μάθη πιὰ τίποτ' ἄλλο. Ὅταν ὁ Μπρῆντ πηγαίνη στὸ ραντεβοῦ μὲ τὸ Τζέφερσον, τὸν βρίσκει μαχαιρωμένο στὸ καμαρίνι του. Τὸ θέατρο ἀναστατώνεται καὶ πάλι. Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ δολοφόνος τῆς Τζόαν ἔκαμε καὶ τὸ δεύτερο ἔγκλημα, γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Τζέφερσον. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς πῆρε μαζί του τὸ μαχαῖρι ποὺ μεταχειρίστηκε. Ὁ Ράϋαν φαίνεται πὼς κάτι θέλει νὰ πῆ, μὰ διστάζει καὶ μεθάει μὲ οὐΐσκυ μέχρι ἀποκτηνώσεως.

5ον

—Ἔφαγα ἀπόψε μαζί τους. Μὲ συνώδεψαν ὕστερα ὡς τὸ θέατρο καὶ φλυαρήσαμε λιγάκι στὴν πόρτα.

— Σᾶς εἶδε κανεὶς μαζί τους;

Ὁ Γκράχαμ ἀνασήκωσε νωχελικὰ τοὺς ὤμους του, γιὰ νὰ δείξη ὅτι δὲν ἤξερε... Ὁ Τσῆναν τοὔκαμε νόημα νὰ φύγη. Ὕστερα μοῦ εἶπε:

— Δὲν προχωρήσαμε καθόλου. Θἄθελα ὡστόσο νὰ μάθω κάτι...

— Τί δηλαδή;

— Γιὰ ποιὸ λόγο σᾶς κινεῖ τόσο τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι;

— Ἄ, ἔτσι, ἀπὸ περιέργεια! ἀπάντησα.

Σηκώθηκα καὶ προχώρησα πρὸς τὴ Ροῦντυ ποὺ μὲ καλοῦσε ἀπὸ μακρυά, κουνῶντας τὸ δάχτυλό της.

— Γειά σου, χρυσῆ μου, τῆς εἶπα. Ἔλα, πᾶμε νὰ φύγουμε.

Τὴ βοήθησα νὰ φορέση τὸ μαντώ της καὶ τραβήξαμε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ἀστυφύλακας ποὺ φύλαγε ἐκεῖ, κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν Τσῆναν, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ μᾶς ἀφίση νὰ περάσουμε.

Ἕνα ταξὶ στάθμευε ἀντίκρυ στὸ θέατρο. Ἀνεβήκαμε σ' αὐτό.

— Ποῦ πηγαίνει συνήθως ἡ Μαϊάμι μετὰ τὴν παράστασι; ρώτησα τὴ Ροῦντυ

— Ἄχ, Θεέ μου, ποτὲ δὲν χορταίνεις ἐσύ; φώναξε. Δὲν σοῦ φτάνω ἐγώ, ἀλλὰ χαϊδεύεις καὶ τὴν ἀντικαταστάτρια τῆς Τζόαν...

— Τὴν ἀντικαταστάτρια τῆς Τζόαν; εἶπα μὲ προσποιητὴ ἀπορία, γιατί εἶχα θυμηθῆ ἐγκαίρως πὼς ὑπετίθετο ὅτι δὲν γνωριζόμουνα μὲ τὴ Σύλβια.

— Ναί, ἐκείνη ποὺ πήρανε στὴ θέσι της. Σὲ εἶδα νὰ τῆς κάνης γλυκὰ μάτια, στὰ παρασκήνια... Καὶ τώρα ἐνδιαφέρεσαι καὶ γιὰ τὴ Μαϊάμι! Ἄφισέ με λοιπὸν στὸ ξενοδοχεῖο μου. Ἡ παρουσία μου μπορεῖ νὰ σοῦ χαλάση τὰ σχέδια.

— Ἄκουσε, κοῦκλα μου, τῆς ἐξήγησα ὑπομονετικά. Χρειάζομαι πληροφορίες, ὁτιδήποτε πληροφορίες, ἔστω κι' ἂν φαίνωνται ἀνόητες καὶ δίχως ἐνδιαφέρον. Κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ ξέρη τίποτε.. Κι' ὅμως πρέπει κάποιος νὰ ξέρη κάτι.

— Ἤξερε κάτι ὁ Τζέφερσον, παρατήρησε ἡ Ροῦντυ.

— Ναί, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ξεκάνανε! Μὰ ἀγνοῶ τί μποροῦσε νὰ ξέρη, καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ ψάξω ἀλλοῦ.. Ἴσως ἡ Μαϊάμι Γουΐντερς νἄχη μυριστῆ τί μαγειρεύεται μέσα στὸ θίασο. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ τῆς μιλήσω.

Ἡ Ροῦντυ πέρασε τὸ μπράτσο της κάτω ἀπ' τὸ δικό μου κι' ἦρθε πιὸ κοντά μου στὸ κάθισμα.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εἶπε, μάθε πὼς ἡ Μαϊάμι συχνάζει στὸ «Κυνηγετικὸ Περίπτερο»...

— Στὸ «Κυνηγετικὸ Περίπτερο»! φώναξα στὸ σωφέρ.

Ὅταν φτάσαμε στὸν προορισμό μας, διασχίσαμε τὸ χώλ, ἀνεβήκαμε τέσσερα σκαλοπάτια καὶ πέσαμε πάνω σ' ἕνα «μαίτρ» μὲ φράκο, ποὺ ὑποκλίθηκε μ' ἐπισημότητα.

— Ἦρθε ἡ μὶς Γουΐντερς; τὸν ρώτησα.

— Ὄχι, κύριε. Ὄχι ἀκόμη.

— Πολὺ καλά. Θὰ τὴν περιμένουμε.

— Μάλιστα, κύριε.

Κι' ὁ «μαίτρ» κάλεσε μὲ μιὰ χειρονομία ἕνα γκαρσόνι.

—Ὁδηγῆστε τὴν κυρία καὶ τὸν κύριο στὸ τραπέζι τῆς μὶς Γουΐντερς, διέταξε.

Τὸ γκαρσόνι ὑποκλίθηκε, μ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ χαμόγελο, καὶ μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο ὡς ἕνα τραπέζι ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ κρύσταλλα. Τράβηξε πρὸς τὰ πίσω ἕνα κάθισμα γιὰ τὴ Ροῦντυ κι' ἄλλο ἕνα γιὰ μένα.

Παράγγειλα δυὸ «μαρτίνι».

—Δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ μὲ μεθύσης, Μπάρ! μοῦ θύμισε ἡ Ροῦντυ.

Ὕστερα πρόσθεσε:

—Δὲν γνωρίζομαι παρὰ ἐλάχιστα μὲ τὴ Μαϊάμι Γουΐντερς. Τῆς ἔχω μιλήσει καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς ὅλες-ὅλες, στὰ παρασκήνια. Σίγουρα, θὰ διαμαρτυρηθῆ ποὺ τῆς καταλάβαμε τὸ τραπέζι της.

—Ἔννοια σου, κοῦκλα μου, ἀπάντησα, ἡ Μαϊάμι κι' ἐγὼ εἴμαστε παληοὶ φίλοι.

Πίναμε τὸ τρίτο «μαρτίνι», ὅταν ἔφτασε ἐπιτέλους ἡ Μαϊάμι Γουΐντερς, μαζὶ μ' ἕνα τύπο λεπτὸ καὶ κάπως θηλυπρεπῆ, μὲ μιὰ ἀρχὴ φαλάκρας στοὺς κροτάφους.

—Μπᾶ, τί ἔκπληξι! φώναξε.

— Πῶς πάει ἡ ἡμικρανία σας; τὴ ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Εἶμαι πάντα καλύτερα, αὐτὴ τὴν ὥρα, μοῦ ἀπάντησε.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συστήσω τὴ μὶς Γκρήρ; Πιστεύω πὼς ἔχετε ξαναϊδωθῆ...

Ἡ Μαϊάμι κύτταξε μ' ἀμηχανία τὴ Ροῦντυ.

— Ἔχομε ξαναϊδωθῆ; Ποῦ; ρώτησε μ' εὐγένεια.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Ροῦντυ, ἀνήκω στὸ θίασό σας.. κι' εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες θαυμάστριές σας.

— Ἄ, ναί, ναί! Θυμᾶμαι τώρα... Ἀλήθεια, νὰ σᾶς συστήσω τὸν Τζών.

Κι' ἔδειξε μὲ μιὰ χειρονομία τὸν καβαλιέρο της, ποὺ χαμογελοῦσε βλακωδῶς.

Παράγγειλε ὕστερα ἕνα διπλὸ οὐΐσκυ. Ὁ Τζὼν ζήτησε ἕνα γάλα κι' ἐγὼ ἕνα τέταρτο ζευγάρι «μαρτίνι».

—Σᾶς ἀρέσει ἡ ἱππασία; ρώτησε ὁ Τζὼν τὴ Ροῦντυ, ψευδίζοντας ἐλαφρά.

—Ὄχι, ἀπάντησα ἐγὼ γιὰ λογαριασμό της. Ἀπὸ τότε ποὺ ψόφησε τὸ τελευταῖο ἄλογό της ἀγόρασε αὐτοκίνητο.

Τὸ γκαρσόνι ἔφερε ὅ,τι εἴχαμε παραγγείλει. Ὁ Τζὼν ἤπιε τὸ γαλατάκι του.

—Ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν ἱστιοπλοΐα; ρώτησε ὕστερα.

— Ὄχι, δυστυχῶς, ἀπάντησα.

—Κυνηγᾶτε; Παίζετε γκόλφ;

—Μὴν τὸν ξεσυνερίζεσθε, ἐπενέβη ἡ Μαϊάμι. Εἶναι βλάκας, ἀλλὰ χρυσὸ παιδί.

Ὁ Τζὼν ἐπιδοκίμασε τὰ λόγια της, κουνῶντας σοβαρὰ τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα ζητήσαμε τὴ λίστα καὶ κάναμε τὴν ἐκλογή μας: μπιφτέκι μὲ μῆλα ἡ Μαϊάμι, ἡ Ροῦντυ κι' ἐγώ, φασιανὸ ὁ Τζών.

Ἄρχισε νὰ παίζη ἡ ὀρχήστρα.

— Χορεύομε; πρότεινα στὴ Μαϊάμι, ἐνῶ ἡ Ροῦντυ μ' ἔκοβε μὲ τὰ μάτια της ψιλὲς-ψιλὲς φέτες.

—Πολὺ εὐχαρίστως!

Μικρὲς ἱστορίες

Ὁ λογαριασμὸς

Πέντε ἀπένταροι φίλοι, πῆγαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ μαγαζάκι. Τοὺς περιποιήθηκε μιὰ συμπαθητικὴ κι' ἀφελὴς σερβιτόρισσα.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, λοιπόν, καὶ ἤπιαν κατὰ κόρον, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε φίλους, ὁ πιὸ νηφάλιος, τοὺς εἶπε:

— Ἀρκετὰ ὡς ἐδῶ, παιδιά, τώρα νὰ πληρώσουμε καὶ νὰ φύγουμε...

Ὅλοι τότε προσποιήθηκαν πὼς ἔβγαζαν λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τους, ἀλλὰ δὲν ἄφηναν καὶ τὴν κουβέντα, γιατὶ τούς... ἔτρωγε τὸ φιλότιμο ποιὸς θὰ πληρώση!

— Αὔριο ἔχω τὰ γενέθλιά μου, εἶπε ὁ ἕνας.

— Θὰ πληρώσω γιὰ ὅλους! εἶπε ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ φεύγω γιὰ ταξίδι καὶ θ' ἀργήσω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ εἶπε ὁ τρίτος.

— Θὰ πληρώσω ἐγὼ γιὰ τὸν προσεχῆ μου διορισμό! εἶπε ὁ τέταρτος.

Ὁ πέμπτος, τέλος, πρότεινε νὰ δέσουν τὰ μάτια τῆς σερβιτόρισσας καὶ ὅποιον ἔπιανε ἐκείνη, αὐτὸς θὰ πλήρωνε τὸ λογαριασμό. Ὅλοι δέχτηκαν. Κι' ἀφοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια τῆς κοπέλλας, τὤσκασαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα!

Τὸ κορίτσι ὅμως, ἀνύποπτο συνέχιζε νὰ γυρίζη γύρω-γύρω στὸ τραπέζι καὶ μὴ βρίσκοντας κανένα, ἔρριχνε τὴ μιὰ καρέκλα ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὁ μαγαζάτορας ποὺ ἄκουσε τὸ θόρυβο, ἔτρεξε νὰ δῆ τί συμβαίνει. Κι' εἶδε τότε τὴ σερβιτόρισσά του μὲ δεμένα μάτια νὰ πέφτη ἀπάνω του, φωνάζοντας:

— Στάσου! Σ' ἔπιασα! Ἐσὺ θὰ πληρώσης τὸ λογαριασμό!...

Περάσαμε στὴν πίστα, ποὺ εἶχε περίπου τὸ σχῆμα καὶ τὶς διαστάσεις ὀμελέττας μὲ ἔξη αὐγά. Ἔσφιξα στὸ στῆθος μου τὴ ντάμα μου κι' ἀρχίσαμε νὰ χορεύουμε... ἐπὶ τόπου, φυσικά.

— Κουβεντιάσατε καθόλου μὲ τοὺς ἀστυνομικούς; τὴ ρώτησα·

Μὲ κύτταξε καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μάθατε τίποτα καινούργιο; πρόσθεσα.

Τώρα κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Βλέπω πὼς δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ πολλὲς κουβέντες, παρατήρησα.

—Τί θἄχαμε νὰ ποῦμε;

—Ἕνα σωρὸ πράγματα!

Ἔμεινε ἀμίλητη γιὰ λίγο καὶ σκόνταψε δυὸ-τρεῖς φορές. Φαινόταν πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ ζαλίζεται ἀπ' τὰ οὐΐσκυ.

—Ἴσως·, μὰ ὄχι ἐδῶ, εἶπε.

—Θὰ συνοδέψω τὴ μὶς Γκρὴρ ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της καὶ θἄρθω ὕστερα νὰ σᾶς βρῶ, τῆς πρότεινα.

— Μένω ἐδῶ, στὸν ἀριθμὸ 2116... Ἐγὼ πάλι θὰ ξεφορτωθῶ τὸ Τζών.

Ξαναγυρίσαμε στὸ τραπέζι μας. Στὸ μεταξύ, μᾶς εἶχε σερβίρει τὸ γκαρσόνι. Ὁ Τζὼν σκάλιζε τὸ φασιανὸ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πηρουνιοῦ του. Ἡ Ροῦντυ σήκωσε τὰ μάτια της ἀπ' τὸ μπιφτέκι της καὶ μοὔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά.

Ἡ Μαϊάμι παράγγειλε κι' ἄλλο οὐΐσκυ, ἐνῶ ἐγὼ ἄρχιζα νὰ καταβροχθίζω τὸ μπιφτέκι μου.

—Σᾶς ἀρέσουνε τὰ σπόρ; μὲ ρώτησε ὁ Τζών.

—Ναί, τὰ λατρεύει..· μὰ ὄχι στὸ ὕπαιθρο! ἐπενέβη ἡ Ροῦντυ μὲ στυφὴ φωνή.

—Ἔ, πρόσεξε τὰ λόγια σου, τῆς σύστησα. Θὰ τὸ χαλάσης, τὸ καϋμένο τὸ παιδί...

Τελειώσαμε γρήγορα τὸ φαγητό. Ἡ Ροῦντυ κι' ἡ Μαϊάμι καληνυχτίστηκαν παγωμένα. Ὁ Τζὼν σηκώθηκε κι' ὑποκλίθηκε ἄψογα.

Ἄφισα ἕνα χαρτονόμισμα πάνω στὸ τραπέζι, γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ λογαριασμοῦ, κι' ἀκολούθησα τὴ Ροῦντυ, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὅταν βγήκαμε ἔξω, πήραμε ἕνα ταξί. Ἔδωσα τὴ διεύθυνσί μου στὸ σωφέρ.

—Ἀφισέ με ἐμένα στὸ ξενοδοχεῖο μου, γκρίνιασε ἡ Ροῦντυ.

—Ὄχι! ἀπάντησα μὲ τὸν ἴδιο τόνο·

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἔμεινε ἀμίλητη σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη διαδρομή.

Ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι μου, ἑτοίμασα γιὰ καφὲ καὶ κάθησα ὕστερα κοντὰ στὴ Ροῦντυ.

—Ἄκουσε, μικρή μου, τῆς εἶπα. Προσπάθησα νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀπόψε πὼς ἤθελα νὰ μιλήσω λίγο μὲ τὴ Μαϊάμι. Δυὸ ἄνθρωποι δολοφονήθηκαν, κι' ὁ δράστης εἶν' ἀκόμα ἐλεύθερος. Ἴσως κάνη κι' ἄλλο ἔγκλημα, ἢ δυό, ἢ τρία..· ἐκτὸς ἂν ἀνακαλύψω κάποια ἔνδειξι, ἔστω καὶ μικρή, ποὺ νὰ μὲ ὁδηγήση στὸ σωστὸ δρόμο.

—Δὲν ὑπῆρχε ὅμως λόγος νὰ τῆς δώσης κρυφὸ ραντεβού!

—Μὰ δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ τῆς μιλήσω στὸ κέντρο ποὺ βρισκόμαστε... Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ σὲ λίγο, στὴν κάμαρά της. Τώρα ποὔχει πιῆ, θἆναι πιὸ φλύαρη· Θὰ προσπαθήσω νὰ τῆς πάρω λόγια. Ὕστερα θὰ γυρίσω σὲ σένα, ποὺ θὰ μὲ περιμένης ἐδῶ φρόνιμα-φρόνιμα. Σύμφωνοι;

—Μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά: μουρμούρισε ἡ Ροῦντυ.

Σηκώθηκα, πῆρα τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο μου καὶ ἄδειασα ἕνα φλυτζάνι καφέ.

— Δὲν θ' ἀργήσω, κοῦκλα μου! πρόσθεσα.

Ἔσκυψα γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω. Ἐκείνη λύγισε τὸ κορμί της καὶ τύλιξε τὰ δυό της μπράτσα γύρω ἀπ' τὸ λαιμό μου·

—Εἶσαι παλημόμουτρο καὶ μὲ κάνεις ὅ,τι θέλεις! ψιθύρισε· Μὰ εἶμαι τρελλὴ μαζί σου!

Καὶ μὲ φίλησε φλογερά.

Ἕνα ταξὶ μὲ πῆγε πίσω στὸ «Κυνηγετικὸ Περίπτερο». Ἀνέβηκα μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ εἰκοστὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔψαξα γιὰ τὸν ἀριθμὸ 2116. Χτύπησα τὴν πόρτα. Ἄκουσα βήματα νὰ πλησιάζουν στὴν πόρτα, δίχως νὰ βιάζωνται καθόλου. Καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι ἡ Μαϊάμι, φορῶντας μιὰ θαυμάσια βελουδένια πυτζάμα, ποὺ κολλοῦσε σφιχτὰ στὶς ἁρμονικὲς καμπύλες της.

—Καλῶς ἤρθατε στὸ φτωχικό μου, μοῦ εἶπε.

Μπῆκα στὸ διαμέρισμα, ποὺ ἦταν ἀληθινὰ πολυτελέστατο, μὲ μάρμαρα, χαλιὰ καὶ ἀκριβὲς κουρτίνες· Ἕνας μικρὸς διάδρομος ὁδηγοῦσε ἀπ' τὴν εἴσοδο στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ στὸ λουτρό.

Ὑπολόγισα πὼς ἡ Μαϊάμι θὰ πλήρωνε νοῖκι γι' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα 30 δολλάρια τὴν ἡμέρα τὸ λιγώτερο.

Τὸ τζάκι ἦταν ἀναμένο. Ἡ Μαϊάμι κάθησε ἀντίκρυ του, σ' ἕνα κόκκινο βελουδένιο ντιβάνι. Δεξιά της, βρισκόταν ἕνα κομψὸ τραπεζάκι τοῦ τσαγιοῦ. Μὰ δὲν ἔπινε τσάϊ, περιμένοντάς με·.. Ξαναπῆρε τὴ μισοαδειανὴ μποτίλια τοῦ οὐΐσκυ, γέμισε δυὸ ποτήρια καὶ μοῦ πρόσφερε τὸ ἕνα.

—Τσὶν-τσίν! μοῦ εἶπε.

—Τσὶν-τσίν! ἐπανέλαβα κι' ἐγώ.

Ἀδειάσαμε σιγὰ-σιγὰ τὰ ποτήρια μας. Ἡ Μαϊάμι μεθοῦσε ὁλοένα πιὸ πολύ.

—Βλέπω πὼς ξεφορτωθήκατε τὴν κοκκινομάλλα σας, μοῦ εἶπε.

—Ἐσεῖς, τί τὸν κάνατε τὸ μπεμπέκο σας; Τὸν στείλατε νὰ κάνη νάνι;

Δὲν ἀπάντησε γιὰ λίγο· Ὕστερα εἶπε, σὰν νὰ μονολογοῦσε:

—Περίεργο! Ὅταν μοῦ τὴ συστήσατε, δὲν τὴ γνώρισα ἀμέσως. Μὰ ἔπειτα τὴ θυμήθηκα.

—Καταλαβαίνω. Δὲν θυμᾶσθε ὀνόματα, ἀλλὰ δὲν ξεχνᾶτε ποτὲ τὰ πρόσωπα.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Ποτὲ δὲν ξεχνάω ἕνα πρόσωπο!

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀναφέρετε κανένα παράδειγμα;

Σκέφθηκε λίγο κι' εἶπε ὕστερα:

—Δὲν μοῦ ἔρχεται τώρα κανένα στὸ μυαλό..·

— Πότε συναντήσατε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μακαρίτη τὸ Τζέφερσον;

— Στὶς πρόβες τοῦ ἔργου ποὺ παίζουμε.

—Καὶ τὴ Τζόαν Στήρνς;

Ἡ Μαϊάμι ἀνασκίρτησε καὶ φώναξε:

—Ἄ, ναί! Βρῆκα τώρα ἕνα παράδειγμα...

Γέμισε πάλι τὰ ποτήρια μας μὲ οὐΐσκυ·

—Ποτὲ δὲν ξεχνάω ἐγὼ ἕνα πρόσωπο, ξαναεῖπε.

—Λοιπόν, περιμένω αὐτὸ τὸ παράδειγμα...

Ζάρωσε τὸ μέτωπό της, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ, κι' ἀπάντησε ἀργά:

—Εἶχα δῆ τὴ Τζόαν... ἕνα χρόνο περίπου πρὶν ἀρχίση νὰ παίζεται ἡ ἐπιθεώρησί μας... σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Πὰλμ Σπρίνγκς, ὅπου μέναμε κι' οἱ δυό.

—Τὴ γνωρίσατε προσωπικά;

—Ὄχι.., ἀλλὰ τὴ συναντοῦσα συχνά, στὸ ξενοδοχεῖο... Κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο·.. στὶς πρόβες τοῦ ἔργου.., θυμήθηκα ἀμέσως πὼς κάπου τὴν εἶχα ξαναδῆ!

—Πότε ὅμως θυμηθήκατε ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὺ τὴν εἴχατε δῆ γιὰ πρώτη φορά; ἐπέμεινα.

—Ὤ, ἀρκετοὺς μῆνες ἀργότερα.. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπα, στὸ θέατρο, ἔσπαζα τὸ μυαλό μου! Καὶ ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἡ μνήμη μου φωτίσθηκε!

—Αὐτὴ σᾶς θυμότανε;

—Μά·, δὲν τὴ ρώτησα ποτέ.

Τώρα ἡ Μαϊάμι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μιλήση καθαρά, ἀπ' τὸ μεθῦσι.

— Ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πὰλμ Σπρίνγκς μὲ τ' ὄνομα Τζόαν Στήρνς; ρώτησα.

—Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω;...

—Ἦταν μαζί της κανένας ἄντρας;

—Δὲν ἔχω ἰδέα...

Ἄρπαξε τὴ μποτίλια κι' ἄρχισε νὰ γεμίζη πάλι τὰ ποτήρια.

—Θεέ μου! φώναξα ξαφνικά, πηδῶντας ὄρθιος·

Ἡ Μαϊάμι ἀνασκίρτησε καὶ μὲ κύτταξε, ἔκπληκτη.

—Μὲ συγχωρῆτε, μικρή μου, τῆς εἶπα. Κάτι θυμήθηκα...

Φόρεσα γρήγορα τὸ παλτό μου κι' ἄρπαξα τὸ καπέλλο μου.

— Θὰ ξανάρθω αὔριο! τῆς φώναξα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα·

Καθὼς τὴν ξανάκλεινα πίσω μου, εἶδα τὴ Μαϊάμι ν' ἀδειάζη καὶ τὸ δικό μου ποτῆρι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Εἶχα θυμηθῆ ξαφνικὰ πὼς δὲν εἶχα ἀκόμη ἀπαντήσει στὴν ἐρώτησι ποὺ μὲ βασάνιζε ὅλο τὸ βράδυ:

«Γιατί ὁ δολοφόνος τοῦ Τζέφερσον ἔκρυψε τὸ μαχαῖρι ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ σκοτώση τὸ Τζέφερσον;».

Ὁ Τσήναν δὲν τὄχε βρῆ πουθενά, ὅταν ἔψαξε στὸ θέατρο. Μὰ αὐτὸ δὲν ἀποδείκνυε ἀπολύτως τίποτε. Ὑπάρχουν, σ' ἕνα μεγάλο θέατρο, ἄπειρα μέρη ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ κρύψη ἕνα μαχαῖρι· Θὰ χρειαζόνταν ἴσως πολλὲς μέρες γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία — μὲ τὴν προϋπόθεσι πάντως πὼς δὲν θὰ τὄπαιρνε στὸ μεταξὺ ἀπὸ κεῖ ὁ δολοφόνος.

Μὰ τώρα πίστευα πὼς κρατοῦσα τὴ λύσι τοῦ προβλήματος: Ὁ ἐγκληματίας δὲν εἶχε προμελετήσει τὴ δολοφονία τοῦ Τζέφερσον. Κάποιο ὅμως καινούργιο γεγονὸς εἶχε κάμει κατόπιν ἀναγκαία κι' ἐπείγουσα τὴν ἐξαφάνισί του! Εἶχε χτυπήσει τότε τὸ θῦμα του, χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, ἀλλὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ σκουπίση καλὰ τὸ μαχαῖρι, γιὰ νὰ σβύση τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Κάτι—ἢ κάποιος—τὸν εἶχε διακόψει, ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημά του.

Ἀδιαφοροῦσε ὁ δολοφόνος ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ θἄβρισκαν ἢ ὄχι τὸ μαχαῖρι ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ Τζέφερσον. Ἦταν ὅμως ἀπαραίτητο νὰ τὸ καθαρίση μ' ἐπιμέλεια, πρὶν ἀνακαλυφθῆ. Γι' αὐτὸ τὸ εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὸ εἶχε κρύψει κάπου·

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρῶ προηγουμένως τὸ μαχαῖρι αὐτό, πρὶν τὸ καθαρίση ὁ δολοφόνος. Ἴσως δὲν εἶχε προλάβει ἀκόμη νὰ τὸ κάμη. Ἴσως νὰ βρισκόταν ἀκόμη τὸ μαχαῖρι μέσα στὸ θέατρο... Πραγματικά, ἦταν μᾶλλον ἀπίθανο νὰ διακινδύνευσε ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ τὸ βγάλη ἀπὸ κεῖ, ἐφόσον φρουροῦσαν οἱ ἀστυνομικοί.

Βρῆκα ἕνα ἀστυφύλακα νὰ φυλάη μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν παρασκηνίων.

—Συνέβη τίποτε τὸ ἄξιο λόγου; τὸν ρώτησα·

—Ὄχι, ἀπάντησε. Ἔχουνε φύγει τώρα ὅλοι. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ὡς τὰ ξημερώματα.

— Μπῆκε κανείς, ἀπὸ τότε ποὺ ἀναλάβατε ὑπηρεσία;

—Κανεὶς ἀπολύτως.

Τὸ δρομάκι ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν εἴσοδο τῶν ἠθοποιῶν, ἦταν ἀδειανό. Μὰ κι' ἡ ὁδὸς Μονρόε ἀκόμη εἶχε ἐρημωθῆ πιά, τέτοια ὥρα.

—Θὰ ρίξω πάλι μιὰ ματιὰ μέσα, εἶπα στὸν ἀστυφύλακα.

Καί, βλέποντας πὼς δίσταζε, πρόσθεσα:

—Μὲ ξέρετε· Ἔχω ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, μαζὶ μὲ τὸν Τσῆναν.

Μ' ἄφισε νὰ περάσω. Ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι· Μιὰ μικρὴ λάμπα ἔκαιγε πάνω ἀπ' τὸ γενικὸ ταμπλὼ κι' ἄλλη μιὰ σὲ μιὰ ἄκρη τῶν παρασκηνίων. Τὸ περιβάλλον φαινόταν πένθιμο, [illegible].

Ἀποφάσισα ν' ἀρχίσω τὶς ἔρευνές μου ἀπ' τὸ δεύτερο πάτωμα, γύρω ἀπ' τὸ καμαρίνι τοῦ θύματος· Ἂν ὁ δολοφόνος εἶχε κινδυνέψει νὰ πιαστῆ μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι, θὰ εἶχε φροντίσει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ψάξει τόσο καλὰ τὸ καμαρίνι τοῦ Τζέφερσον, ὥστε ἦταν ἀνώφελο νὰ χάσω ἐκεῖ τὴν ὥρα μου. Θ' ἄρχιζα λοιπὸν ἀπ' τὸ καμαρίνι τοῦ Κλάϋντ Γκράχαμ. Αὐτὸ ἦταν ἀδειανό, τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ χρησιμέψη στὸ δολοφόνο, τόσο γιὰ νὰ κρύψη τὸ μαχαῖρι του, ὅσο καὶ γιὰ νὰ κρυφτῆ προσωρινὰ κι' ὁ ἴδιος.

Τὰ βήματά μου ἀντήχησαν στὰ μετάλλινα σκαλοπάτια, ξυπνῶντας τὴν ἠχὼ τοῦ σιωπηλοῦ θεάτρου. Ὅταν ἔφτασα στὸ δεύτερο πάτωμα, ἄναψα ἕνα σπίρτο. Βρῆκα τὸ καμαρίνι τοῦ Γκράχαμ, ἄνοιξα τὴν πόρτα κι' ἔψαξα γιὰ τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη.

Τὸ φῶς πλημμύρισε τὸ μικρὸ δωμάτιο καὶ ξεχύθηκε ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα στὸ διάδρομο· Ἄρχισα ἕνα μεθοδικὸ ψάξιμο στὰ συρτάρια, στὰ κοστούμια, στὶς βαλίτσες. Χτύπησα τοὺς τοίχους καὶ τὸ πάτωμα. Δὲν ἄφισα τὴν παραμικρὴ γωνίτσα...

Ὅταν βεβαιώθηκα πὼς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ τὸ μαχαῖρι, ἀποφάσισα νὰ περάσω στὸ καμαρίνι τῆς Μαϊάμι Γουΐντερς.

Τότε ἀκριβῶς ἄκουσα ἕνα ἐλαφρὸ μεταλλικὸ κρότο. Κάποιος κατέβαινε τὴ σιδερένια σκάλα, πατῶντας στὰ νύχια!

Τράβηξα τὸ ρεβόλβερ μου κι' ὥρμησα ἔξω· Τώρα ὁ δολοφόνος ἔπαψε πιὰ νὰ παίρνη προφυλάξεις. Ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, διέκρινα μιὰ σκιὰ ποὺ κατέβαινε βιαστικὰ τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια.

—Ἄλτ! οὔρλιασα, ἐνῶ κατέβαινα κι' ἐγὼ τρέχοντας τὴ σκάλα.

Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τώρα τὴ σκιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς. Σήκωσα τὸ ρεβόλβερ μου καὶ πυροβόλησα στὴν τύχη. Μοῦ ἀπάντησαν τρεῖς ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοί, κι' ἔνοιωσα κάτι τι νὰ μὲ χτυπάη στὸν ὦμο.

Ἔπεσα προύμυτα καὶ κόλλησα στὰ σκαλοπάτια. Ἔμεινα ἀκίνητος, μὲ τὸ ρεβόλβερ μου ἕτοιμο, ἐλπίζοντας πὼς ἕνας τέταρτος πυροβολισμὸς θὰ μὲ κατατόπιζε γιὰ τὴ θέσι τοῦ δολοφόνου·

—Τί γίνεται ἐκεῖ πάνω; φώναξε ὁ ἀστυφύλακας, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

Εἶχε βγάλει κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι του. Ἡ σιλουέτα του διαγράφηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Ἀμέσως ὅμως, στ' ἀριστερά του, γαύγισε ἕνα ρεβόλβερ, κι' ὁ ἀστυνομικὸς λύγισε στὰ δυό, ἔφερε τὰ χέρια του στὴν κοιλιά του καὶ σωριάστηκε χάμω.

Ἔστειλα μιὰ σφαῖρα πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχα ἰδῆ τὴ φλόγα τοῦ πυροβολισμοῦ. Σχεδὸν συγχρόνως, ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε ἡ πόρτα.

Κατέβηκα τρέχοντας τὰ ὑπόλοιπα σκαλοπάτια, διέσχισα τὴ σκηνή, δρασκέλισα τὸ σῶμα τοῦ ἀστυφύλακος, ποὺ τὸν ἄκουγα νὰ βογγάη, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βγῆκα στὸ δρομάκι·

Ἦταν ἀδειανό. Ὁ δολοφόνος εἶχε προλάβει νὰ στρίψη στὴν ὁδὸν Μονρόε.

Ἔκανα νὰ τὸν κυνηγήσω, μὰ σκέφθηκα πὼς θἆταν πιὰ μακρυά, ἢ θἄχε χωθῆ σὲ κάποια κρυψῶνα, ἀπ' ὅπου δὲν θὰ ξεμύτιζε ὅσο θὰ ἤμουν ἐκεῖ. Δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ περιζώσω μόνος μου ὅλα ἐκεῖνα τὰ οἰκοδομικὰ τετράγωνα...

Ὕστερα, μὲ συγκράτησε κι' ἡ σκέψι τοῦ πληγωμένου ἀστυνομικοῦ· Ἀγνοοῦσα ἂν ἡ κατάστασί του ἦταν σοβαρὴ ἢ ὄχι. Πάντως, πιθανὸν νἆχε σημασία γιὰ τὴ ζωή του κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε...

Ξαναμπῆκα στὸ θέατρο. Γονάτισα δίπλα στὸν ἀστυφύλακα, ἄναψα ἕνα σπίρτο κι' εἶδα νὰ κυλάη ἀπ' τὴν κοιλιά του ἕνα ρυάκι κατακόκκινο αἷμα. Εἶχε τὰ μάτια του κλειστὰ κι' ἀνάσαινε μὲ πολὺν κόπο. Δὲν κουνήθηκε καθόλου, ὅταν τὸν σκέπασα μὲ τὸ παλτό μου·

Κοντὰ στὸ γενικὸ ταμπλώ, βρισκόταν ἕνα τηλέφωνο. Πῆρα τὸν Τσῆναν. Εἶχε γυρίσει σπίτι του. Τοῦ ἐξήγησα ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὸν ἀστυφύλακα καὶ τοῦ σύστησα νὰ στείλη ἀμέσως ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο.

— Μείνετε ἐκεῖ! μοῦ εἶπε. Ἔρχομαι ἀμέσως!

Ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο καὶ ξαναγύρισα κοντὰ στὸν πληγωμένο. Δὲν εἶχε ἀλλάξει θέσι, τὰ μάτια του ὅμως ἦσαν τώρα ἀνοιχτά.

— Πῶς πᾶμε; τὸν ρώτησα· Καλλίτερα;

Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Καλά, καλά, μὴν κουνιέσθε... μὴν προσπαθῆτε νὰ μιλήσετε· Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θἄρθῆ ὁ γιατρός.

Γονάτισα κοντά του, ἄναψα ἕνα τσιγάρο καὶ τὸ κράτησα ἀνάμεσα στὰ χείλη του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τραβήξη μιὰ ρουφηξιά.

— Σᾶς κάνει καλὸ αὐτό, ἔ; μουρμούρισα·

Μοὔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι κι' ἐξακολούθησε νὰ καπνίζη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὥσπου ἔφτασε τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο. Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξέτασε γρήγορα, μὲ τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ.

— Μπορεῖ νὰ μεταφερθῆ δίχως κίνδυνο, γνωμάτευσε.

— Πῶς τὸν βρίσκετε; ρώτησα·

— Δὲν πιστεύω νἆναι πολὺ σοβαρὰ τὰ πράγματα. Μὰ δὲν ξέρει κανεὶς κάποτε...

Ξάπλωσαν τὸν πληγωμένο σ' ἕνα φορεῖο, ἔρριξαν πάνω του μιὰ-δυὸ κουβέρτες καὶ τὸν πῆραν μαζί τους.

Δὲν μοῦ κακοφάνηκε καθόλου ποὺ μπόρεσα νὰ πάρω πίσω τὸ πανωφόρι μου.

Στὸ μεταξύ, ἔφτασαν μερικοὶ ἀστυνομικοί. Τοὺς ἐξήγησα γρήγορα τὴν κατάστασι·

— Δὲν θ' ἀργήση νἄρθῆ κι' ὁ Τσήναν, πρόσθεσα.

— Θὰ τὸν περιμένουμε.

— Πῶς ἀνάβουνε τὰ φῶτα, ἐδῶ μέσα; ρώτησε ἕνας ἀστυφύλακας.

— Ἰδέα δὲν ἔχω! Ἴσως

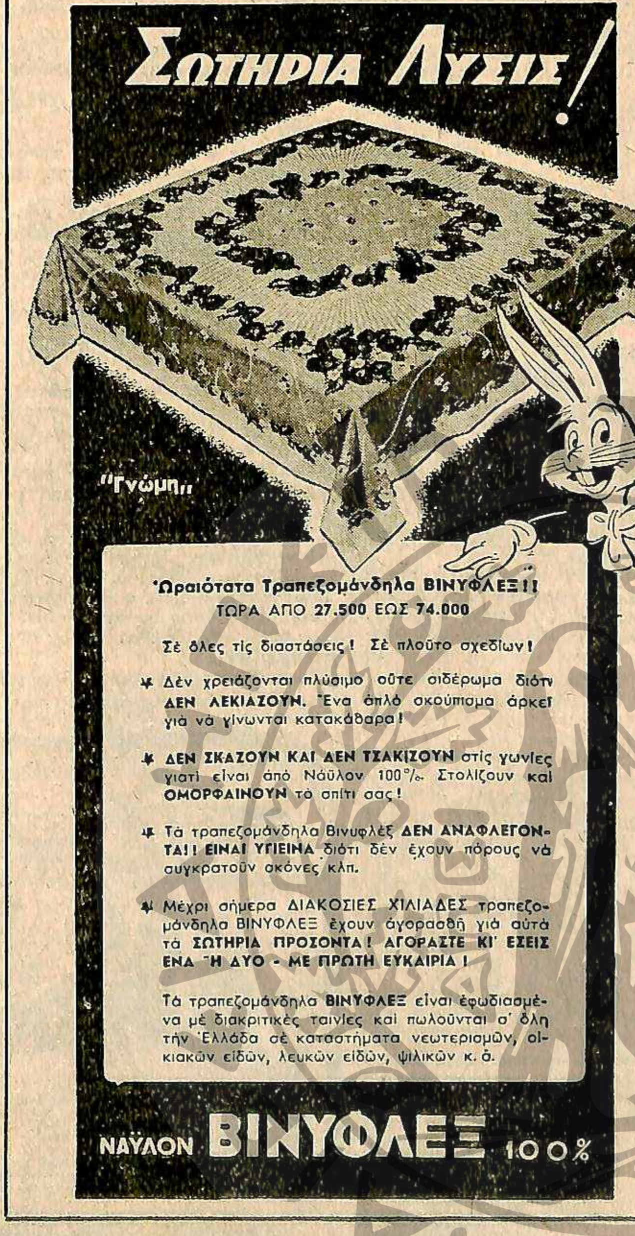

Πάντοτε ὡραία
πάντοτε ἑλκυστική
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

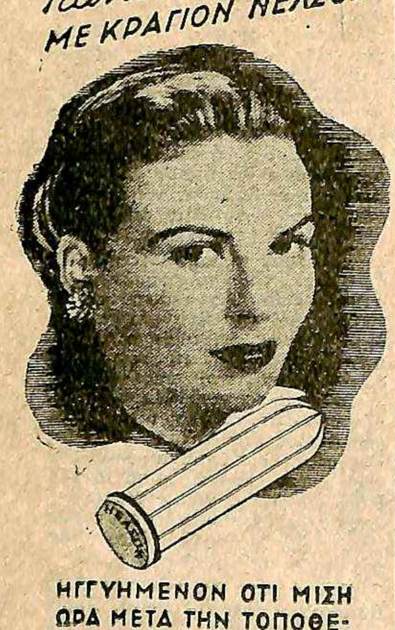

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

● ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

● ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Μὲ δόσεις
ΨΥΓΕΙΑ - ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Ἀπὸ 80.000 Μηνιαίως
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20
ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Δ[ρ] ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΙΗΣ - ΣΙΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εἰκόνες
Τὸ χρησιμώτερο βιβλίο τῆς 20ετίας, κατὰ τὴν κριτική. Ἐπιστημονικὸ καὶ ἁπλό. Πωλεῖται 50 χιλιάδες στὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ἀπ' τὸ γενικὸ ταμπλῶ.

Τὸ ταμπλὼ εἶχε πλευρὲς 2 μέτρων περίπου κι' ἦταν σκεπασμένο ὁλόκληρο μὲ ἠλεκτρικοὺς διακόπτες. Ὁ ἀστυφύλακας ἔξυσε τὸ κεφάλι του μ' ἀμηχανία. Ὕστερα ἅπλωσε διστακτικὰ τὸ χέρι του καὶ δοκίμασε ἕνα διακόπτη. Τίποτε. Γύρισε ἕναν ἄλλον. Τίποτε καὶ πάλι.

— Θὰ ὑπάρχη ἴσως ἕνας γενικὸς διακόπτης, ποὺ κόβει τὸ ρεῦμα πρὶν φτάση στὸ ταμπλῶ... εἶπα.

Ὁ πόλισμαν συμφώνησε μαζί μου κι' ἔδειξε τρεῖς τεράστιους μαχαιρωτοὺς διακόπτες, λίγο μακρύτερα.

— Μήπως τυχὸν εἶν' αὐτοί; εἶπα.

— Θὰ τὸ δοῦμε... ἀπάντησε.

Ἔπιασε τὴ λαβὴ τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν ἀνασήκωσε. Πρὶν ὅμως ἀκόμη συμπληρώση αὐτὴ τὴν κίνησι, τινάχτηκε πάνω του μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπίθες, κόκκινες, κίτρινες καὶ πράσινες! Ἀμέσως ξανακατέβασε τὸ διακόπτη καὶ πήδησε πίσω.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! βλαστήμησε.

Φυσικά, τὸ φῶς ἐξακολούθησε... νὰ λάμπη διὰ τῆς ἀπουσίας του.

— Ἂς ἀναλάβη ὁ Τσήναν νὰ μανουβράρη μόνος του αὐτὰ τὰ διαβολοπράματα, ἂν θέλη φῶς! εἶπε ὁ ἀστυφύλακας.

Σὲ λίγο, ἔφτασε ὁ Τσήναν. Τὸν κατατόπισα καὶ τὸν ρώτησα ἂν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ ν' ἀνάψη τὰ φῶτα.

— Παραιτοῦμαι προκαταβολικά! δήλωσε, δίχως κἂν νὰ κυττάξη τὸ ταμπλῶ.

— Βγάλτε, λοιπόν, τὰ σπίρτα σας, τοῦ σύστησα.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Θὰ περιμένουμε νὰ ξημερώση... Ἔχετε σεῖς καμμιὰ ἰδέα, Μπρήντ;

— Ἔχω μερικές...

— Πᾶμε, λοιπόν, νὰ πιοῦμε ἕνα καφὲ καὶ νὰ φλυαρήσουμε λίγο.

Τοποθέτησε δυὸ καινούργιους σκοποὺς στὴν πόρτα. Βγήκαμε ὕστερα ἀπ' τὸ θέατρο, ἀνεβήκαμε στ' αὐτοκίνητό του καὶ πήγαμε σ' ἕνα ρεστωρὰν ποὺ διανυκτέρευε.

— Πῶς συμβαίνει νὰ εἴσαστε πάντα παρών, ὅταν συμβαίνη κάτι; μὲ ρώτησε ὁ Τσήναν, ἀφοῦ μᾶς σερβίρισαν δυὸ φλυτζάνια ζεστὸ καφέ.

— Εἶμαι τυχερός, ἀπάντησα μὲ μετριοφροσύνη.

— Ἀφῆστε τώρα τ' ἀστεῖα! Τί μοῦ κρύβετε;

— Ἀπολύτως τίποτε... Σκέφθηκα ἀπόψε ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἴχαμε μιλήσει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Τζέφερσον: «Γιατί πῆρε μαζί του τὸ μαχαῖρι ὁ δολοφόνος;». Χτὲς τὸ βράδυ, κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό μας δὲν εἶχε βρῆ τὴν ἐξήγησι. Κι' ὅμως, τὰ πράγματα εἶναι ξεκάθαρα...

Τοῦ ἐξέθεσα τὴν ἰδέα μου καὶ συνέχισα ὕστερα:

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ δολοφόνος φρόντισε νὰ μείνη μέσα στὸ θέατρο, μετὰ τὴν παράστασι. Σκόπευε νὰ πάρη πίσω τὸ μαχαῖρι, γιὰ νὰ τὸ καθαρίση.

»Ὁ σκοπὸς τῆς πόρτας μὲ βεβαίωσε πὼς δὲν εἶχε μπῆ κανείς. Ἐπομένως, πρέπει νἆταν κρυμμένος κάπου ἐκεῖ μέσα ὁ φονηᾶς... Εἶχε κρύψει, φαίνεται, τὸ μαχαῖρι στὸ δεύτερο πάτωμα. Βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμη ὅταν ἔφτασα ἐγώ. Ἴσως νἆταν στὸ καμαρίνι τοῦ Ρέϋμοντ Ντόϋλ ἢ τῆς Γενεβιέβης Μπέλντεν, ἐφ' ὅσον ἐγὼ βρισκόμουν στὸ καμαρίνι τοῦ Γκράχαμ, στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ διαδρόμου, ὅταν ἐπιχείρησε νὰ τὸ σκάση, καὶ δὲν τὸν ἄκουσα οὔτε νὰ περνάη μπροστὰ ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, οὔτε νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ διπλανὸ καμαρίνι τῆς Μαϊάμι Γουΐντερς.

»Ἔνοιωσε πὼς εἶχε πιαστῆ στὴ φάκα, ἀφοῦ εἶχα ἀρχίσει νὰ ψάχνω ἕνα-ἕνα τὰ καμαρίνια. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ κατεβῆ καὶ νὰ κρυφτῆ στὴ σκηνή. Ἄκουσα ὅμως τὰ βήματά του στὴ σκάλα, κι' ἀναγκάστηκε τότε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ ρεβόλβερ του γιὰ νὰ ξεφύγη.

Ὁ Τσήναν σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συμφώνησε μαζί μου.

— Θὰ βροῦμε αὔριο τὸ μαχαῖρι, μοῦ εἶπε.

— Ἀσφαλῶς! Θὰ τὸ βρῆτε, κάπου στὸ δεύτερο πάτωμα, φανερὸ καὶ καλὰ καθαρισμένο!

— Πιθανὸν νἄχετε δίκηο... Γιὰ ποῦ εἴσαστε τώρα; Θέλετε νὰ σᾶς πάω πουθενὰ μὲ τ' αὐτοκίνητο;

— Ἂν ἔχετε αὐτὴ τὴν καλωσύνη, πηγαίνετέ με σπίτι μου.

Ὅταν σταματήσαμε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου, ὁ Τσήναν μὲ ρώτησε:

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ Ράϋαν;

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα... Ἀλήθεια, καταφέρατε νὰ τὸν ξεμεθύσετε;

— Ὄχι. Εἶχα ἄλλους μπελάδες στὸ κεφάλι μου. Ἀνάθεσα σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἄνδρες μου νὰ τὸν κουβαλήση ὥς τὸ κρεβάτι του.

— Θὰ βάλετε νὰ τὸν παρακολουθήσουν; ρώτησα.

Ὁ Τσήναν μὲ στραβοκύτταξε.

— Ἀμ' ἂς ξυπνήση πρῶτα! εἶπε. Πιστεύω πὼς θ' ἀργήση πολύ, μὲ τόσο οὐΐσκυ ποὺ κατέβασε.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἦταν πραγματικὰ μεθυσμένος, παρατήρησα.

— Μὰ ἐσεῖς βαλθήκατε νὰ μὲ τρελλάνετε, Μπρήντ! φώναξε ὁ Τσήναν. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπός μου τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι του, πὼς θἆταν δυνατὸ νὰ μείνη μέσ' στὸ θέατρο μετὰ τὴν παράστασι;

— Εἶναι πιθανώτατο πὼς ἔχει τὰ κλειδιὰ τῆς μπροστινῆς πόρτας, ὅπου δὲν φύλαγε σκοπός...

Ὁ Τσήναν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γκρίνιασε:

— Οὔφ! Μὴ μὲ σκοτίζετε παραπάνω!

Τὸν καληνύχτισα, κατέβηκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του καὶ μπῆκα στὸ σπίτι. Σύρθηκα ὥς τὸ ἀσανσέρ, ἀνέβηκα ὥς τὸ διαμέρισμά μου κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα μου.

Εἶχα ξεχάσει τὴ Ρούντυ. Τὴ θυμήθηκα μόνον ὅταν τὴν εἶδα ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι μου, μὲ τὶς πυτζάμες μου καὶ μ' ἕνα ποτῆρι στὸ χέρι, ἀπασχολημένη νὰ διαβάζη ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

Μὲ κύτταξε τεμπέλικα.

— Καλῶς τον... εἶπε.

— Γειά σου, μπεμπέκα μου.

— Εἶσαι κουρασμένος;

— Ναί.

— Εἶσαι πολύ, πολύ, πολὺ κουρασμένος;

— Ὄχι, ἀπάντησα.

Καὶ τῆς τὸ ἀπόδειξα, φιλῶντας την τρυφερὰ κι' ἀρχίζοντας μιὰ ἀτέλειωτη φλυαρία μαζί της, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Κοιμήθηκα ὥς τὸ μεσημέρι. Σηκώθηκα ὕστερα καὶ πέρασα ἀπ' τὸ «Ρότσιλδ», πρὶν ἀνεβῶ στὸ γραφεῖο μου.

Καθισμένος σ' ἕνα τραπέζι, ὁ Σὸλ Γουὲντ καταβρόχθιζε τὸ καταπέτασμα... παρ' ὅλο τὸ ἕλκος του! Κάθησα ἀντίκρυ του.

— Μὲ συγχωρῆς ποὺ ἐξακολουθῶ νὰ τρώω... μοῦ εἶπε, μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο. Μὰ βιάζομαι νὰ τελειώσω, γιατὶ ἔχω κάποια σπουδαία δουλειά.

— Μὴν ἐνοχλῆσαι, Σόλ... Θέλω ἁπλῶς νὰ σοῦ κάνω μιὰ μικρὴ ἐρώτησι.

— Γιὰ τὸν τρόπο ποὺ διορθώνεται τὸ πεσμένο στῆθος μὲ τὴν παραφίνη.

— Ὄχι... Πές μου, ἔχεις ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλᾶνε γιὰ κάποια Μπέτυ-Ἄννα Μπήλ;

— Ἀνακατεύεται μὲ τὸ θέατρο;

— Ὑποθέτω.

Μὲ κύτταξε μ' ἀμφιβολία καὶ ρώτησε:

— Τί ἀκριβῶς κάνει;

— Δὲν ξέρω.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος. Μοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστο αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Σόλ.

Κάθησα σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, τσίμπησα κάτι κι' ἐγὼ κι' ἀνέβηκα ὕστερα στὸ γραφεῖο μου.

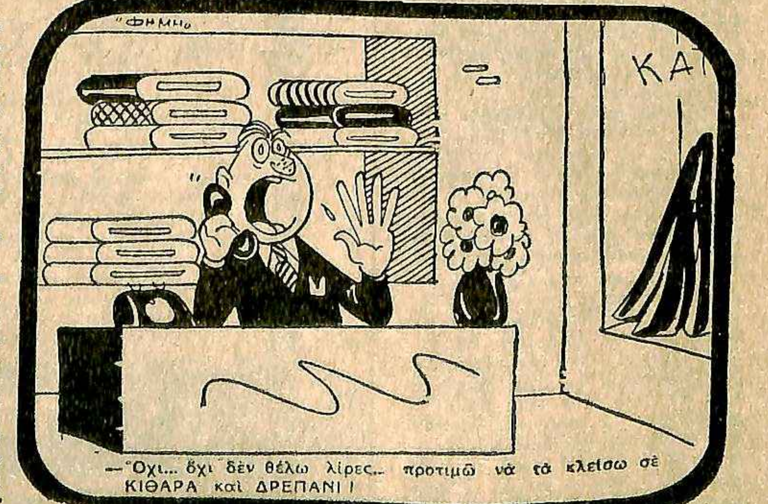

— Ὄχι... ὄχι δὲν θέλω λίρες... προτιμῶ νὰ τὰ κλείσω σὲ ΚΙΘΑΡΑ καὶ ΔΡΕΠΑΝΙ!

Τὸ βρῆκα ἀλλαγμένο. Τὰ καινούργια ἔπιπλα ποὺ εἶχε παραγγείλει ἡ μὶς Τζόνες, βρίσκονταν στὴ θέσι τους: γραφεῖο ἀπὸ ἀκαζού, πολυθρόνες πέτσινες καὶ καναπές. Ὑπῆρχαν ἀκόμη οἱ τρύπες στοὺς τοίχους. Μερικὰ ὅμως χαλάκια, ἁπλωμένα στὸ πάτωμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔδιναν ὑποφερτὴ ὄψι στὸ δωμάτιο.

Κάθησα στὸ γραφεῖο μου κι' ἄρχισα ν' ἀνοίγω τὴν ἀλληλογραφία. Κάποιος πελάτης μας ζητοῦσε ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τὶς ἀποθῆκες του, ποὺ τὶς εἶχαν ἤδη ἐπισκεφθῆ διαρρῆκτες. Φρόντισα γι' αὐτό. Ὕστερα φώναξα τὸ Σήβεϋ.

— Βρῆκε τίποτε ὁ Ντόκετυ γιὰ τὴ Γεωργία Φόρεστερ; τὸν ρώτησα.

— Τίποτε τὸ καινούργιο.

— Τί μάθατε σεῖς γιὰ τὸ Σνόουντεν;

— Μόνον ὅσα σᾶς εἶχε πῆ κι' ὁ ἴδιος.

— Ὁ Ντόκετυ βρίσκεται πάντα στὸ «Γκρέϊσμορ»;

— Ναί.

— Βρῆκε μήπως τὸ σωφὲρ τοῦ ταξὶ ποὺ πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Φόρεστερ;

— Ὄχι ἀκόμη.

— Ὁ κέϋ! Πέστε του νὰ σταματήση πιὰ τὰ ἔξοδα.

Λίγο ἀργότερα, μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο ὁ Λὶνκ Χόφμαν, ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη.

— Ἔχω καινούργια γιὰ κεῖνο τὸ χιλιάρικο! μοῦ ἀνήγγειλε.

— Ἀκούω.

— Ὅπως θὰ ξέρης ἴσως, τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ Τράπεζες κρατᾶνε πάντα τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χιλιάρικων ποὺ δίνουνε. Εἶναι ἕνα μέτρο ποὺ ἐφαρμόσθηκε ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς μαύρης ἀγορᾶς.

— Ναί, τὸ ξέρω.

— Εὐτυχῶς ὅμως, δὲν τὄξερε ἐκεῖνος ποὺ σοὔστειλε τὸ χαρτονόμισμα — ἢ μπορεῖ νὰ τὄχε ξεχάσει. Ἔτσι, μπόρεσα νὰ μάθω πὼς λέγεται Τσέστερ Μπουρνσάϊντ. Πῆρε τὸ χιλιάρικο ἀπ' τὴν Τράπεζα «Ἀτλάντικ Στέϊτ», ὅπου ἔχει ἕνα λογαριασμό.

»Εἶναι πράκτωρ ἀσφαλειῶν κι' ἔχει πολλοὺς παράδες. Εἶναι 45 χρονῶν, παντρεμένος ἀπὸ 22 χρόνια, μὲ τέσσερα παιδιά, ποὺ τὸ μεγαλύτερο πάει ἀκόμα στὸ κολλέγιο. Ἔχει καλὴ φήμη. Ἡ διεύθυνσί του εἶναι...

Τὴ σημείωσα καὶ ρώτησα ὕστερα:

— Ἔμαθες τίποτε γιὰ κείνη τὴ Μπέττυ-Ἄννα Μπήλ;

— Ὄχι ἀκόμα.

— Ὁ κέϋ! Γειά σου, Λίνκ. Στεῖλε μου τὸ λογαριασμό σου.

Μόλις εἶχα ἀφίσει τὸ ἀκουστικό, κουδούνισε πάλι τὸ τηλέφωνό μου.

— Θέλει νὰ σᾶς δῆ ὁ κ. Χάας, μὲ εἰδοποίησε ἡ μὶς Τζόνες.

— Ἂς περάση, ἀπάντησα.

Ἦταν ὁ Χάας υἱός. Δὲν ἔκαμα τὸν κόπο νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι. Ἐκεῖνος ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ γραφείου μου καὶ στάθηκε κοντά μου, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, Μπρήντ, μοῦ εἶπε.

— Σᾶς ἀκούω, ἀπάντησα. Μὰ προηγουμένως θάθελα νὰ μάθω πὼς μὲ ξετρυπώσατε!

— Βρῆκα τὸ μπιλιέτο σας.

— Ἄ, μέσα στὴν ἀσημένια κούπα;

— Ἀκριβῶς!

Διαβολόστειλα τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά μου.

— Μάθατε τίποτα γιὰ τὴ Γεωργία; μὲ ρώτησε ὁ Χάας.

— Ὄχι ἀκόμη.

Ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Ἔχετε μήπως καμμιὰ ἰδέα;

— Ναί, ἔχω μερικὲς ἰδέες, ἀπάντησα.

— Δηλαδή;..

Καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν νευρικὸς κι' εὐερέθιστος, προσπάθησα νὰ τοῦ μιλήσω μὲ τρόπο.

— Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πὼς εἴσαστε πολὺ τυχερός! τοῦ εἶπα.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; οὔρλιασε.

Καὶ μοὔδωσε μιὰ γροθιὰ τόσο ἀδέξια, ὥστε θὰ προλάβαινα ν' ἀνάψω τσιγάρο πρὶν τὴ φάω στὸ πρόσωπο... Τραβήχτηκα πίσω, τοῦ ἅρπαξα τὸ χέρι μὲ τὰ δυὸ δικά μου, πήδησα ὄρθιος, τοὔστριψα τὸ μπράτσο πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καὶ τὸν ἀνάγκασα ἔτσι νὰ καθήση σὲ μιὰ καρέκλα.

— Καμμιὰ μέρα, τοῦ εἶπα εἰρωνικά, θὰ βρῆτε στὸ δρόμο σας κανένα ποὺ θὰ πάρη στὰ σοβαρὰ τὰ παιδιαροκαμώματά σας καὶ θὰ σᾶς σπάση τὰ μοῦτρα!

Μὲ στραβοκύτταξε, δίχως ν' ἀπαντήση. Ξανακάθησα στὸ γραφεῖο μου, ἀφίνοντάς τον νὰ βράζη μὲ τὸ ζουμί του...

— Λυποῦμαι γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμη, μοῦ εἶπε ἐπιτέλους. Μὰ μὲ πείραξε ὁ ὑπαινιγμός σας γιὰ τὶς σχέσεις μου μὲ τὴ Γεωργία. Εἶμαι λίγο ἐκνευρισμένος, βλέπετε...

Σταμάτησε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ξέρετε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πληρώσω τὰ ἔξοδα γιὰ τὶς ἔρευνές σας...

— Προσπαθεῖτε δηλαδὴ νὰ μὲ προσλάβετε στὴν ὑπηρεσία σας; τὸν διέκοψα.

— Πέστε το ὅπως θέλετε... Πάντως, ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ ἐλπίζουμε ν' ἀποφύγουμε κάθε κουβέντα γύρω ἀπ' τὴ μὶς Φόρεστερ κι' ἐμένα...

— Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω σὲ λίγο ἂν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφορά σας, ἀπάντησα.

Μοῦ ξαναζήτησε συγγνώμην κι' ἔφυγε.

Πέρασα τότε στὴν τουαλέτα, ἔβγαλα τὸν ἐπίδεσμό μου, ἔβαλα καινούργια γάζα στὸ τραῦμα καὶ κόλλησα ἀπὸ πάνω λευκοπλάστ.

Μόλις εἶχα ξαναγυρίσει στὸ γραφεῖο μου, παρουσιάστηκε ἡ Σύλβια.

— Καλημέρα! μοῦ φώναξε. Ἔχω νέα γιὰ σᾶς, Μπάρ! Δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς τὰ πῶ χτὲς τὸ βράδυ. Δὲν εἶναι μεγάλα πράγματα, ἀλλά...

— Σᾶς ἀκούω, κούκλα μου.

— Χτὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὴν παράστασι, ὅλες μιλοῦσαν γιὰ τὸ Τζέφερσον καὶ ρωτοῦσαν ποῦ θὰ τὸν θάψουνε, ἂν εἶχε συγγενεῖς, κι' ἄλλα τέτοια. Αὐτὸ μὲ βοήθησε νὰ φέρω τὴ συζήτησι στὴ Τζόαν Στήρνς. Μιὰ ἀπ' ὅλες, λοιπόν, δήλωσε πὼς ἡ μακαρίτισσα θἄχε δικούς της στὴν Καλιφορνία, γιατὶ θυμόταν πὼς εἶχε δῆ μιὰ μέρα ἕνα φάκελλο γραμμένο ἀπ' τὴ Τζόαν, μὲ τὴ διεύθυνσι κάποιας Τράπεζας τῆς Καλιφορνίας.

— Σὲ ποιὰ πόλι; ρώτησα.

— Προσπάθησα νὰ τὸ μάθω. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ ἐπιμείνω πάρα πολύ... Ἡ κοπέλλα ἐκείνη μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἕνα ὄνομα μακρύ, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ «Σάν».

— Ἀπὸ «Σάν»; φώναξα. Μὰ ὑπάρχουν στὴν Καλιφορνία χιλιάδες πόλεις, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ «Σὰν» τ' ὄνομά τους!

Φώναξα τὴ μὶς Τζόνες καὶ τῆς ζήτησα νὰ μοῦ φέρη τὸ λεξικὸ μὲ τὶς τοπωνυμίες ὅλης τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἄνοιξα στὴν «Καλιφορνία» κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὰ ὀνόματα ποὺ ἄρχιζαν ἀπὸ Σάν: Σὰν Ντιέγκο, Σὰν Φραντσίσκο, Σὰν Χοσέ... Γέμιζαν σελίδες ὁλόκληρες! Πέταξα μακρυὰ τὸ βιβλίο μ' ἀπογοήτευσι καὶ εἶπα:

— Φοβᾶμαι πὼς αὐτὴ ἡ ξεμυαλισμένη σκάρωσε μὲ τὸ μυαλό της αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ φακέλλου, γιὰ νἄχη κάτι νὰ πῆ.

Ἡ Σύλβια κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ἐγὼ δὲν σχημάτισα αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι, εἶπε.

— Ὥστε δὲν πρόσεξε ὁλό-

Αἱ Στάρ..
..τῶν ἐγχρώμων κινηματογραφικῶν ἔργων βάφουν τὰ χείλη των μὲ τοὺς νέους καὶ ὡραίους χρωματισμοὺς τοῦ ρούζ χειλέων MICHEL, διότι χάρις εἰς τὴν ἀνεξίτηλον βάσιν του, τὸ NEON MICHEL διατηρεῖται δὲν μεταβάλλεται καὶ παρουσιάζει τα χείλη ὤμορφα καὶ προκλητικά. Τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον χρησιμοποιεῖ τὸ NEON MICHEL.
Πωλεῖται εἰς τὰ Μυροπωλεῖα Φαρμακεῖα καὶ Καταστήματα.
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Α[ΦΟΙ]
ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 ΑΘΗΝΑΙ

Δόντια μαργαριτάρια!

Ἡ ὀδοντόπαστα
PRODENT
(Προντέντ)
συνδυάζει ἀρίστην ποιότητα καὶ χαμηλὴ τιμή. Παρασκευάζεται καὶ συσκευάζεται στὴν Ὁλλανδία.
Μεγάλο σωληνάριο 8.000 δρ.
Συνηθισμένο 5.500 δρ.
Ἀριθ. Ἐγκρ. 577/52

Η ΝΕΑ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ
Βάσις τῆς νέας αἰσθητικῆς διαίτης εἶναι ὁ χυμὸς τομάτας. Διατηρεῖ τὴν ὠμορφιά, τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὑγεία. Ἀρχῖστε ἀπὸ σήμερα τὴν αἰσθητική σας δίαιτα, πίνοντας κάθε πρωΐ ἕνα ποτῆρι χυμὸ τομάτας, ἀλλὰ μόνον τῆς Ὁμοσπονδίας ποὺ κατασκευάζεται μὲ τὰ τελειότερα ἀμερικανικὰ μηχανήματα, ἀπὸ εἰδικὲς τομάτες.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΧΥΜΟ ΤΟΜΑΤΑΣ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Κολοκοτρώνη 52

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν. Συμβουλαὶ δωρεάν. Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

κληρο τὸ ὄνομα τῆς πόλεως;

— Ὄχι, ἀσφαλῶς.

— Μὰ ἀφοῦ τὸ εἶχε γράψει ἡ Τζόαν... ἐπέμεινα.

— Ἔ, καὶ τί μ' αὐτό; Μπορεῖ νὰ εἶδε τὸ φάκελλο καὶ νὰ μὴ διάβασε τὸ ὄνομα.

— Ναί, βέβαια, δὲν ἀποκλείεται...

— Νὰ προσπαθήσω νὰ μάθω κι' ἄλλα;

— Φυσικά! Ὅ,τι μπορέσετε... Ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος τῆς Μπέττυ Ἄννας Μπήλ;

— Ὄχι, τίποτε ἀπολύτως.

— Ὁ κέϋ! Τὸ νοῦ σας ὅμως νὰ μὴ ρωτήσετε γι' αὐτήν, νὰ μὴν προφέρετε κἂν τ' ὄνομά της! Καταλάβατε;

Ἡ Σύλβια μὲ κύτταξε μ' ἀπορία.

— Ναί, κατάλαβα, ἀπάντησε. Μὰ γιατί;

— Γιατί... θἄταν πολὺ θλιβερὸ καὶ ἔρημο αὐτὸ τὸ γραφεῖο, ἂν σᾶς χάναμε ξαφνικά! Νάχετε, λοιπόν, τ' αὐτιά σας ἀνοιχτά, ἀλλὰ νὰ μὴν πολυανοίγετε τὸ ὡραῖο σας στοματάκι.

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντάς μου:

— Ὠρεβουάρ, λοιπόν.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε σὲ λίγο, ἀπάντησα.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, τηλεφώνησα στὸ «Ρότσιλδ» νὰ μοῦ στείλουν καφὲ κι' ἕνα σάντουϊτς. Μοῦ τἄφερε σὲ λίγο ἡ μὶς Τζόνες.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ συγυρίσατε ἔτσι ὄμορφα τὸ γραφεῖο μου, τῆς εἶπα.

Ξαπλώθηκα ὕστερα πιὸ ἄνετα στὴν πολυθρόνα μου, κι' ἐνῶ ἔτρωγα τὸ σάντουϊτς καὶ ρουφοῦσα τὸν καφέ, ἔκανα συγχρόνως μὲ τὸ νοῦ μου μιὰ ἀνασκόπησι ὅλης τῆς ὑποθέσεως.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχα συγκεντρώσει ὥς τώρα, μποροῦσε νὰ σημαίνουν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Εἶναι δὲ τόσο δύσκολο νὰ βρῆ κανεὶς τὴν πραγματικὴ σημασία ἑνὸς στοιχείου, ἑνὸς γεγονότος!

Παράδειγμα: Κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα, βάζει τὸ καπέλλο του. Αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός. Μὰ γιατί βάζει τὸ καπέλλο του; Ἑτοιμάζεται νὰ φύγη; Κάθεται σὲ ρεῦμα; Κάνει ἕνα συμφωνημένο σύνθημα;... Πόσες ἐξηγήσεις, γιὰ ἕνα ἁπλό, ἁπλούστατο περιστατικό! Πρέπει νὰ μάθη κανεὶς καὶ διάφορα ἄλλα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἑρμηνεύση σωστὰ τὸ πρῶτο, τὸ ἀρχικό.

Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν ὑπόθεσί μας. Τὸ πρῶτο γεγονὸς ἦταν ἡ δολοφονία τῆς Τζόαν Στήρνς. Δεύτερο: Τὸ θῦμα εἶχε παραφίνη στὸ στῆθος της. Τρίτο: Τὴν εἶχαν μαχαιρώσει. Τέταρτο: Κρατοῦσε ἕνα ἄθλιο δωμάτιο, μιὰ τρώγλη, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τελευταίας τάξεως. Τέλος, ἦταν 24 ἐτῶν, εἶχε γεννηθῆ στὸ Πίτσμπουργκ, εἶχε παίξει λίγο στὸ ραδιόφωνο κι' ὕστερα στὸ θέατρο.

Τόσα γεγονότα, κι' ἐξήγησι καμμία!

Ἂς δοῦμε τώρα τὸ Τζέφερσον. Ἦταν ἕνας γέρος, γεννημένος πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου. Πετοῦσε μαχαίρια. Πίστευε πὼς ἤξερε κάτι γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Τζόαν. Εἶχε δολοφονηθῆ κι' αὐτός, μ' ἕνα μαχαῖρι (Γεγονότα, ὅλ' αὐτά). Γιατί; Γιατὶ ἤξερε ἢ ὑποπτευότανε τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου. Αὐτὸ ἦταν πιθανὸ γεγονός.

Κάποιος, ποὺ παρουσιάζεται ὡς Μπὶρντ καὶ λέγεται στὴν πραγματικότητα Τσέστερ Μπουρνσάϊντ, μοῦ τηλεφωνεῖ ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη. Θέλει νὰ μάθη ἂν ἡ Τζόαν Στὴρνς ἔζησε ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν πόλι μὲ τ' ὄνομα Μπέττυ-Ἄννα Μπήλ. Κάποιος ἀφίνει στὸ γραφεῖο μου ἕνα δέμα, ποὺ γράφει πάνω, ὅτι τὸ ἔστειλε ἡ Μπέττυ-Ἄννα Μπήλ. Τὸ δέμα αὐτὸ περιέχει μιὰ μπόμπα καὶ παρ' ὀλίγο νὰ μὲ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο. Ὁ κ. Μπὶρντ ἢ Μπουρνσάϊντ δηλώνει κατόπιν πὼς ἔμαθε ὅ,τι ἤθελε... Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν γεγονότα.

Τὴν προηγουμένη νύχτα, στὸ «Μάρλοου», κάποιος — ὁ δολοφόνος, δίχως ἀμφιβολία — σκοτώνει ἕνα πόλισμαν καὶ μοῦ κάνει μιὰ γρατζουνιά. Γεγονός. Τὸ μαχαῖρι ποὺ σκότωσε τὸ Τζέφερσον ἐξαφανίσθηκε. Γεγονός...

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἦταν ὁ Τσήναν.

— Βρήκαμε τὸ μαχαῖρι, μοῦ ἀνήγγειλε.

— Σᾶς τὄχα πῆ ἐγώ... Ποῦ τὸ βρήκατε; Στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ «Μάρλοου»;

— Ὄχι, στὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς ξενοδοχείου... χωμένο στὸ στῆθος τοῦ Ράϋαν!

— Ὤ, μὰ αὐτὸ ἀλλάζει τελείως τὰ πράγματα... μουρμούρισα.

— Βρίσκετε; εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Τσήναν.

— Μὰ φυσικά! Δὲν θἄχετε πιὰ νὰ χολοσκᾶτε γιὰ τὸ Ράϋαν. Δὲν ἔχετε τώρα, παρὰ ν' ἀφήστε ἐλεύθερο τὸ δολοφόνο νὰ δράση. Θὰ σκοτώση ὅλο τὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό του, κι' ἔτσι θὰ τὸν ἀνακαλύψετε στὸ τέλος ποιὸς εἶναι!

— Φαίνεται πὼς ἔχετε πολὺ κέφι, Μπρήντ! γκρίνιασε ὁ Τσήναν. Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νάρθῆτε ἀμέσως ἐδῶ.

— Μὰ ἔχω πολλὴ δουλειὰ τώρα, παρατήρησα.

— Ναί, ναί, τὸ ξέρω! Κάνετε ὅπως σᾶς ἀρέσει... Μά, ἂν σὲ δέκα λεπτὰ δὲν βρισκόσαστε ἐδῶ, θὰ στείλω τρεῖς ἀστυφύλακες νὰ σᾶς φέρουνε σηκωτό!

— Πῶς μπορῶ ν' ἀρνηθῶ μιὰ τόσο εὐγενικὴ πρόσκλησι; ἀπάντησα σαρκαστικά.

Μούδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ξεκίνησα ἀμέσως, πῆρα ἕνα ταξὶ κι' ἔφτασα σὲ λίγο στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ράϋαν. Ἦταν μετρίας ἐμφανίσεως, ἀλλὰ καθαρὸ καὶ ἄνετο. Ἕνα ἀσανσὲρ μ' ἀνέβασε στὸ τρίτο πάτωμα. Δὲν δυσκολεύθηκα νὰ βρῶ τὴν κάμαρα τοῦ θύματος.

Ἕνας ἀστυνομικὸς φύλαγε στὴν πόρτα. Τοῦ εἶπα πὼς μὲ περίμενε ὁ Τσήναν. Παραμέρισε τότε καὶ μ' ἄφησε νὰ περάσω.

Ἦταν ἀρκετὰ συμπαθητικὸ τὸ περιβάλλον αὐτῆς τῆς κάμαρας, μὲ ὡραῖα ἔπιπλα καὶ χαλὶ στὸ πάτωμα. Τὸ κρεβάτι βρισκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἀναπαυότανε γιὰ πάντα ὁ Ράϋαν...

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐξέταζε τὸ πτῶμα. Γύρω του, ἐργάζονταν οἱ εἰδικοὶ ποὺ ἔπαιρναν φωτογραφίες καὶ ἀποτυπώματα.

Ὁ Τσήναν μὲ κύτταζε, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὸ καπέλλο φορεμένο πρὸς τὰ πίσω.

— Πῶς ἀνακαλύψατε αὐτὸ τὸ καινούργιο ἔγκλημα; τὸν ρώτησα.

— Εἶχα στείλει κάποιον νὰ μοῦ φέρη τὸ Ράϋαν γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνω...

— Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη;

— Ναί. Ὡστόσο, ὁ ἀστυφύλακας ἀποφάσισε νὰ μπῆ στὴν κάμαρα καὶ νὰ ρίξη μιὰ ματιά. Ἄνοιξε, λοιπόν, τὴν πόρτα μὲ ἀντικλείδι. Εἶναι τόσο εὔκολες αὐτὲς οἱ κλειδαριὲς τῶν ξενοδοχείων!

— Ἦταν ἀναίσθητος ἀπ' τὸ μεθῦσι, ὅταν τὸν ἄφησε χτὲς τὸ βράδυ ὁ ἀστυφύλακάς σας; ρώτησα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τσήναν.

Πλησίασα στὸ κρεβάτι. Ὁ Ράϋαν ἦταν μισόγυμνος, ὅπως τὸν εἶχε ξαπλώσει ὁ ἀστυφύλακας. Ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ στῆθος, γιατὶ ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα.

— Ἔχετε ὅλα τ' ἄλλα μαχαίρια στὴν ἀστυνομία; ρώτησα τὸν Τσήναν.

— Βέβαια.

— Τότε, λοιπόν, ὁ δολοφόνος μεταχειρίσθηκε τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ Τζέφερσον.

— Δὲν χρειαζότανε μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε, μὲ εἰρωνεύθηκε ὁ Τσήναν.

— Χρειαζόταν ὅμως, καθὼς φαίνεται, μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ ν' ἀφίσετε χτὲς τὸ βράδυ ἕνα ἀστυφύλακα νὰ τὸν φυλάη! Ἂν τὄχατε σκεφθῆ, θὰ γλύτωνε ἴσως... Μὰ γιατί μὲ ζητήσατε τώρα;

— Ἀνακατευτήκατε ἀπ' τὴν ἀρχὴ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Θέλησα, λοιπόν, νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ καὶ στὸ τρίτο θῦμα... Καὶ τώρα ἀπαιτῶ νὰ μοῦ διηγηθῆτε λεπτομερῶς ὅ,τι ξέρετε... Ἀλλοιῶς, θὰ σᾶς χώσω μέσα, γιατὶ ἐμποδίζετε τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης, καὶ θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ σαπίσετε στὸ φρέσκο γιὰ ὅλα σας τὰ χρόνια!

— Θὰ κάνετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Σὲ μένα;...

— Ἔτσι φαίνεται!

— Ὁ κέϋ! Πάντα συνεργάστηκα μαζί σας, Τσήναν. Πᾶμε τώρα νὰ φᾶμε κάτι, καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅσα ξέρω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΩ
Εἰδικῶς ἐκπαιδευθεῖσα εἰς Παρισίους διὰ τὴν περιποίησιν προσώπου - δέρματος. Μασσάζ, ρυτίδες, φακίδες. Δέχεται εἰς τὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, Ἀγ. Κων)τίνου 14

Νεωτερισμοί

Περίεργες εὑρεσιτεχνίες καὶ κοσμήματα, ποὺ θὰ ἐκτεθοῦν ἐφέτος στὸ Λονδίνο

Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῶν νεωτερισμῶν ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν στὴν Ἔκθεσι Βρεταννικῶν Βιομηχανιῶν τοῦ 1954 ποὺ θὰ γίνη ἀπὸ 3—14 Μαΐου στὸ Ἔρλς Κὼρτ καὶ τὸ Ὀλύμπια τοῦ Λονδίνου καὶ στὸ Κάσλ Μπρόμγουϊτς τοῦ Μπερμιγχαμ θὰ εἶναι διάφορα εἴδη ποὺ θὰ παρέχουν πολλὲς εὐκολίες στὴν νοικοκυρά, συστήματα ἀσφαλείας γιὰ τὰ ἐργοστάσια, φωτεινὲς ρεκλάμες φθορισμοῦ γιὰ μαγαζιὰ καὶ χρήσιμα μηχανήματα γιὰ τοὺς κήπους, τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ γκαράζ.

Ἕνα χρήσιμο λοιπὸν εἶδος οἰκιακῆς χρήσεως εἶναι ἕνα μηχάνημα γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν παραθύρων κατασκευασμένο ἀπὸ μεταλλικοὺς σωλῆνες. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιῆται ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῶν κοινῶν παραθύρων, μεγαλώνει δὲ ὅταν πρόκειται γιὰ παράθυρα ὕψους 10 ἢ 12 ποδῶν (3 ὡς 3.65 μ.). Τὸ ἴδιο δὲ αὐτὸ μηχάνημα εἶναι κατάλληλο ὄχι μόνο γιὰ τὸ πλύσιμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ξεσκόνισμα τῶν παραθύρων.

Ἕνα πρωτότυπο ὁλόχρυσο κόσμημα ποὺ δένεται στὸ χέρι μὲ μιὰ λουρίδα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

Ἕνα ἄλλο μηχάνημα ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μετατρέπεται σὲ ἠλεκτρικὴ σόμπα καὶ νὰ ἀερίζη καὶ νὰ στεγνώνη τὰ ροῦχα.

Ἕνα νέο καρροτσάκι γιὰ μωρά, μὲ χέρι ἀπὸ γοῦνα, θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμο στὶς μητέρες, ὅταν ψωνίζουν. Θὰ μποροῦν νὰ τὸ ὁδηγοῦν χωρὶς γάντια τὸ χειμῶνα καὶ νὰ ἔχουν ἔτσι τὰ χέρια τους ἐλεύθερα γιὰ τὰ ψώνια καὶ τὴν περιποίησι τοῦ μικροῦ.

Σ' ἕνα σπίτι, ποὺ οἱ δουλειὲς εἶναι πολλές, οἱ νοικοκυρὲς μὲ εὐχαρίστησι θὰ δεχθοῦν ἕνα νέο εἶδος σύρτη γιὰ τὴν πόρτα, ποὺ ἀνοίγει εὔκολα καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές της.

Γιὰ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ ἀσχολοῦνται ἐρασιτεχνικῶς μὲ κάτι, θὰ ὑπάρχη ἕνα μικρὸ χειροκίνητο μηχάνημα κατασκευῆς χαλιῶν, ποὺ πλέκει καὶ κόβει αὐτομάτως τὶς θηλειὲς ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ χαλιοῦ.

Οἱ ἠλεκτρικὲς σόμπες, πολὺ συχνὰ κατακρίνονται γιατὶ ἔχουν μικρὴ ἀκτῖνα θερμότητος καὶ πρέπει νὰ μετακινοῦνται ὅταν ἀλλάζει κανεὶς θέσι στὸ δωμάτιο. Μιὰ νέα σόμπα μεγάλης ἀκτῖνος σχεδιάσθηκε γιὰ νὰ τοποθετῆται στὸ κέντρο τοῦ δωματίου, ἡ δὲ θερμότης νὰ μεταδίδεται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Γιὰ τὰ μικρὰ διαμερίσματα ἢ σπίτια ὅπου ὁ χῶρος εἶναι μικρὸς ὑπάρχει μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ κάθεσαι ἢ νὰ ράβης, στὴν βάσι τῆς ὁποίας εἶναι ἐνσωματωμένη μιὰ μηχανὴ ρεψίματος.

Οἱ ναυτικοὶ ἐξ ἄλλου θὰ γνωρίσουν ἕνα νέο σχέδιο πηδαλίου, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ μὲ μηχανὴ ἐσωτερικῆς καύσεως ἢ μὲ ἀεροκινητῆρα. Μὲ αὐτὸ μιὰ βάρκα μπορεῖ νὰ κάνη ἀπότομη στροφὴ καὶ νὰ κινηθῆ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω χωρὶς νὰ ἀλλάξη τὴν ταχύτητά της.

Οἱ βιομήχανοι ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων καλτσῶν θὰ βροῦν μιὰ πλαστικὴ ὕλη, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ μὴ δημιουργοῦνται τρύπες στὶς κάλτσες καὶ νὰ μὴ φεύγουν οἱ πόντοι.

Γιὰ τοὺς ἰδιοκτῆτες γκαράζ ὑπάρχει ἕνας νέος τύπος λοστοῦ γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἐλαστικῶν τροχῶν τοῦ ποδηλάτου, ἕνα φανάρι ποὺ ἀντέχει στὴν διάβρωσι, μιὰ περιστροφικὴ μηχανὴ ἐσωτερικῆς καύσεως καὶ μία μέθοδος γιὰ νὰ φουσκώνουν οἱ ρόδες αὐτοκινήτων, ἀπὸ τὴν μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀκόμη κι' ὅταν βρίσκεται σὲ κίνησι.

Στὴν ἔκθεσι δὲν ξεχάστηκαν καὶ οἱ κτηνοτρόφοι. Ὑπάρχει ἕνα μηχάνημα παραγωγῆς ἑνὸς μίγματος τροφῆς γιὰ τὰ πουλερικά, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ τρώνε μερικὲς κόττες συνεχῶς καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐκθέσεως.

Οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ κτίστες θὰ ἐνδιαφερθοῦν ἰδιαιτέρως γιὰ ἕνα εἶδος μπετὸν μὲ τὸ ὁποῖο ἐξοικονομεῖται τὸ ¼ τῆς ξυλείας ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ μιὰ κοινὴ στέγη καὶ τὸ ὁποῖο δὲν χρειάζεται ἐξωτερικὸ χρωματισμό. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται ἐπαγγελματικῶς ἢ ἐρασιτεχνικῶς μὲ τὸν χρωματισμὸ τῶν τοίχων, θὰ προμηθευθοῦν μιὰ χειρολαβὴ ποὺ σφίγγει πάνω στὸ δοχεῖο τοῦ χρώματος καὶ ἔχει συγχρόνως καὶ ἕνα ἀγκίστρι ἀπὸ ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ κρεμάση τὴν βούρτσα.

Ἐξ ἄλλου οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν μιὰ νέα σειρὰ ὡραιοτάτων κοσμημάτων ποὺ οἱ κατασκευαστές τους πιστεύουν ὅτι θὰ κατακτήσουν ἐφέτος τὸ ὡραῖο φῦλο.

Τὰ κοσμήματα σήμερα ἔχουν γίνει ἕνα βασικὸ ἐξάρτημα. Οἱ γυναῖκες τὰ ἀγοράζουν γιὰ νὰ τὰ φοροῦν σὲ εἰδικὲς περιπτώσεις συχνὰ γιὰ νὰ προσθέσουν τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ λάμψι ποὺ κάνει μιὰ προχωρημένη στὰ χρόνια γυναῖκα νὰ αἰσθάνεται νεώτερη καὶ ἕνα κορίτσι ἐξαιρετικὰ εὔθυμο. Ἔχει γίνει τῆς μόδας μιὰ γυναῖκα νὰ διαλέγη σχέδια ποὺ ἁρμόζουν καλύτερα μὲ κάθε περίστασι. Ἄλλα θὰ φορέση ὅταν ψωνίζη, ἄλλα ὅταν παρακολουθῆ μιὰ παράστασι καὶ ἄλλα ὅταν βρίσκεται σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι.

Τὰ σκουλαρίκια εἰδικὰ ἀπέκτησαν μεγάλη σημασία. Ὑπάρχουν σχέδια κατάλληλα γιὰ κάθε σχῆμα προσώπου καὶ γιὰ κάθε κόμμωσι.

Ἀνάμεσα λοιπὸν στὰ νέα σκουλαρίκια, ποὺ θὰ ἐκτεθοῦν στὸ Λονδῖνο, θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικά, ποὺ θὰ κινοῦνται μὲ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, φτιαγμένα σὲ χρυσὸ δέσιμο, ψεύτικα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια ἢ σὲ χρώματα ποὺ ταιριάζουν μὲ ὅ,τιδήποτε ὑπάρχει στὴν γκαρνταρόμπα μιᾶς γυναίκας.

Ἕνα ἄλλο ὡραῖο μοντέλο τὸ ὁποῖο πιθανὸν θὰ ἀποτελέση μιὰ ἐπιτυχία τῆς περιόδου 1954—55 εἶνε ἕνα κολλιὲ μὲ χάντρες καὶ ἁλυσίδα, ποὺ σὰν κεντρικὸ μοτίβο ἔχει ἀπάνω σὲ ἄσπρο ἢ μαῦρο σμάλτο ἕνα λεπτὸ σχέδιο μὲ λουλούδια σὲ ἐπίχρυσο φόντο. Τὸ κολλιὲ αὐτὸ ἐφαρμόζει σφικτὰ στὸ λαιμό, ὑπάρχουν δὲ ὅμοια βραχιόλι, σκουλαρίκια καὶ καρφίτσα.

Τὰ μαργαριτάρια ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρέσουν πολύ, ἂν καὶ τὸ 1954 ἡ μόδα κλίνει περισσότερο στὶς πολὺ μικρὲς ἢ στὶς πολὺ μεγάλες πέτρες. Ἕνας ἐκθέτης θὰ παρουσιάση πέτρες γιὰ σκουλαρίκια ποὺ θὰ ἔχουν τὸ μέγεθος τοῦ νομίσματος τῆς μισῆς πέννας καὶ ἄλλα, μικρότερα καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο μέγεθος τῶν φυσικῶν μαργαριταριῶν.

Ἡ ἀναζήτησι ἑνὸς κοσμήματος ποὺ νὰ μπορῆ μιὰ γυναῖκα νὰ τὸ φορῆ καὶ στὴ δουλειὰ καὶ στὶς συγκεντρώσεις παρεκίνησε τοὺς κοσμηματοπῶλες νὰ σχεδιάσουν κοσμήματα, ποὺ μποροῦν νὰ φορεθοῦν καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ. Ὅπως π. χ. μιὰ μεταλλικὴ ἁλυσίδα μὲ χρυσὸ ἢ ἀσημένιο τελείωμα, συνδυασμένη μὲ πέτρες, σχηματίζει ἕνα ὡραῖο κολλιέ.

Ἡ ἴδια τάσι ὑπάρχει καὶ γιὰ τὰ «μασίφ» μακρυὰ σκουλαρίκια τῶν 11 ἑκατοστῶν, ποὺ εἶναι προϊὸν μιᾶς ἄλλης φίρμας. Τὸ ὑλικὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται γι' αὐτὰ σπινθηροβολεῖ καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ πέτρες. Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς κοσμήματος γιὰ κομμώσεις σὲ σχῆμα διαδήματος, ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ στὸ λαιμὸ σὰν κολλιέ, τὴν ἡμέρα. Ἀρέσουν ἐπίσης πολὺ τὰ κοσμήματα σὲ ἀσημὶ τελείωμα ποὺ μοιάζουν μὲ παληά. Τὰ σχέδια περιλαμβάνουν μετάλλινα πλαίσια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀρκετὰ παραδόξως κάτι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς λεπτῆς διακοσμητικῆς ἐργασίας μὲ ἀσημένιο ἢ χρυσὸ σύρμα. Πολλὰ σύνολα κοσμημάτων μὲ λαμπερὲς πέτρες περιλαμβάνουν καὶ μικρὰ μπρελὸκ γιὰ νὰ κρέμωνται στὰ βραχιόλια, μὲ ἀσορτὶ σκουλαρίκια καὶ κολλιέ.

Ἕνα πρακτικὸ τραπεζάκι—γραμμοφωνο—βιβλιοθήκη—μπὰρ ποὺ ἐξετέθη στὴν τελευταία μεγάλη βιομηχανικὴ ἔκθεσι τοῦ Λονδίνου.

Ἕνας πρωτότυπος μοντέρνος σοφᾶς ποὺ ἄρεσε ἰδιαίτερα στὴν ἔκθεσι τῶν Βρεταννῶν ἐπιπλοποιῶν.

Τὰ σκέτα κοσμήματα ἀρέσουν λιγώτερο ἀπὸ τὸ ἀσορτί, τῶν ὁποίων τὰ εἴδη μποροῦν νὰ φοριοῦνται ξεχωριστὰ ἢ μαζί, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι. Μεταξὺ τῶν νέων σχεδίων ποὺ θὰ παρουσιάση ἕνας οἶκος κοσμημάτων, βρίσκονται εἰδικὰ σύνολα σὲ βελούδινες κοσμηματοθῆκες. Ὁ κατασκευαστὴς αὐτὸς ἔχει σχεδιάσει μιὰ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ κοσμήματα μὲ λαμπερὰ ψεύτικα διαμάντια, καθὼς ἐπίσης καὶ ὀξυντὲ μετάλλινα κοσμήματα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν βραχιόλια μὲ ἀπομιμήσεις ἀπὸ παληὰ μετάλλια καὶ νομίσματα.

Αὐτὰ τὰ μετάλλινα κοσμήματα εἶνε εἰδικὰ γιὰ νὰ φοριοῦνται μὲ ἐλαφρὲς μπλοῦζες καὶ ἁπλὰ μάλλινα φορέματα.

Τὰ κοσμήματα μαρκασὶτ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, γιατὶ λάμπουν ἀρκετὰ τὸ βράδυ χωρὶς νὰ εἶναι πολὺ χτυπητὰ τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης θὰ ἐκτεθοῦν ἐφέτος κρίκοι καὶ μακρυὰ σκουλαρίκια ἀπὸ μαρκασὶτ καὶ στὰ δακτυλίδια θὰ περιλαμβάνεται καὶ ἕνα μασίφ, ποὺ φτάνει ὡς τὴν ἄρθρωσι τῶν δακτύλων.

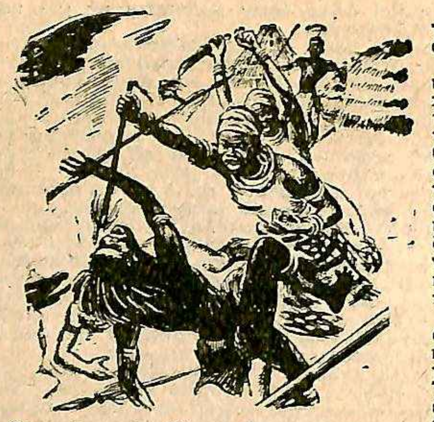

Οἱ μαῦρες ἀμαζόνες ὥρμησαν βγάζοντας ἄγριες κραυγὲς κι' ἀποδεκάτισαν τὶς ἐχθρικὲς δυνάμεις...

Ἀμαζόνες στὴν Ἀφρική

Ἕνας φοβερὸς γυναικεῖος στρατὸς

Ὅταν οἱ Γάλλοι, τὸ 1894, ἵδρυσαν τὸ προτεκτοράτο τῆς Δαχομέης, στὴ Γαλλικὴ Δυτικὴ Ἀφρική, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐνέργειές τους ἦταν ἡ διάλυσι τοῦ στρατοῦ τῶν ἀμαζόνων τοῦ βασιλέως Γκελελέ.

Οἱ μαῦρες αὐτές, ποὺ εἶχαν ἀνάστημα 1.80 — 1.90 καὶ ἀγαλματώδη ὠμορφιὰ καὶ φοροῦσαν μπλὲ χιτῶνες καὶ ἄσπρες σκούφιες, εἶχαν γίνει ὁ τρόμος τῶν φυλῶν τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ 2 αἰῶνες περίπου.

Ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσί τους ἦταν ἀπίστευτα τραχειά. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, σκαρφάλωναν ξυπόλητες πάνω σὲ φράχτες ἀπὸ ἀγκαθωτὲς ἀκακίες, ὕψους 5 μέτρων. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους καταξεσκιζονταν ἀπ' τ' ἀγκάθια, κι' ὅμως δὲν ἔδειχναν τὸ παραμικρὸ σημάδι πόνου.

Ἔπειτα ἀπὸ 6 χρονῶν προγύμνασι, ἐθεωροῦντο πιὰ ἱκανὲς νὰ καταταχθοῦν στὸ στρατό, ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν περὶ τὶς 2.500 ἀμαζόνες.

Κανεὶς ἄντρας δὲν τολμοῦσε ν' ἀτενίση μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες αὐτές. Μόνο στὸν πόλεμο γινόταν ἀναγκαστικὰ ἐξαίρεσι αὐτοῦ τοῦ κανόνος, ἐφόσον ἄλλωστε οἱ ἀμαζόνες πήγαιναν μπροστά, στὴ μάχη, κι' οἱ ἄντρες τὶς ἀκολουθοῦσαν.

Στὸν καιρὸ ὅμως τῆς εἰρήνης, ὁσάκις περνοῦσαν οἱ ἀμαζόνες, προχωροῦσε πρώτη μιὰ ἀξιωματικίνα τους, στολισμένη μ' ἀσημένια φυλαχτὰ ποὺ ἔδειχναν τὸ βαθμό της, καὶ χτυποῦσε συνεχῶς ἕνα κουδούνι, προειδοποιῶντας ἔτσι τοὺς ἄντρες νὰ γυρίσουν τὴν πλάτη τους. Ὅποιος δὲν ὑπήκουε ἢ δὲν πρόφταινε νὰ στρέψη ἀλλοῦ τὰ μάτια του, ἐτιμωρεῖτο γι' αὐτὴ τὴν ἱεροσυλία μὲ ἄγριο ξυλοκόπημα, μέχρι θανάτου.

Ὁ πρῶτος βασιλιᾶς τῆς Δαχομέης, ποὺ χρησιμοποίησε τὶς φοβερὲς αὐτὲς ἀμαζόνες, ἦταν ὁ Τουρούντο. Ἀνακάλυψε δὲ ἐντελῶς τυχαίως τὰ πολεμικά τους χαρίσματα.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Τουρούντο ἀσχολεῖτο μὲ τὸ δουλεμπόριο. Πουλοῦσε δηλαδὴ σκλάβους σὲ λευκοὺς τυχοδιῶκτες, ποὺ τοῦ τοὺς πλήρωναν μὲ ὅπλα, μπαρούτι καὶ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἡ πρωτεύουσά του ὅμως, ἡ Ἀμπομέη, ἀπεῖχε 100 χιλιόμετρα περίπου ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὅταν λοιπὸν γύριζε μὲ τοὺς πολεμιστές του, τοὺς χτυποῦσαν οἱ γειτονικὲς φυλὲς τῶν Οὐϋντὰλ καὶ τῶν Ἄρντρα καὶ τοὺς ἔπαιρναν ἕνα μέρος ἀπ' τὰ «κέρδη» τοῦ ἐμπορίου τους.

Στὸ τέλος, ὁ Τουρούντο τοὺς κήρυξε τὸν πόλεμο καὶ τοὺς νίκησε. Γιὰ νὰ γιορτάση τότε τὸ θρίαμβό του, θυσίασε 4.000 αἰχμαλώτους στὸ θεὸ τῆς θαλάσσας. Τὰ θύματα ὁδηγήθηκαν πάνω σὲ μιὰ ψηλὴ ἐξέδρα. Ἐκεῖ τάβαζαν μέσα σὲ καλάθια, μαζὶ μὲ μικροὺς κροκοδείλους, γεράκια καὶ γάτες. Ὁ Τουρούντο τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι θὰ τοὺς ἔστελνε στὴ χώρα τῶν πνευμάτων, γιὰ νὰ διακηρύξουν τὸ μεγαλεῖο του. Τὴν ἴδια ἀποστολὴ θὰ εἶχαν, μεταξὺ τῶν ὁμοίων τους, τὰ ζῶα ποὺ τοὺς συντρόφευαν.

Ἔπειτα ἀπ' τὶς ἐξηγήσεις αὐτές, τοὺς πετοῦσαν ὅλους στὴ θάλασσα ἀπ' τὴν ἐξέδρα καὶ τοὺς ἔπνιγαν.

Ὕστερα ὁ βασιλιᾶς γύρισε στὴν πρωτεύουσά του καὶ στόλισε τὰ τείχη της μὲ 40.000 κρανία τῶν θυμάτων του. Ἐνῶ ὅμως μεθοῦσε μὲ τὴ νίκη του, οἱ ἐχθροί του συγκεντρώθηκαν κρυφά, ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικὰ καὶ ξέκαναν τοὺς περισσότερους στρατιῶτες του. Πάνω στὴν ἀπελπισία του τότε, ὁ Τουρούντο κατέφυγε σὲ μιὰ μπλόφα: Ὥπλισε δηλαδὴ τὶς γυναῖκες καὶ τὶς ἔβαλε ν' ἀκολουθήσουν τοὺς πολεμιστὲς ποὺ τοῦ ἀπόμεναν, γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ πολλοί.

Οἱ ἐχθροὶ ἔκαναν καινούργια ἔφοδο κι' ἐξόντωσαν τοὺς ὑπόλοιπους ἄντρες πολεμιστές. Μανιασμένος τότε καὶ φοβισμένος μαζί, ὁ Τουρούντο διέταξε τὶς γυναῖκες νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἐκεῖνες ὥρμησαν ἀμέσως, βγάζοντας ἄγριες κραυγές, κι' ἀποδεκάτισαν τὶς ἐχθρικὲς δυνάμεις μὲ μαχαίρια, ἀκόντια, ρόπαλα...

Ὁ Τουρούντο σάστισε στὴν ἀρχή. Μὰ ἔπειτα κατάλαβε γιατὶ τὰ εἶχαν καταφέρει τόσο καλὰ οἱ γυναῖκες: Ἐπὶ αἰῶνες, ἔκαναν αὐτὲς ὅλες τὶς βαρειὲς δουλειὲς τῆς φυλῆς, ἐνῶ οἱ ἄντρες τεμπέλιαζαν. Εἶχαν λοιπὸν γίνει πιὸ μεγαλόσωμες καὶ δυνατώτερες ἀπ' αὐτούς.

Δίχως νὰ χάση τότε καιρό, ὁ Τουρούντο δημιούργησε ἕνα ἐκλεκτὸ στρατιωτικὸ σῶμα ἀπὸ ἀμαζόνες.

Μετὰ τὸ θάνατό του, τὶς χρησιμοποίησε ὁ γυιός του Μπόσα, ἕνας ὡραῖος νέος. Οἱ ἀμαζόνες τὸν συμπαθοῦσαν περισσότερο ἀπ' τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του καὶ νόμιμο διάδοχο, τὸ Ζίνγκα. Μὲ τὴ βοήθειά τους λοιπόν, ὁ Μπόσα πῆρε τὸ θρόνο.

Βρέθηκε κατόπιν σ' ἀμηχανία πῶς ν' ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπ' τὸ Ζίνγκα, ἐφόσον οἱ νόμοι τους δὲν ἐπέτρεπαν νὰ χυθῆ βασιλικὸ αἷμα. Μὰ οἱ πονηρὲς γυναῖκες βρῆκαν τὴ λύσι: Ἀλυσόδεσαν τὸ Ζίνγκα, τὸν φόρτωσαν σὲ μιὰ βάρκα καὶ τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα, σὲ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ἔτσι, δὲν χύθηκε οὔτε σταγόνα ἀπ' τὸ αἷμα του!...

Τὸ 1741, οἱ ἀμαζόνες τοῦ Μπόσα ἐπετέθηκαν καὶ κυρίεψαν ἕνα φρούριο τῶν Οὐϋντάλ, μολονότι τὸ προστάτευε μιὰ βαθειὰ τάφρος καὶ 30 κανόνια, ἐνῶ αὐτὲς δὲν εἶχαν παρὰ τὰ τουφέκια καὶ τὰ μαχαίρια τους.

Σ' ἄλλες πάλι περιπτώσεις, νίκησαν ἐπιστρατεύοντας τὴ γυναικεία πονηρία. Κάποτε π. χ. ἀποσύρθηκαν ἀπὸ μιὰ θέσι ποὺ κρατοῦσαν, ἀφίνοντας ὅμως ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ οἰνοπνευματώδη ποτά. Οἱ ἐχθροὶ δὲν μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στὸν πειρασμό. Ὅταν λοιπὸν μέθυσαν, οἱ ἀμαζόνες ξαναγύρισαν καὶ τοὺς κατάσφαξαν ὅλους.

Ἕνας ἀπ' τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀμαζόνων ἐναντίον τῶν γειτονικῶν φυλῶν ἦταν τὸ νὰ πιάνουν αἰχμαλώτους, προωρισμένους γιὰ αἱματηρὲς ἀνθρωποθυσίες.

Ὅταν πέθανε ὁ ὡραῖος Μπόσα, ἔξη ἀπ' τὶς ἀνώτερες ἀξιωματικίνες τῶν ἀμαζόνων θάφτηκαν ζωντανὲς μαζί του καὶ 300 ἄλλες σφάχθηκαν, μαζὶ μὲ πολλὰ ζῶα, γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετοῦν στὴ χώρα τῶν πνευμάτων. Οἱ ἀμαζόνες, ποὺ τοῦ ἦσαν ἀφοσιωμένες, ἔπαθαν μιὰ ὑστερικὴ κρίσι, ἅρπαξαν τὰ ὅπλα τους κι' ἀλληλοσκοτώθηκαν οἱ περισσότερες.

Ἐξ ἄλλου, δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, γίνονταν ἀνθρωποθυσίες πάνω στοὺς τάφους τῶν προγόνων τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ καὶ στὸ βασιλικὸ παλάτι γίνονταν σφαγὲς τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμιοῦ, τῶν εὐνούχων καὶ τῶν σκλάβων. Μὲ τὰ κρανία δὲ τῶν θυμάτων στολίζονταν οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι καὶ στρωνόταν τὸ δάπεδο τῆς βασιλικῆς κρεβατοκάμαρας.

Αὐτὸ συνεχίσθηκε ὡς τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὅταν ὅμως οἱ ἀμαζόνες τοῦ βασιλιᾶ Γκελελὲ ἔγιναν πολὺ ἐνοχλητικές, μὲ τὶς ἐπιδρομές τους στὰ γειτονικὰ γαλλικὰ ἐδάφη, οἱ Γάλλοι ἀποφάσισαν νὰ πάρουν ριζικὰ μέτρα. Ἀκολούθησαν αἱματηρὲς μάχες, στὶς ὁποῖες οἱ Ἀμαζόνες, πιστὲς στὴν παράδοσί τους, πολέμησαν ἀπελπισμένα καὶ σκοτώθηκαν ὅλες. Μὲ τὴ νίκη αὐτὴ τῶν Γάλλων, ἔλειψε πιὰ ὁριστικὰ ὁ στρατὸς τῶν ἀμαζόνων τῆς Δαχομέης.

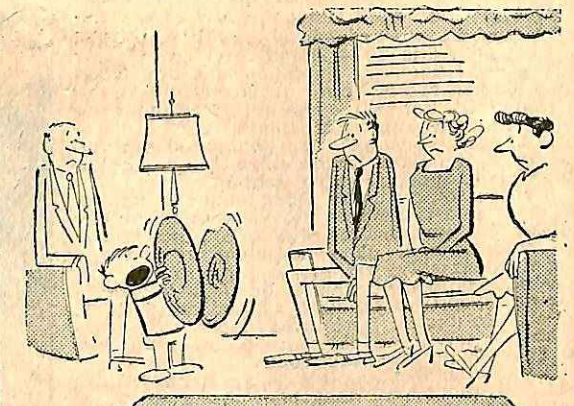

— Τώρα καταλάβατε; Ὅλοι μαζὶ θὰ τραγουδᾶτε «Λὰ-λὰ-λά...» κι' ἐγὼ θὰ κάνω «μπὰμ-μπαὺμ-μπάμ...».

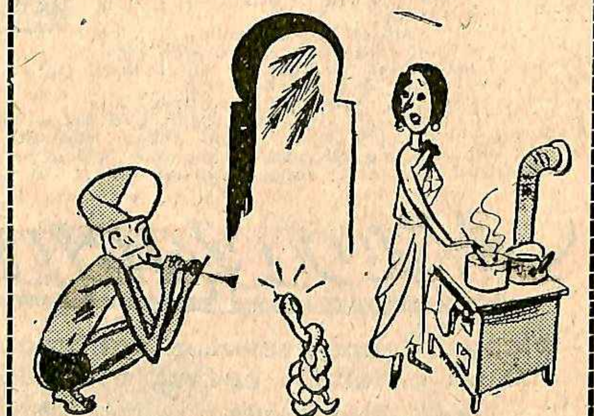

— Δὲν πρέπει νὰ τοῦ παίζης μοντέρνους ρυθμούς, Ἀχμέτ!

— Σκέψου, Κάρολε, ὁ μουσικοδιδάσκαλος τῆς Βερούλας μας, κληρονόμησε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια καὶ τὄμαθε στὴ μέση τοῦ μαθήματος.

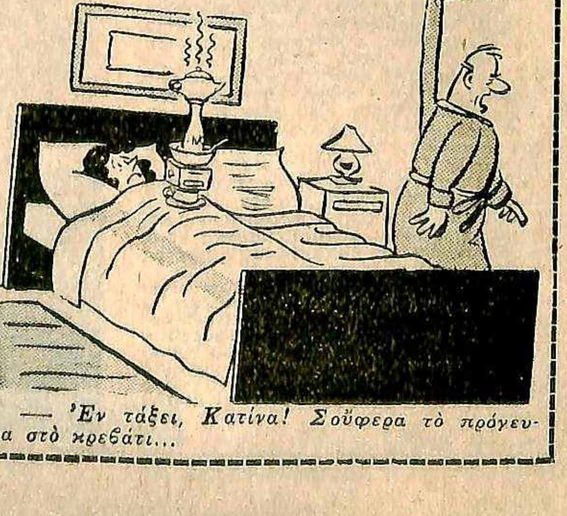

— Ἐν τάξει, Κατίνα! Σοῦφερα τὸ πρόγευμα στὸ κρεβάτι...

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ Μαριέττα Λάμπρου, ἡ Σόφη Παπαγεωργίου, ἡ Νότα Ἀποστόλου καὶ ἡ Μάϊρα Μικιλίνι ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τεσσάρων εἶνε: Σταδίου 61, Ἀθῆναι, Grèce. Ἡ Μιράντα Κουντούρου (18 χρόνων), Poste Restante, Πλατεῖα Συντάγματος, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ χήρα Πόπη Γιαννοπούλου, Ἀδμήττου 38, πλατεῖα Ἀττικῆς, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοαμερικανούς, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ἡ Ἑλένη Πετρέλη, Κιλκὶς 2, Ἀθῆναι, Grèce καὶ ἡ Εὐαγγελία Νικολάου, ἐργοστάσιον Ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὁδὸς Μητροπόλεως, Δράμα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Viki Zafiri, Beyoglou, Galata Saray, Poste Restante, Turquie, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 40—50 χρόνων στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Ἡ Mary Vassiliou, Poste Restante, San Stefano — Ramleli, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Κυπρίους 37—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Τρεῖς φίλες, ἡ Σοφούλα, ἡ Ἔλλη καὶ ἡ Νάθα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶνε: Elli ile Dion Sigala Hamalbazi Uordella Sok. No 19, Beyoglou, Istanboul, Turquie. Ἡ Dina Tsakiraki (17 χρόνων) Tramway Duragi No 284 Bebek, Istanboul, Turquie, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ἡ Νίκη Ἡλιάδου (21 χρόνων), καὶ ἡ Πολυξένη Ι. Φυτίδου (16 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Βελγικοῦ Κονγκὸ στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶνε: ὁδὸς Κάτω Πάφου, Κτῆμα Πάφος, Cyprus.

Ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας Κωνσταντῖνος Δρούζιας, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέαν οἱασδήποτε ἐθνικότητος, στὴν ἰταλική, γαλλική, ἱσπανική, ἀγγλική, γερμανική, σουηδική, ἰνδοστανική, περσικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: Δημητσάνα Γορτυνίας, Grèce.

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶστες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ: Πέτρος Χριστόπουλος, κατάστημα Διονυσίου Λυβέρη, Ζάκυνθος, Grèce. Θεόδωρος Καρβουνόπουλος, Κασταμονῆς 5, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce. Γεώργιος Σωτηριάδης, Μουσῶν 6, Θεσσαλονίκη, Grèce. Γεώργιος Μαρκουλιδάκης καὶ Εὐθύμιος Στάμος (22 χρόνων), Φισκάρδου, Κεφαλληνία, Grèce. Βασίλειος Βόμβας καὶ Ἰορδάνης Μπόνας, Θερμή, Μυτιλήνη, Grèce. Νικόλαος Χονδρός, Σόλωνος 109, Ἀθῆναι, Grèce. Ἄγγελος Τσουκλίδης, Πριάμου 31, Νέα Λιόσια, Ἀθῆναι, Grèce. Ἀθανάσιος Τσιαούσης (27 χρόνων), Εὐάγγελος Μπογιάννης (22 χρόνων), Εὐάγγελος Περπερῆς (20 χρόνων), Σταῦρος Μαγούλας (22 χρόνων) καὶ Ἀθανάσιος Φιλιππίδης (22 χρόνων), ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν πέντε εἶνε: Χαλάστρα, Θεσσαλονίκη, Grèce. Βασ. Παπαστεργίου, Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον, Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce. Γεώργ. Παγκρατιώτης, s)s «Ἅγιος Νικόλαος», Ἀμπελάκι Σαλαμῖνος, Grèce. Ἀνδρέας Θεοδωρίδης (21 χρόνων) καὶ Παναγιώτης Ἀναστασιάδης (18 χρόνων), Γυμνάσιον Δράμας, Δράμα, Grèce. Ἄγγελος Ζαμπάτης, Ν. Σ. «Σωτηρία», 3η Κλινικὴ—Ντέκερ, Ἀθῆναι, Grèce. Κων)νος Ντῖκος (18 χρόνων), Φαρμακεῖον Δ. Οἰκονόμου, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Grèce. Γεώργιος Ὀρφανίδης, Δωδεκανήσων 8, Θεσ)νίκη, Grèce. Μιχαὴλ Μαυρομμάτης, Καστέλλι πεδιάδος Κρήτης, Grèce. Βασ. Καλλίνικος, Μακεδονίας 25, Ἀθῆναι, Grèce. Αἰμίλιος Τασούλης, Μιαούλη 48, Λάρισα, Grèce. Ἀλέξανδρος Κυριαζῆς, Ἁγίου Δημητρίου 61, Θεσσαλονίκη, Grèce. Ἀλέξανδρος Παπανικολόπουλος, Λεων. Παρασκευοπούλου 11, Ἀθῆναι, Gèrce. Κων)νος Μαρσῖνος, Λύκειον, Χριστοπούλου 2, Ἀθῆναι, Grèce. Τάκης Γαληνός, Χρυσοστόμου Σμύρνης 16, Θεσσαλονίκη, Grèce. Δημ. Καραδῆμος (21 χρόνων), Αἰγύπτου 23, Θεσσαλονίκη, Grèce. Βάσος Σκουφᾶς (20 χρόνων), Πλατ. Ναυαρίνου 6, Grèce. Θεόδωρος Ἀποστόλου (26 χρόνων), Ὀλύμπου 7, Μοσχάτον, Ἀθῆναι, Grèce. Βασ. Πασάλης, Κεφαλληνίας 3, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀττική, Grèce. Ἀντώνιος Σκαρμέλης (17 χρόνων), Σκοπέλου 5, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀττική, Grèce. Νικόλαος Ἀγαθὸς (18 χρόνων), Κολοκοτρώνη 3, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀττική, Grèce. Ἀλέξανδρος Σταματιάδης (17 χρόνων), Λιοσίων, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀττική, Grèce. Εὐάγγελος Ἀθανασιάδης, Ἰουστινιανοῦ 10, Σέρραι, Grèce. Παναγιώτης Καβαλάρης, Ἀρκαδίου 10, Πειραιεύς, Grèce. Γεώργιος Κόλλιας, Ἀρκαδίου 7, Ταμπούρια, Πειραιεύς, Grèce. Χ. Βασιλᾶτος, Ἀγριλιᾶ Φισκάρδου, Κεφαλληνία, Grèce.

Ὁ Κων)νος Καραντζούλης (20 χρόνων) καὶ ὁ Νικόλαος Κουμανέλλης (18 χρόνων), Ζεμενὸ Κορινθίας, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Χρῆστος Παξινὸς (33 χρόνων), Poste Restante, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Σταῦρος Λαζαρίδης (21 χρόνων), Παλαιολόγου 15, Λάρισα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα Γαλλίδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀντώνιος Γαϊτάνος (18 χρόνων), Ἀργοναυτῶν 42, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Παπαρρηγόπουλος, ὁδὸς Ταγματάρχου Βελισσαρίου 9, Λάρισα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοαμερικανίδες καὶ νέες τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Νῖκος Καρᾶνος, Λάμπρου Κατσώνη 26, Λάρισα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοαμερικανίδες καὶ Ἑλληνίδες τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἀντώνιος Μουτζούρης, Κορώνης 5, Καλάμαι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἐλευθέριος Τσιώλης, χωρίον Λαύκα, Κέρκυρα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Ἀναστάσιος Καρατζᾶς, Ναυαρίνου 33, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Μπάμπης Πανόπουλος (17 χρόνων), Ἁγίων Ἀναργύρων 255, Ἀμφιθέα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἰταλίδες καὶ Ἀμερικανίδες. Ὁ Γεώργιος Χριστοδουλόπουλος, Κουλούρα, Αἴγιον, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας. Ὁ Ἰωάννης Βενετόπουλος, Φερραὶ Ἕβρου, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Κώστας Ἀθανασιάδης, ὁ Τάκης Ἀνασιάδης καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀθανασιάδης, Α. Μιαούλη 4, Κατερίνη, Μακεδονία, Grèce ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική, γερμανικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάννης Ζερβός, Αἰόλου 46, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὁ Παναγιώτης Κάτσαρης, Σταθμὸς Χωροφυλακῆς Κατερίνης, Πιερία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Νικόλαος Θωμᾶς, Μεσοβούνια Φισκάρδου, Κεφαλληνία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Κοσμίδης καὶ ὁ Λάμπρος Καταπόδης, Τεχνικαὶ Σχολαὶ Ὑπαίθρου, Κοζάνη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Λάκης Προκοπίδης (19 χρόνων), Λήμνου 25, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Οἱ κάτωθι στρατιῶται μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Κοσμᾶς Τρέσκας, ΚΕΒΟΠ, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Στέργιος Μαρουδίτσας Σ.Α.Π. Πεντέλη, Β.Σ.Τ. 902. Ἀναστάσιος Ψαρᾶς καὶ Ἰωάννης Παπαδόπουλος, 493 Τ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 916, Λόχος Δ)σεως. Ἰωάννης Πανόπουλος, Α' Σ.Τ.Ο., Λόχος Δ)σεως, Σ.Σ.Γ. 902 Β'. Ἀντώνιος Ψυχαράκης, ΚΕΔ)ΤΟΑ, 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σωτήριος Λαζαρίδης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Παπακυριάκου, Βασιλικὴ Φρουρά, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Πορτοκαλάκης, Ἀθανάσιος Ἀλεξίου, Γεώργιος Ραχούτης καὶ Ἀλέξανδρος Δελῆς, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Ἄγγελος Μάρκου, Σ.Μ.Υ., 9ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κων)τῖνος Κασσανδρινός, Δημήτριος Τσοβάρας, Ρωμαῖος Σακελλαρίου καὶ Ἰωάννης Μακρῆς, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Σπῦρος Σουρβόνος, 172 Σ.Α.Α. Πυρ)κοῦ, Ι Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902. Σωκράτης Βάββας, Σ.Μ.Υ., 9ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Κελάφης, Ἀθανάσιος Γενάδιος, Βασίλειος Μανιάτης, Κων)τῖνος Παπαδάκης καὶ Κων)τῖνος Ρέκος, 771, Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912. Νῖκος Τσοῦλος, Σ.Ε.Α.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Στυλιανὸς Παπουτσάκης, 187 Πυρ)χία Παρ)σεως, Β.Σ.Τ. 902.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἰωάν. Μπάλτης καὶ Ἰωάν. Σεραφείδης, 111 Π.Μ., 480 Μ.Π.Α., Τ.Γ.Α. 1010, Βόλος. Ντῖνος Μπαμπάκος, Μ.Μ., 8ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Τυλιανὸς Τυλιανάκης, Μ.Μ., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργ. Μακέδος, Δημ. Ράλλης καὶ Κωνστ. Ἀθηναῖος, 110 Π.Μ., Μ.)Ε. Βάσεως, Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ἀντωνίου, Μ.Μ., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Τάκης Βασιλείου, Κ.Υ. Κοζάνης, Β.Σ.Τ. 901. Λάκης Παναγιώτου, Ρούλης Παπαγεωργίου καὶ Ἄλκης Σταυρίδης, Μ. Ἐφοδιασμοῦ, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Κ. Τσιλογιαννόπουλος καὶ Α. Παντελῆς, Μ.Σ.Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Γ. Γεωργίου, Δ. Θεοχαρόπουλος, Ε. Παπαρίγης καὶ Β. Διονυσίου, Μ.Ε.Σ.Α.Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Τάκης Νικολάου, Μ.Μ., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Παν. Παπαδόπουλος, 3ον Σμῆνος, Μ.Κ.Τ.Ε.Σ., 123 Π.Τ.Ε., Τ.Γ.Α. 1010, Σ.Τ.Α. Φ. Χριστόπουλος καὶ Π. Σταυρόπουλος, 112 Π.Μ., Ε.Μ.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Μάρκος Κοσμίδης, Μ.Ε., 127 Σ.Α.Β., Τ.Γ.Α. 1010. Γεώργιος Καράπλελος, Βασίλειος Χελιώτης καὶ Χάρης Δημόπουλος, 110 Π.Μ., Μ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ἀθαν. Φλῶρος, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Βάσεως, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος. Αἰμίλιος Οἰκονομόπουλος καὶ Λάκης Γούναρης, Σ.Μ., 335 Μ.Π.Ε., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΝΤΖΕΡΣ

Στὸ Παρίσι, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς ἔκοψε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ συζύγου της Ζὰκ Μπερζεράκ, τὰ ὡραῖα μακρειὰ ξανθὰ μαλλιά της, ποὺ ἔφταναν ὡς τὴ μέση της. Ἡ Τζίντζερ ἔκανε τὴ θυσία αὐτή, ὄχι μόνο γιὰ νὰ γίνη τῆς μόδας, ἀλλὰ καὶ γιατὶ τὴν ἔπεισαν ὅτι μὲ κοντὰ μαλλιὰ θὰ φαίνεται πολὺ πιὸ νέα. Ὡς γνωστὸν δὲ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ φλογερὴ ἐπιθυμία τῆς στὰρ ἀπὸ τὸν καιρὸ ἰδίως ποὺ παντρεύτηκε τὸν Γάλλο Μπερζεράκ, ποὺ εἶναι κατὰ πολλὰ χρόνια νεώτερός της.

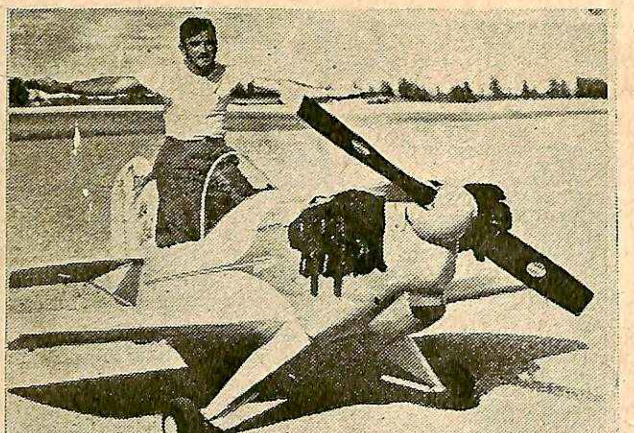

Ο Μπὸμπ Στὰρ ἁπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ δείξη, συγκριτικά, τὸ μῆκος ποὺ ἔχουν τὰ φτερὰ τοῦ «Καρυδότσουφλου».

Τὸ μικρότερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου

Πῶς τὸ ἔφτιαξε μόνος του ὁ Ἀμερικανὸς Μπὸμπ Στὰρ

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς γείτονες τοῦ Μπὸμπ Στὰρ βλέπανε μὲ τί ἀσχολεῖτο τὶς ἐλεύθερές του ὧρες, τρίβανε τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὁ Μπόμπ, μηχανικὸς αὐτοκινήτων καί, καθὼς ἔλεγε ὁ προϊστάμενός του, «ἰδιοφυΐα στὸ νὰ χαλάη μηχανές», ἤτανε περίφημος σ' ὅλη τὴν πόλι γιὰ τὴν ἐφευρετικότητά του. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα ποὺ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ διορθώση, χρησιμοποιώντας τὰ πιὸ πιὸ περίεργα ἀνταλλακτικά: πρόκες, σπάγγους, κουμπιά, βελόνες, ὡς καὶ κουβαρίστρες καμμιὰ φορά, ὅταν δὲν εἶχε τὸ κατάλληλο ἀνταλλακτικό. Ὅλοι σ' αὐτὸν καταφεύγανε γιὰ τὶς μικροεπιδιορθώσεις τους καὶ τὸ ἀφεντικό του, παρ' ὅλα ὅσα ἔλεγε, τὸν θαύμαζε πολὺ καὶ εἶχε πραγματικὰ θησαυρίσει ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸ ταλέντο τοῦ ὑπαλλήλου του.

Στὸ σπίτι του, ὁ Μπὸμπ εἶχε κάνει ἐγκαταστάσεις ποὺ ξάφνιαζαν κάθε νέο ἐπισκέπτη. Οἱ πόρτες ἄνοιγαν αὐτομάτως, φῶτα ἀνάβαν χωρὶς κανεὶς νὰ γυρίση τὸν διακόπτη, οἱ τοῖχοι ἄνοιγαν καὶ ἔβγαιναν στρωμένα κρεββάτια, μιλοῦσες σ' ἕνα δωμάτιο καὶ κρυμμένα μικρόφωνα μετέδιδαν τὴ φωνή σου σ' ὅποιο δωμάτιο ἤθελες — πρᾶγμα ποὺ ἐπέτρεπε στὸν Μπὸμπ νὰ μιλᾶ μὲ τὴν χαριτωμένη του γυναῖκα κι' ὅταν ἀκόμη ἐκείνη εἶχε δουλειὰ στὴν κουζίνα κι' αὐτὸς βρισκόταν στὸ ἐργαστήριό του.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἦταν συνηθισμένα πράγματα γιὰ τοὺς φίλους τοῦ Μπόμπ. Δὲν τοὺς ἔκανε πιὰ ἐντύπωσι καμμιὰ νέα ἐφεύρεσί του. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ τὸν εἶδαν τώρα νὰ κάνη τοὺς ἐξέπληξε πραγματικά!

— Θέλω νὰ φτιάξω μόνος μου, μὲ ὑλικὰ ποὺ βρίσκονται εὔκολα καὶ στὸν καθένα, τὸ μικρότερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου! τοὺς ἔλεγε, ὅταν τὸν ρωτοῦσαν. Θέλω ν' ἀποδείξω πὼς δὲν χρειάζεται τὸ πολύπλοκο σύστημα τῶν τεραστίων ἐργοστασίων γιὰ τὴν παραγωγὴ μιᾶς μηχανῆς ποὺ πετᾶ. Φτάνει γι' αὐτὸ νὰ ἔχετε ἕναν κῆπο, λίγα ὑλικὰ καὶ ἀρκετὴ φαντασία.

Καὶ τὸν βλέπανε οἱ φίλοι του νὰ χαλάη ἕνα παληὸ ψυγεῖο καὶ νὰ μαζεύη προσεκτικὰ ὅλα του τὰ ἐξαρτήματα. Ν' ἀγοράζη παλησίδερα μὲ τὴν ὀκᾶ, νὰ διαλέγη ὡρισμένα κομμάτια καὶ νὰ τὰ βάζη κατὰ μέρος. Ν' ἀγοράζη ἀμέτρητα μέτρα σύρμα, καρφιά, ρόδες, βίδες, μπουλόνια καὶ κομματάκια λάστιχο ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων. Σιγὰ-σιγὰ τὸ «κατασκεύασμά» του ἔπαιρνε μορφή, ἔπαιρνε τὸ σχῆμα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἔμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ παιχνίδι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά, παρὰ μὲ πραγματικὸ ἀεροσκάφος.

—Κι' αὐτὸ τὸ «πρᾶγμα» λὲς πὼς θὰ πετάξη; τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους.

— Ὄχι μόνο θὰ πετάξη, ἀλλὰ θὰ κάνω μ' αὐτὸ τὸ γῦρο τῆς Ἀμερικῆς! ἀπαντοῦσε ὁ Μπὸμπ μ' ἕνα χαμόγελο.

Σὲ λίγο σχετικὰ καιρὸ τὸ «κατασκεύασμα», ὅπως τὸ εἶχαν βαφτίσει οἱ φίλοι του, ἦταν ἕτοιμο. Τὸ μῆκος του μόλις ὑπερέβαινε τὰ 2,5 μέτρα καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του ἦταν 2,70. Φρεσκοβαμμένο, γυαλισμένο, ἕτοιμο, περίμενε τὴν πρώτη δοκιμή.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν δείλιασα, λέει ὁ Μπόμπ, ὅταν θυμᾶται τὴν πρώτη του πτῆσι. Ἤξερα ὅτι θεωρητικῶς καὶ τεχνικῶς τὸ ἀεροπλάνο μου ἦταν σὲ θέσι νὰ μὲ σηκώση ἀπὸ τὴν γῆ καὶ νὰ μὲ τριγυρίση στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ πρακτικῶς; Μήπως εἶχε μείνει καμμιὰ λεπτομέρεια, ποὺ δὲν τὴν εἶχα ὑπολογίσει; Ὅλοι γύρω μου, ὡς καὶ ἡ γυναῖκα μου ἀκόμη, μὲ παρακαλοῦσαν νὰ μὴ δοκιμάσω. Ἂν ὅμως δὲν δοκίμαζα ἐγώ, ποιὸς θὰ δεχόταν νὰ μπῆ σ' αὐτὸ τὸ «κατασκεύασμα»;

Πραγματικὰ ἡ δοκιμὴ ἔγινε. Τὸ ἀεροπλάνο σηκώθηκε διστακτικά, ἰσορρόπησε καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν καταπληκτικὴ ταχύτητα τῶν 85 χιλιομέτρων τὴν ὥρα!... Ἔφτασε σὲ ὕψος 550 μέτρων καὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας προσγειώθηκε ὁμαλά. Τὸ πείραμα εἶχε ἐπιτύχει καὶ τὸ μικρότερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου ἔγινε πραγματικότης! Μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ τὶς ζητωκραυγὲς τῶν φίλων του καὶ πολλῶν θεατῶν, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ, ὁ Μπὸμπ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του.

Ἀλλά, μιὰ καὶ εἶχε ἐπιτύχει, ἔμενε ἡ ἄλλη ὑπόσχεσίς του, νὰ κάνη δηλαδὴ τὸ γῦρο τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὸ «Καρυδότσουφλο», ὅπως τὸ βάφτισε σὲ ἐπίσημη πιὰ τελετή. Καὶ ξεκίνησε, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1950 ἀπὸ τὴν πόλι του, τὸ Μέϊσον τῆς πολιτείας Μίτσιγκαν, γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ του. Εἶχε ν' ἀντιμετωπίση πολλὲς δυσκολίες, ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια θὰ ἔλεγε κανείς, ἂν δὲν ἤξερε τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ Μπόμπ. Καύσιμη ὕλη ἔπαιρνε τὸ «Καρυδότσουφλο» μόνο γιὰ 2 ὧρες, δὲν εἶχε δὲ ἀσύρματο, οὔτε ὄργανα πτήσεως. Τὸ μόνο του προτέρημα ἦταν ὅτι δὲν ἤθελε μεγάλη ἐπιφάνεια γιὰ νὰ προσγειωθῆ.

Πρὶν λίγους μῆνες, στὶς 17 Ἰανουαρίου 1954, τέσσερα ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ξεκίνησε, ὁ Μπὸμπ προσγειώθηκε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Μέϊσον, ἡ ὁποία εἶχε εἰδικὰ ἐκκενωθῆ γι' αὐτὸν τὸ σκοπό. Εἶχε πετύχει καὶ τὸν δεύτερό του σκοπὸ καὶ τὸ «Καρυδότσουφλο» εἶχε γνωρίσει ὅλη τὴν Ἀμερική, ἀπὸ τὰ βορειότερα ἄκρα της μέχρι τὸν τροπικὸ ἰσημερινό. Μετὰ ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες, τὶς ὁποῖες περιγράφει στὸ βιβλίο του «Τὸ Καρυδότσουφλο κι' ἐγώ», ὁ Μπὸμπ γύρισε σπίτι του καὶ εἶναι τώρα ἕτοιμος γιὰ νέα σχέδια καὶ νέες ἐκδηλώσεις τῆς ἐφευρετικότητός του.

✪✪

Θὰ πλουτίση μὲ τὰ φίδια

Τὸ πρῶτο ἐχιδνοτροφεῖο τοῦ κόσμου, δημιουργήθηκε τελευταίως ἀπὸ κάποιον Ντέννις Στέγκμαν στὴ Νυασαλάντη τῆς Ἀφρικῆς. Σὲ μιὰ ἔκτασι 20 στρεμμάτων, θὰ διατηρῆ ὄχι λιγώτερες ἀπὸ 500 ἔχιδνες. Θὰ «ἀρμέγη» δὲ καθεμιά τους δυὸ φορὲς τὸ μῆνα, οὕτως ὥστε νὰ συγκεντρώνη κάθε μῆνα 100 γραμμάρια τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τους, ποὺ θὰ τὸ διαθέτη κατόπιν σ' ἕνα ἰνστιτοῦτο ἰατρικῶν ἐρευνῶν τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ. Ἡ τιμή του εἶναι περὶ τὶς 2 ½ λίρες τὸ γραμμάριο. Συνεπῶς, ὁ Στέγκμαν θὰ εἰσπράττη περίπου 3.600 λίρες τὸ χρόνο. Πληρώνει δὲ 3 ½ σελλίνια γιὰ κάθε ζωντανὴ ἔχιδνα ποὺ τοῦ πηγαίνουν οἱ ἰθαγενεῖς. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ ἐπικερδεστάτη ἐπιχείρησι. Πράγματι, ὁ Στέγκμαν προβλέπει, ὅτι πολὺ γρήγορα θ' ἀποκτήση μιὰ σημαντικὴ περιουσία.

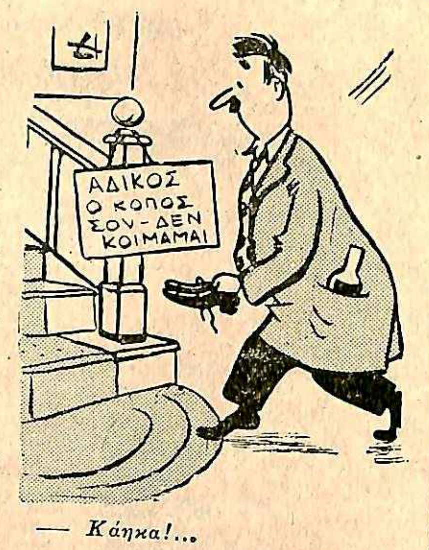

— *Κάηκα!...*

✪✪

— *Ἀνησυχῶ πολύ! Ὁ Μιστόκλης δὲν κοιμήθηκε χθὲς στὸ παγκάκι του!...*

✪✪

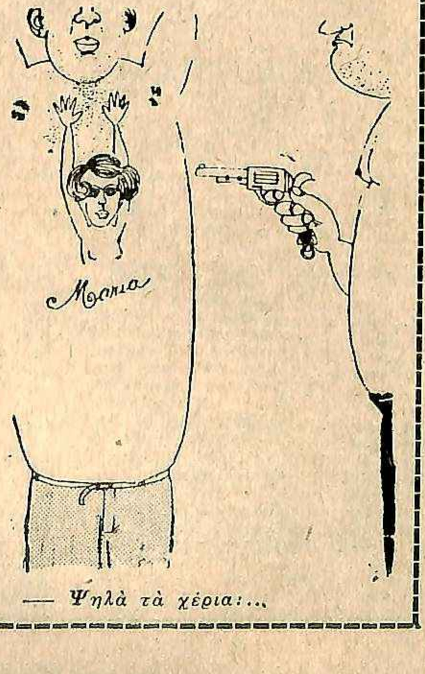

— *Ψηλὰ τὰ χέρια!...*

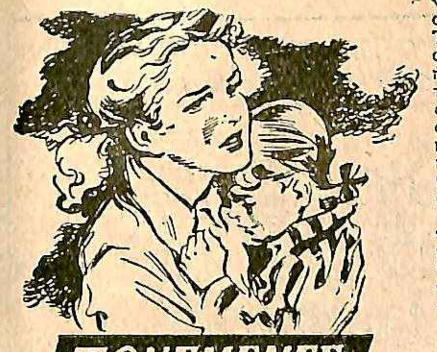

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὴ φυλακή

Κάποιο παιδάκι, ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Σουλιώτηδων κι' ἄκουσε κουβέντες, διέδωσε πὼς ξαναγύρισε ὁ Ἀντώνης καὶ ὅλο τὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε.

—Πῶς δὲν τὸν εἴδαμε; ἀναρωτιόντουσαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Μὰ πῶς νὰ τὸν ἔβλεπαν; Ὁ Ἀντώνης, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ σχόλια πῆρε τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια, ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, κι' ἔφτασε τὴ νύχτα στὸ χωριό, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις, ποὺ τὸν βασάνιζαν.

Ἡ μάνα του τρόμαξε ἀντικρύζοντάς τον. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς αὐτὸς ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν σωριασμένος στὴν καρέκλα, μὲ τὸ κουρεμμένο κεφάλι καὶ τὸ γερασμένο πρόσωπο ἦταν ὁ γυιός της, ὁ Ἀντώνης, ἕνα παλληκάρι 30 χρόνων.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης, παιδάκι μου; τὸν ρώτησε ἡ μάνα του, ἀφοῦ κουβέντιασαν πρῶτα κι' ἀλάφρωσαν τὴν καρδιά τους.

—Ὅ,τι ἔκανα κι' ἄλλοτε, μητέρα τῆς ἀπάντησε.

Καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του συνέχισε:

—Θὰ μείνω κρυμμένος λίγο καιρὸ στὸ σπίτι γιὰ νὰ μὲ ξεχάσουν καὶ νὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο. Θὰ δουλέψω τὰ χτήματά μας. Ἀλλοιώτικα θὰ φύγω, ὅπως ἦρθα, σὰν κλέφτης.

Ὁ Ἀντώνης Σουλιώτης ἦταν ὁ καλύτερος καὶ ὀμορφώτερος ἀνάμεσα στοὺς χωριανοὺς τῆς ἡλικίας του. Στὰ πανηγύρια τὰ κορίτσια κύτταζαν ποιὰ θὰ βρεθῆ πλάϊ του γιὰ νὰ τὴ χορέψη. Σ' ἕνα τέτοιο πανηγύρι, πέντε χρόνια πρίν, ὁ Ἀντώνης Σουλιώτης ἔγινε φονιᾶς. Τὸ γλέντι εἶχε ἀνάψει καὶ καθὼς χόρευε τὴν ὄμορφη ἀρχοντοπούλα, τὴ Μόσχω, ποὺ λαχταροῦσε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, παρουσιάστηκε ἕνας συγχωριανός του, ἀντίζηλος καὶ ζήτησε νὰ πάρη τὴν ἀγαπημένη του, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ χορέψη μαζί της.

Ὁ καυγᾶς ξέσπασε ἄγριος, μανιασμένος καὶ τὸ κακὸ δὲν ἄργησε νὰ γίνη. Ὁ Ἀντώνης τοῦδωσε μιὰ γροθιὰ γιὰ νὰ τὸν κάνη πέρα κι' ἐκεῖνος παραπάτησε, σωριάστηκε καταγῆς καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα. Ἔπεσε γιὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πιὰ ποτέ.

Ὁ Ἀντώνης ἔτσι καταδικάστηκε γιὰ φόνο ἐξ ἀμελείας καὶ κλείστηκε πέντε χρόνια στὴ φυλακή.

—Θὰ σὲ περιμένω! τοὖχε πῆ ἡ Μοσχούλα, τὴ μοναδικὴ φορὰ ποὺ κατώρθωσε νὰ τὸν δῆ στὴ φυλακή.

Μὰ ὁ Ἀντώνης τὴ συμβούλεψε ν' ἀλλάξη γνώμη γιὰ νὰ μὴ παντρευτῆ ἕνα φονιᾶ. Τὴν ἔδιωξε μάλιστα πρὶν ἀκόμη τελειώσουν τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἐπιτρέπει ὁ κανονισμὸς στοὺς ἐπισκέπτες. Κι' ὅταν τὴν εἶδε δακρυσμένη, σκυφτὴ ν' ἀπομακρύνεται, γύρισε στὸ κελλί του κι' ἔκλαψε σὰν μικρὸ παιδί, ψιθυρίζοντας:

—Ἀντίο πρώτη καὶ στερνή μου ἀγάπη!

★

Μαρτυρικὴ ὅμως περνοῦσε ἡ ζωὴ τῆς δύστυχης Μοσχούλας. ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τραγικὸ πανηγύρι, ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ χαθοῦν δυὸ παλληκάρια: Τὸ ἕνα στὸν τάφο καὶ τὸ ἄλλο στὴ φυλακή. Ἔπειτα δὲν ἦταν λίγο κι' ἡ περιφρόνησι καὶ τὸ κουτσομπολιὸ τῶν ἄλλων κοριτσιῶν. Δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ βγῆ στὸ δρόμο, οὔτε νὰ σταθῆ στὸ παράθυρο. Ἔτσι κλείστηκε στὸ σπίτι της μὲ συντροφιὰ τὸν πατέρα της, ποὺ ἦταν πάντα θυμωμένος, καὶ τὴ μητέρα της, ποὺ τὴ συμπονοῦσε.

Τὰ χρόνια, λοιπόν, κυλοῦσαν καταθλιπτικὰ γιὰ τὴν ἐρωτευμένη κοπέλλα, μὰ καὶ γιὰ τὴ μητέρα τοῦ Ἀντώνη, ποὺ μαράζωνε φυλακισμένος. Μαραινόταν κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Μονάχα ἡ λαχτάρα νὰ ξαναδῆ τὸ γυιό της τὴν κρατοῦσε στὴ ζωή.

Ἕνας γείτονας, φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀντρός της, εἶχε ἀναλάβει νὰ τῆς φέρνη νέα ἀπὸ τὸν Ἀντώνη. Αὐτὸς τῆς ἔφερε καὶ τὴν εἴδησι πὼς σὲ λίγες μέρες θ' ἀποφυλακιζόταν.

★

—Νὰ φύγης καλύτερα, παιδί μου... τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Πήγαινε στὴν Ἀθήνα κι' ἐγὼ θὰ πουλήσω τὰ χτήματα καὶ τὸ σπίτι καὶ θἄρθω νὰ σὲ βρῶ. Θ' ἀνοίξης ἕνα μαγαζί, θὰ δουλέψης καὶ θἄχης τὸ κεφάλι σου ἥσυχο. Ἔτσι νὰ κάνης! Ὁ παπᾶς θὰ μὲ βοηθήση νὰ τὰ πουλήσωμε. Μοῦ τὄπε πολλὲς φορές, ὅταν τὄφερνε ἡ κουβέντα...

Ὁ Ἀντώνης σὰν νὰ μὴν τὴν ἄκουε, ρώτησε δειλὰ γιὰ τὴ Μοσχούλα. Ἡ μητέρα του χλώμιασε.

— Τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμα; ψιθύρισε μὲ κόπο.

— Καὶ τί βγαίνει, ἂν τὴν ἀγαπῶ; Ἐκείνη θὰ μ' ἔχη ξεχάσει!...

Τὰ λόγια του πνίγηκαν ἀπὸ ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

— Ποιὸς νἆναι τέτοια ὥρα; εἶπε τρέμοντας ἀπὸ φόβο ἡ Σουλιώταινα.

Ὁ Ἀντώνης κλείστηκε στὴν ἄλλη κάμαρα. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν δοῦν, ὅποιος καὶ νἄτανε, στὰ χάλια ποὺ βρισκόταν.

Ἡ μητέρα του πῆγε ν' ἀνοίξη. Ἡ ἀναπνοή της κόπηκε σὰν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ σπίτι της, ψηλός, ξερακιανός, μὲ αὐστηρὸ πρόσωπο, ὁ κὺρ Βρίνιος, ὁ πατέρας τῆς Μοσχούλας, ποὺ λίγον καιρὸ πρὶν τῆς εἶχε παραγγείλει, πὼς θὰ τοὺς ἔκαιγε κι' αὐτὴν καὶ τὸ γυιό της, ὅπως τὸν ἔκαψαν κι' αὐτοί.

— Μὴν τρέμης, Σουλιώταινα! τῆς εἶπε. Δὲν ἔρχομαι σὰν ἐχθρός, ἀλλὰ σὰν φίλος, γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ κοριτσιοῦ μου, ποὺ μαραζώνει γιὰ τὸν προκομένο τὸ γυιό σου!... Ἂς τὰ ξεχάσωμε, ὅμως, αὐτά. Δὲν ἦρθα γιὰ παράπονα. Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸν Ἀντώνη. Ποῦ εἶνε; Πήγαινε φέρτον, γιατὶ βιάζομαι. Ἄφησα τὴν κορούλα μου σὲ κακὰ χάλια. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὖμαθε πὼς γύρισε, ὅλο λιποθυμάει καὶ φοβᾶμαι πὼς θὰ τὸ χάσω τὸ παιδί μου. Γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις τέτοια ὥρα ἐδῶ. Πατέρας εἶμαι...

Καὶ κάθησε στὴν καρέκλα, ποὺ βρισκόταν κοντά του.

Ὁ Ἀντώνης ποὺ τ' ἄκουσε ὅλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, παρουσιάστηκε μὲ θάρρος. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ γλυκειὰ ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρά.

— Καλῶς ὥρισες, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας τῆς Μοσχούλας, κυττάζοντάς τον κατάματα.

Καὶ συνέχισε:

— Πῆρες τὸ κορίτσι μου στὸ λαιμό σου μὲ τὶς παλληκαριές σου, κι' ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ κάνης. Ἐκείνη σὲ περιμένει...

— Ἂν νομίζετε πὼς εἶμαι ἄξιός της.... τραύλισε μὲ δυσκολία ὁ Ἀντώνης.

— Ἂν καὶ ξέρω πὼς τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι ὅλο δικό σου καὶ πὼς στὴ συνείδησί μου δὲν εἶσαι φονιᾶς, δὲν θἄθελα νὰ σὲ βλέπω στὰ μάτια μου, γιατὶ πολὺ μᾶς πίκρανες. Μὰ ἐδῶ δὲ χωρᾶνε τὰ προσωπικά. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κοριτσιοῦ μου, εἶπε ὁ κὺρ Βρίνιος.

Καὶ σηκώθηκε προσθέτοντας μὲ ἀποφασιστικότητα:

— Ἄντε, τώρα... Πᾶμε στὸ σπίτι! Κι' ὅταν μεγαλώσουν τὰ μαλλιά σου, θὰ γίνης γαμπρός μου, ὀμορφονιέ!...

Μόνο ποὺ δὲν λιποθύμησε ἡ Σουλιώταινα ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ πῆγε κι' αὐτὴ νὰ ντυθῆ γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήση.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Στὶς νότιες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν ὁλόκληρα ἀγροκτήματα, ποὺ διατρέφουν κροκοδείλους γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ δέρματός τους. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀσχολοῦνται μ' αὐτοὺς ἔχουν ἐξοικειωθῆ τόσο μὲ τὰ ἄγρια αὐτὰ ἑρπετά, ὥστε παίζουν μαζί τους κατὰ τὸν τρόπο, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας.

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

Στὴ Λυὼν τῆς Γαλλίας ἄρχισε στὶς 19 Μαρτίου τὸ παγκόσμιο φακιρικὸ συνέδριο. Τὴν Γαλλία θὰ ἐκπροσωπήση μεταξὺ ἄλλων ὁ Γάλλος φακίρης Ὑβὸν - Ὑβά, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς Ἰνδοὺς θαυματοποιούς, γιατί, ὅπως βλέπετε καὶ στὴ φωτογραφία μας ἀπὸ τὶς συσπάσεις τοῦ προσώπου του, δὲν κατορθώνει νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς πόνους, ποὺ τοῦ προκαλοῦν τὰ διάφορα τρυπήματα. Τοὺς ὑπομένει ὅμως ἡρωικά. Σὲ ἡλικία 22 χρόνων ὁ Ὑβὰ ἔμεινε ἐπὶ μιὰ ὥρα στὸν βυθὸ μιᾶς μικρῆς λίμνης τοῦ Μπὲρ καταρρίπτοντας ἔτσι κάθε ρεκὸρ παραμονῆς «ἐν καταδύσει».

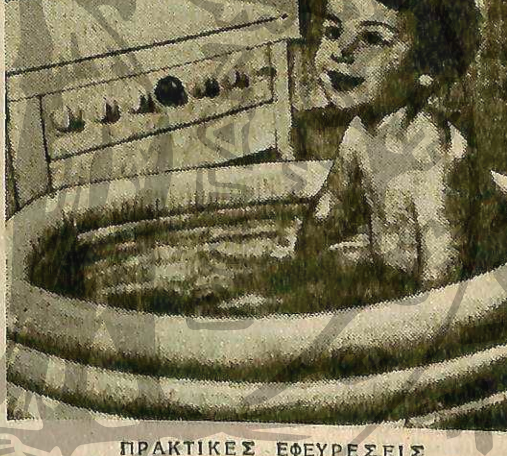

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἡ μικρὴ παιδικὴ μπανιέρα, ποὺ βλέπετε, ἐπεδείχθη πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιὰ ἔκθεσι οἰκιακῶν εἰδῶν, στὸ Παρίσι. Εἶναι ἀπὸ λάστιχο, ζυγίζει 180 δράμια, φουσκώνει εὔκολα μὲ τὸ στόμα καὶ ὅταν ξεφουσκωθῆ, καὶ διπλωθῆ καταλαμβάνει τὸ χῶρο ἑνὸς κοινοῦ βιβλίου.

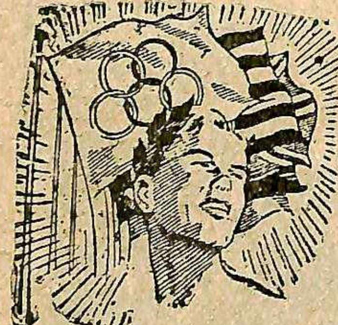

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Ὁ 100ὸς ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙΜΠΡΙΤΖ-ΟΞΦΟΡΔΗΣ

1.000.000 θεαταὶ θὰ πλημυρίσουν τὶς ὄχθες τοῦ Τάμεσι στὶς 3 Ἀπριλίου γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἱστορικὴ κωπηλασία

Ἕνα ἑκατομμύριο ἐνθουσιώδεις Λονδρέζοι θὰ κατακλύσουν τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Τάμεσι στὶς 3 τοῦ Ἀπρίλη, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν κωπηλατικὴ τιτανομαχία τῶν Πανεπιστημίων Καίμπριτζ καὶ Ὀξφόρδης.

Ὁ ἀγώνας τοῦ 1954 εἶνε πραγματικὰ ἱστορικός, γιατὶ φέτος εἶναι ὁ 100ός! Ἂν καὶ πρωτόγινε πρὸ 125 ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς τὸ Μάρτιο τοῦ 1829, μεσολάβησαν ἀπὸ τότε διακοπές του, ποὺ δὲν ματαίωσαν ὅμως τὴν πεισματώδη ἐτήσια πάλη τῶν ὀκτακώπων λέμβων τῶν δύο Πανεπιστημίων.

Ἀλησμόνητη θὰ μείνη ἡ ἀθλητικὴ πρόσκλησις τοῦ Καίμπριτζ στὸ Ὄξφορντ: «Τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ καλεῖ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης σὲ ἀγῶνα κωπηλασίας ὀκτακώπων στὸ Λονδῖνο ἢ κοντὰ στὸ Λονδῖνο κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προσεχῶν διακοπῶν».

Ὁ ἱστορικὸς πρῶτος ἀγώνας πραγματοποιήθηκε τὸ 1829 στὸν Τάμεσι κοντὰ στὸ Χένλεϋ, 35 μίλλια μακρυὰ ἀπ' τὸ Λονδῖνο. Νίκησε τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης. Ἡ συνάντησις ἐπανελήφθη τὸ 1836. Ἀπὸ τότε συνεχίσθηκε ἀδιάκοπα. Οἱ Ἄγγλοι φίλαθλοι δὲν ἀπήλαυσαν τὸν μεγάλον ἆθλο μονάχα κατὰ τοὺς δύο Παγκοσμίους πολέμους. Ἡ ἀπόστασις τῆς κωπηλασίας ὡρίσθη σὲ 4 μίλλια 400 γυάρδες καὶ ἀπὸ τὸ 1849 ἀφετηρία ἦταν τὸ Πούτνεϋ καὶ τέρμα τὸ Μορτλέϊκ στὸν Τάμεσι.

★

Ἀπὸ τοὺς 20.000 θεατάς, ποὺ παρηκολούθησαν τὸν πρῶτο ἀγῶνα τὸ 1829, ἀνεβήκαμε τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια στὶς 800.000 καὶ τελευταῖα στὸ 1.000.000. Καὶ ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες φοιτητὲς μὲ τὰ μακρυὰ παντελόνια καὶ τὰ ψάθινα καπέλλα καταλήξαμε στὶς χαρακτηριστικὲς ὡραῖες κωπηλατικὲς στολὲς μὲ τὰ ἰδιάζοντα σὲ κάθε Πανεπιστήμιο χρώματα.

Συναγερμὸς σημαίνει στὸ Λονδῖνο δεκαπέντε ἡμέρες πρὸ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος. Οἱ ὀπαδοὶ τῶν δύο Πανεπιστημίων ἐπιστρατεύουν τοὺς φανατικοὺς θαυμαστάς, τοὺς ἀναθέτουν νὰ διοργανώσουν «κράχτες» σὲ κάθε συνοικία. Ἄλλοι ἀναλαμβάνουν νὰ συγκεντρώσουν σὲ ὁμάδες τους

Ἀγγλόπαιδες, ποὺ ντυμένοι ἄλλοι μὲ τὰ γαλάζια χρώματα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, ἄλλοι μὲ τὰ κυανᾶ χρώματα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ ἀρχίζουν ἀγῶνες-μάχες στὴν ...ξηρὰ πρὶν γίνη ἡ κωπηλασία στὸ ποτάμι. Οἱ Ἄγγλοι διασκεδάζουν μὲ τὸ φανατισμὸ τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ἐνθαρρύνουν στὴν προσπάθειά τους νὰ παρασύρουν περισσότερο κοινὸ μὲ τὸ μέρος τοῦ εὐνοουμένου Πανεπιστημίου τῶν.

Ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σπόρ, τοὺς βλέπετε τὸ τελευταῖο δεκαπενθήμερο πρὸ τῆς συναντήσεως τῶν ὀκτακώπων νὰ συζητοῦν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κωπηλατικὴ αὐτὴ μονομαχία. Φανατικοὶ ὑποστηρικταὶ σκαρώνουν χιουμουριστικὰ ἢ σατιρικὰ τετράστιχα γιὰ τὴν ἀντίπαλη ὁμάδα. Οἱ πιτσιρίκοι στὶς συνοικίες καὶ στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου εἶνε ἕτοιμοι νὰ χύσουν τὸ... αἷμα τους, ἂν τύχη κάποιος στὴ γειτονιὰ καὶ εἰρωνευθῆ τὴν εὐνοούμενη πανεπιστημιακὴ ὁμάδα τους. Καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν συγχωροῦν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ δὲν ἔχουν ἴσως ἐλπίδα νὰ πατήσουν ποτὲ σὰν φοιτηταὶ τὸ πόδι τους στὰ δυὸ αὐτὰ ἱστορικὰ Πανεπιστήμια εἶναι ν' ἀλλάξουν τὴν εὔνοια τους, τὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' τὸ ἕνα Πανεπιστήμιο στὸ ἄλλο.

★

Ἡ ἡμέρα τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἐθνικὸ πανηγύρι γιὰ τοὺς Λονδρέζους. Πλημμυρίζουν τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Τάμεσι ἀπὸ νωρὶς γιὰ νὰ πιάσουν καλὴ θέσι. Σ' ἀτέλειωτη σειρά, πολλὲς φορὲς μὲ βροχὴ ἢ χιόνι, περιμένουν ὑπομονετικὰ νὰ χαροῦν τὸ θέαμα γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὅσα ἀρκοῦν γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ μπροστά τους οἱ δυὸ βάρκες στὸν πεισματώδη ἀγῶνα τους.

Μερικοὶ τυχεροὶ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἰδοῦν τὸν ἀγῶνα μέσα ἀπὸ ρυμουλκὰ ἢ ποταμόπλοια. Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπὶ-Μπὶ Σὶ καὶ ἡ τηλεόρασις θὰ δώσουν πλήρη περιγραφὴ καὶ ἀπεικόνισι τῶν δραματικῶν φάσεων τῆς τιτανικῆς κωπηλασίας, ποὺ προκαλεῖ τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον σ' ὅλους τοὺς Βρεταννούς.

Μέχρι πέρσι τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ κέρδισε 54 ἀγῶνες, τὸ Ὄξφορντ κέρδισε 44 ἀγῶνες καὶ μιὰ φορὰ ἀναδείχθηκαν ἰσόπαλα. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1877.

Τὸ ρεκὸρ τῆς διαδρομῆς κατέχει ὡς σήμερα τὸ πλήρωμα τοῦ Καίμπριτζ μὲ 17' 50'' ἀξιοθαύμαστο χρόνο, ποὺ πέτυχε στὸν ἀγῶνα τοῦ 1948.

Στὴν ἱστορία τῶν ἀγώνων τους τὸ Καίμπριτζ προηγήθηκε μὲ ἑπτὰ νίκες στὶς πρῶτες 10. Ἀλλὰ τὸ 1863, μετὰ ἀπ' ἄλλες δέκα συναντήσεις τὸ Ὄξφορντ ἰσοφάρισε. Ἀπὸ τότε τὸ Ὄξφορντ μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸ 1898 προηγεῖτο μὲ διαφορὰ 10 ἀγώνων. Τὸ 1920, ποὺ ὁ ἀγώνας ἐπανελήφθη μετὰ τὴ διακοπὴ τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, τὸ Ὄξφορντ εἶχε 8 νίκες περισσότερες. Ἀλλά, τὸ Καίμπριτζ ἀντεπετέθη πεισματικὰ καὶ κατάφερε ἐπιτέλους τὸ 1929 νὰ ἰσοβαθμίση 40 μὲ 40 νίκες καὶ μιὰ ἰσοπαλία.

Τὸ 1936 τὸ Καίμπριτζ εἶχε ἀποσπασθῆ μὲ ἑπτὰ νίκες ἐμπρὸς ἀπ' τὸ Ὄξφορντ. Οἱ ἐλπίδες ὅμως τοῦ τελευταίου γιὰ τὴν πρωτοπορεία δὲν τὸ ἐγκατέλειψαν. Πιστὸ στὶς ἀθλητικὲς παραδόσεις του κατεβαίνει κάθε χρόνο μὲ τὴν πίστι πὼς θὰ προσθέτη μιὰ νίκη στὴν ἱστορία του. Κατάφερε νὰ ἐπιβληθῆ τὸ 1937 καὶ τὸ 1938 καὶ σημείωσε λαμπρὴ ἐπίσης νίκη τὸ 1946, πρώτη χρονιὰ τοῦ ἀγῶνος μετὰ τὶς διακοπὲς τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου.

Ἀπὸ τότε κέρδισε ἀκόμη μιὰ φορά. Καὶ σήμερα οἱ νίκες εἶναι 54—44 ὑπὲρ τοῦ Καίμπριτζ καὶ 1 ἰσοπαλία.

★

Λίγοι ἀγῶνες στὴν Παγκόσμια Ἀθλητικὴ Ἱστορία ἔχουν συγκινήσει τοὺς φιλάθλους ὅσον ὁ κωπηλατικὸς ἀγώνας τῶν δυὸ ἱστορικῶν ἀγγλικῶν Πανεπιστημίων. Καὶ ἀκόμη λιγώτεροι ἀγῶνες ἔχουν συνδέσει τοὺς ἀθλητὰς ποὔλαβαν μέρος ὅσον αὐτός.

Οἱ κωπηλάτες ποὺ θὰ λάβουν μέρος εἴτε νικήσουν εἴτε ἡττηθοῦν παίρνουν τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ μπλοῦ ποὺ περήφανα τὸν φέρουν σ' ὅλη τὴ ζωή τους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

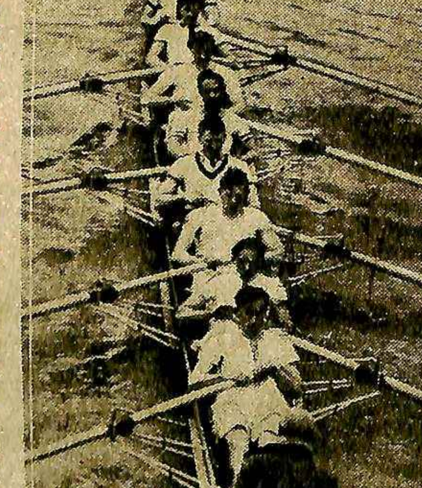

Ἡ περίφημη ὀκτάκωπος τοῦ Καίμπριτζ ποὺ ἔχει καὶ φέτος μεγάλες πιθανότητες νὰ κατα...ση τὸ γέρας τοῦ 100ου ἀγῶνος.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸν πόλεμο

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία ἀνακοίνωσι τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Η.Ε., 125.000 Εὐρωπαῖες παντρεύτηκαν στρατιωτικοὺς τῶν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ χωρῶν (Ἀμερικανούς, Καναδούς, Νεοζηλανδοὺς καὶ Αὐστραλούς).

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς κοχλίας

ΣΟΚΙΝ — ΝΗΜΑ — ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ — ΤΑΠΑ — ΚΑΒΑ — ΚΑΡΙΝΑ — ΒΙΟΝΟΜΙΑ — ΛΑΚΚΟΣ — ΚΟΛΩΝΑΚΙ — ΣΤΕΠΠΑ — ΑΝΑΡΤΗΡ — ΑΧΑΪΑ — ΡΕΣ — ΚΑΡΚΙΝΟΣ — ΑΚΚΙΣΜΑ — ΜΑΧΑΙΡΑ — ΙΚΑΡΙΑ — ΜΑΧΑΛΑΣ — ΑΝΝΑ — ΜΟΛΙΣ.

ΣΙΛΟ — ΜΑΝΝΑ — ΣΑΛΑ — ΧΑΜΑΙ — ΡΑΚΙ — ΑΡΙΑ — ΧΑΜΑΜ — ΣΙΚ — ΚΑΣΟΝΙ — ΚΡΑΚ — ΣΕΡΑΪ — ΑΧΑΡΗ — ΤΡΑΝΑ — ΑΠ — ΠΕΤΣΙ — ΚΑΝΩ — ΛΟΚ — ΣΟΚ — ΚΑΛΑΙ — ΜΟΝΟ — ΙΒΑΝ — ΙΡΑΚ — ΑΒΑΚΑ — ΠΑΤΣΑ — ΡΟΓΑ — ΞΑΝΑ — ΑΜΗΝ — ΝΙΚΟΣ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) Ὁ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζάκ. 2) Ὁ Δαυΐδ. 3) Κάτοικος τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀργολίδος Φλιοῦς. 4) Στὴ Βενετία. 5) Στὴ Βενεζουέλα. 6) Ὁ Μπωμαρσαί.

Μικρὰ προβλήματα

1) Θὰ ἔχουν ὅλα μαζὶ 100 χρόνια.
2) 20 μέτρα.
3) Ὅταν παίζετε σκάκι.
4) Τὸ 1956 θὰ εἶναι δίσεκτο, μὲ 366 μέρες. Ὁ κ. Ἀνδρέας πρέπει συνεπῶς νὰ ἔχη σήμερα 4383 τρίχες καὶ ὄχι 4380, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ σκεφθήκατε.
5) Πρέπει νὰ τρώγω τροφὲς συνολικοῦ βάρους 14,6 κιλῶν.

Τὰ τροχοφόρα

Πέρασαν 54 αὐτοκίνητα καὶ 107 μοτοσυκλέττες καὶ ποδήλατα. Ἡ λύσις βρίσκεται μὲ τὶς ἀκόλουθες ἐξισώσεις.

$$4X + 2\Psi = 430$$
$$2X + 4\Psi = 536$$
$$\Psi = 215 - 2X \quad \text{καὶ} \quad 24 = 268 - X$$
$$268 - X = 430 - 4X. \quad 3X = 162, \quad X = 54$$

Ὀπτικὸν πρόβλημα

Τὸ ὑψηλότερο δέντρο εἶναι τὸ πρῶτο ἀριστερά.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 478 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΜΥΣΤΡΑΣ — ΠΛΟΥΤΟΣ. 2) ΟΠΩΡΑ — ΥΨΩΜΑ. 3) ΙΑΝΟΣ — ΑΚΤΕΣ — ΤΗΝΟΣ. 4) ΧΑΡΜΑ — ΚΑΜΕΛ. 5) ΛΕΠΙ — ΡΟΚ — ΑΓΟΣ. 6) ΑΙΑΣ — ΑΜΕΓΕΝΕΙΑ. 7) ΓΑΣΤΗΡ — ΙΟΝ — ΤΡΑΜ. 8) ΣΗΣ — ΑΣΙΤΙΑ — ΗΟ. 9) ΟΜΑΣ — ΚΑΡ — ΣΥΡΩ. 10) ΣΟΛ — ΑΚΡΑ — ΙΕΡΑ — ΣΥΝ. 11) ΡΟΜΠΑ — ΑΣΠΙΣ. 12) ΑΪΣΑ — ΗΤΟ — ΛΑΪΣ. 13) ΛΑ — ΒΑΣΑΝΟΣ — ΣΤ. 14) ΤΣΑΪ — ΛΑΟΣ. 15) ΘΙΒΕΤ — ΣΙΝΑΣ. 16) ΗΡΑΙΑ — ΟΧΑΪΟ — ΣΟΥΛΙ. 17) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΜΟΙ — ΛΑΓΝΟΣ — ΑΛΗΘΗΣ. 2) ΥΠΑΤΕΙΑ — ΜΟΡΙΑ — ΙΡΑ. 3) ΣΩΝ — ΠΑΣΣΑΛΟΣ — ΒΑΤ. 4) ΤΡΟΧΙΣΤΗΣ — ΜΑΝΤΕΙΑ. 5) ΡΑΣΑ — ΗΣ — ΑΠ — ΣΤΑΝ. 6) ΑΡ — ΚΑΑΒΑ. 7) ΣΙΑΜ — ΑΙΝΟΣ. 8) ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ. 9) ΛΩΤ — ΟΜΟΙΑ — ΤΑΜΙΑΣ. 10) ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. 11) ΠΟΣΑ — ΟΛΜΟΙ. 12) ΡΑΤΣΑ. 13) ΟΥΤΕ — ΑΣ — ΟΣΣΑ. 14) ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ — ΠΛΗΣΙΟΝ. 15) ΤΩΝ — ΓΕΡΟΥΣΙΑ — ΝΥΝ. 16) ΟΜΟΝΟΙΑ — ΡΥΣΙΣ — ΑΛΗ. 17) ΣΑΣ — ΣΑΜΨΩΝ — ΣΤΑΣΙΣ.

Παρκετίνη ποὺ δὲν γλυστράει

Ἕνα ἀγγλικὸ ἐργοστάσιο κατασκευάζει καὶ μιὰ παρκετίνη, ποὺ κάνει τὸ παρκὲ σωστὸ καθρέφτη καὶ ποὺ ὅμως δὲν γλυστράει καθόλου. Οἱ κατασκευαστὲς τῆς νέας παρκετίνης εἶναι τόσο βέβαιοι γιὰ τὰ προσόντα της, ὥστε κάθε κουτὶ τοῦ προϊόντος, τὸ ὁποῖο διατίθεται στὸ ἐμπόριο συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐγγυητήριο συμβόλαιο μιᾶς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας ἐναντίον ἀτυχημάτων!...

Ἡ στοιχειωμένη ΒΑΡΚΑ

Παράξενο διήγημα

Ἦταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ τὴ λέγαν Μυρσίνη. Εἶχε κάτι μεγάλα παθητικὰ μάτια, ποὺ μοιάζαν μὲ νερὰ κοιμισμένης λίμνης, καὶ κάτι χείλη ποὔσταζαν ἐρωτικοὺς χυμούς. Ἦταν κοπέλλα ἄγουρη ἀκόμα ἀπὸ ἔρωτα, ὅταν παντρεύτηκε τὸ Φαίδωνα. Ἔτσι καὶ παντρεμένη δὲ γνώρισε τὸν ἔρωτα. Ὁ ἄντρας της δὲν κατάφερε νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν νοιώση. Καὶ πικραινόταν πολὺ κι' αὐτός.

Πολλὲς φορές, σκέφτηκε νὰ σκοτωθῆ, μὰ ἔλπιζε πάντα πὼς κάποια μέρα ἡ Μυρσίνη θἄνοιωθε μέσα της τὸν ἔρωτα.

Καί, πραγματικά, ἡ ὄμορφη κοπέλλα, ἄκουσε κάποτε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη, ὄχι ὅμως γιὰ τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, τὸ Δάμωνα.

Ἕνα μυστικὸ θέλγητρο ἀναδινόταν ἀπ' τὸ νέο αὐτόν, τὰ λόγια του ἔκαιγαν καὶ ἡ ματιά του, ὅταν σὲ κύτταζε, σ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζης. Αὐτὰ ὅλα ἔκαναν τὴ Μυρσίνη νὰ τὸν ἀγαπήση μ' ὅλη τὴν ψυχή της.

— Τί κάνεις ἐκεῖ στὸ παράθυρο, τὴ ρώτησε μιὰ μέρα ὁ ἄντρας της.

— Κυττάζω τὴν πλατειὰ θάλασσα, Φαίδων, τοῦ ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ Μυρσίνη.

— Τ' ἀγέρι τῆς νύχτας σὲ πειράζει, ἀγάπη μου. Εἶσαι χλωμή.. Συλλογιέσαι τίποτα;

— Τίποτα.

— Μυρσίνη, τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα καὶ τὰ χείλη σου καῖνε. Ἐσὺ ὑποφέρεις, πονεῖς...

— Πεθαίνω!...

Πολλὲς νύχτες πέρασαν ἔτσι καὶ ἡ αὐγὴ εὕρισκε τὴ Μυρσίνη ἄγρυπνη, μὲ μάτια κλαμμένα, ἀπ' τὸ ξεχείλισμα μιᾶς παράξενης ἀγωνίας.

Μιὰ βραδυά, ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό της χωμένο μέσ' στὸ πουπουλένιο μαξιλάρι της γιὰ νὰ μὴν ἀκούγωνται οἱ λυγμοί της, ἔνοιωσε στὸ κορμί της ἕνα τίναγμα, σὰ νὰ τὴν ἔκραζε μιὰ φωνή.

— Ἔρχομαι, καλέ μου! ψιθύρισε.

Καί, σιωπηλή, ἀλύγιστη, μὲ τὸ κορμὶ στητό, τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ βῆμα σταθερό, προχώρησε καὶ βγῆκε στὴν ταράτσα. Ὁ Δάμων ἦταν ἐκεῖ. Πῆγε κοντά του, κυττάχτηκαν κατάμματα μέσ' στὸ σκοτάδι, δίχως λέξι, δίχως στεναγμό. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη τους, ποὺ ἔπνιγε κάθε ἐκδήλωσι τοῦ πόνου τους τοῦ ἐρωτικοῦ.

★

Κάποιες ἄγριες χειμωνιάτικες νύχτες, ὅταν οἱ ἀστραπὲς φωτίζουν τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ καταρράχτες ἀνοίγουν καὶ οἱ δρόμοι γεμίζουν νερὸ καὶ λάσπη, ὅταν ἡ ψυχὴ διψάη γιὰ κάτι πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ μεγάλο, πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν θὰ βρῆς ἐρωτικὸ καταφύγιο παρὰ στὴν πικροκυματοῦσα θάλασσα, μέσα στὸ ἡδονικὸ κυμάτισμα τοῦ νεροῦ. Εὐτυχισμένος τότε ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ νανουρίζη τὴν ψυχή του μὲ τὸ τραγοῦδι της, μέσα σὲ μιὰ βάρκα, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Χαίρεται τὶς νύχτες, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, σφίγγοντάς την πάνω στὴν ἀγκαλιά του κι' ὀνειρεύεται νὰ τὴν πάη στὴ χώρα τῶν ἐρωτευμένων, ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ νὰ πεθάνη μαζί της, μέσ' στὸ πανηγύρι τῆς θάλασσας.

Σὲ τέτοια εὐτυχία βρισκόντανε ἡ Μυρσίνη κι' ὁ Δάμων.

★

— Δάμων, κύτταξε, ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ μαύρη!

— Σ' ἀγαπῶ, Μυρσίνη!

— Σ' ἀγαπῶ, Δάμων! Κράτα με σφιχτά, ἀγαπημένε μου! Μὰ γιατί μένει βουβὸς ὁ βαρκάρης;

— Ἴσως νὰ εἶναι κουρασμένος. Θὰ δούλευε ὅλη μέρα. Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα, Μυρσίνη;

— Πάντα, Δάμων! Κύττα τὸ φεγγάρι τί ματωμένο φῶς ποὺ χύνει πάνω στὶς μορφές μας καὶ στὴ θάλασσα! Λὲς καὶ φωτίζει δυὸ νεκροὺς κι' ἕναν τάφο, ἀγαπημένε μου!

— Ὅλο γιὰ θάνατο μιλᾶς! Μήπως καὶ τὸν φοβᾶσαι;

— Ναί.

— Γιατί;

— Γιατὶ θὰ μὲ χωρίση ἀπὸ σένα!

— Ποτέ! Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἑνώση καὶ στὸ θάνατο!

Μιὰ μικρὴ σιγὴ ἁπλώθηκε. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι κυτταχθήκανε μὲ πάθος, σὰν νὰ εἶχαν ἕνα κακὸ προαίσθημα. Σφίχτηκαν πιὸ πολὺ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

Ἡ βάρκα γλυστροῦσε πάνω στὸ μαῦρο νερὸ κι' ὁ βαρκάρης, ἀκούραστος κι' ἀμίλητος, ἔλαμνε, ἔλαμνε καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ὅλο κι' ἀνοίγονταν στὸ πέλαγος. Τὸ σκοτάδι ἦταν πηχτὸ σὰν πίσσα καὶ τὸ φανάρι πάνω στὰ νερὰ λὲς κι' ἔσταζε αἷμα.

— Φοβᾶμαι, Δάμων, φοβᾶμαι πολύ!

— Μὴ φοβᾶσαι, Μυρσίνη μου!

— Φοβᾶμαι, σοῦ λέω! Θὰ πεθάνουμε!...

Ἕνας κεραυνὸς ἀντήχησε κι' ἀστραπὲς αὐλάκωσαν τὸν οὐρανό. Ἔξαφνα, ἡ Μυρσίνη ἔβγαλε μιὰ κραυγή:

— Δάμων! Κύτταξε! Κύτταξε! Ἐκεῖ, ἐκεῖ!...

Ὁ Δάμων κύτταξε ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἡ Μυρσίνη! Ἔγινε κι' αὐτὸς κατάχλωμος. Μὲ φρίκη, εἶδε στὴ θέσι τοῦ βαρκάρη ἕναν σκελετό, ἕναν ἀνθρώπινο σκελετό, ποὺ ἔλαμνε βουβὰ καὶ πότε-πότε γύριζε καὶ τοὺς κύτταζε, γελῶντας σαρκαστικά. Στὰ χέρια του, ἀντὶ γιὰ κουπιά, κρατοῦσε δυὸ δρεπάνια!

— Ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος ἔρχεται! φώναξε ἡ Μυρσίνη. Φοβᾶμαι Δάμων!

Ὁ νέος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ νέα, μὰ τοῦ φάνηκε πὼς ἔσφιγγε μιὰ σκιά.

— Μυρσίνη! φώναξε κατάχλωμος, Μυρσίνη, ποῦ εἶσαι;...

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἡ νέα εἶχε γίνει ἄφαντη!

Ἔπειτα, ξαφνικά, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε μέσ' στὰ μαῦρα νερὰ καὶ χάθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἀλλόκοτο βαρκάρη καὶ τὸ Δάμωνα!

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶχαν ἑνωθῆ στὸν οὐρανό!

ΜΠΡΙΓΚΙΤΤΑ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστὲρ 14, Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.000
Ἑξάμηνος	»	170.000
Τρίμηνος	»	85.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ἐτησία	£ 6. — $ 24
»	Φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ—Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία» — Σανταρόζα 5 ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀγγειοματώδεις σπίλοι

Μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες δυσμορφίες εἶνε οἱ μόνιμες κοκκινίλες ποὺ παρουσιάζονται στὸ δέρμα μόλις γεννηθῆ ἕνα παιδὶ ἢ λίγο ἀργότερα. Αὐτὲς οἱ κοκκινίλες ὀφείλονται σὲ πολλαπλασιασμὸ καὶ ἐπέκτασι τῶν ἀγγείων καὶ ὀνομάζονται ἐπιστημονικὰ ἀγγειοματώδεις σπίλοι.

Οἱ ἀγγειοματώδεις σπίλοι σκεπάζουν μικρὴ ἢ μεγάλη ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, εἶναι πιὸ συχνὰ ἕνας ἢ δύο καὶ σπάνια μπορεῖ νἆναι περισσότεροι.

Οἱ ἀγγειοματώδεις σπίλοι χωρίζονται σὲ ὁμαλοὺς ἀγγειοματώδεις σπίλους ποὺ δὲν προέχουν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ ξεχωρίζουν μονάχα ἀπὸ τὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ λοιπὸ δέρμα, ἐνῶ μὲ τὴν ψηλάφησι βρίσκονται ἀκριβῶς στὸ ἴδιο ἐπίπεδο, καὶ σὲ προέχοντας ἢ ἀνώμαλους ἀγγειοματώδεις σπίλους, ποὺ προέχουν λίγο ἢ πολὺ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ δέρματος καὶ ἡ ἐπιφάνειά τους ἐκτὸς τοῦ ὅτι προέχει ἀπὸ τὸ δέρμα εἶναι καὶ ἀνώμαλη.

Οἱ ὁμαλοὶ ἀγγειοματώδεις σπίλοι εἶναι μικρὲς ἢ καὶ μεγαλύτερες κηλῖδες, ἀπὸ μέγεθος φακῆς ἢ καὶ μικρότερες, ἕως μιὰ ἢ δυὸ ἢ καὶ περισσότερες παλάμες. Ἡ περιφέρειά τους μπορεῖ νἆναι στρογγύλη ἢ ὠοειδής, μὰ συχνότερα εἶναι ἀνώμαλη καὶ σχηματίζει γεωγραφικοὺς χάρτες πάνω στὸ δέρμα. Τὸ χρῶμα τους παίρνει διάφορες ἀποχρώσεις ἀνάλογα μὲ τὸ αἷμα ἂν εἶναι φλεβικὸ ἢ ἀρτηριακὸ καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν πληθώρα τῶν ἀγγείων, ποὺ τοὺς ἀποτελοῦν. Ἡ ἀπόχρωσί τους ἀρχίζει ἀπὸ ἐλαφρὰ ρόδινη, κόκκινη ἀνοιχτὴ ἢ σκούρα καὶ φθάνει ὡς τὸ μελιτζανί. Οἱ ὁμαλοὶ ἀγγειοματώδεις σπίλοι στὴν ἀρχὴ μπορεῖ νὰ ἁπλώσουν, μὰ ἀργότερα μένουν στάσιμοι καὶ πολὺ σπάνια χάνονται.

Οἱ ὁμαλοὶ ἀγγειοματώδεις σπίλοι, ἂν κατέχουν μεγάλη ἐπιφάνεια δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται σὲ θεραπεία, γιατὶ συχνὰ μὲ τὴ θεραπεία γίνονται οὐλὲς ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ χειρότερες ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως ἀπὸ τοὺς σπίλους. Οἱ μικροὶ σπίλοι καυτηριάζονται μὲ διαθερμοπηξία ἢ μὲ στερεὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ποὺ πρέπει νὰ τὰ κάνη γιατρός, γιατὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ μείνη δύσμορφη οὐλή.

Ὑπάρχουν μερικοὶ ὁμαλοὶ σπίλοι, μικροὶ σὰν τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας, ποὺ γύρω τους ὑπάρχουν μερικὲς γραμμωτὲς εὐρυαγγεῖες σὰν ποδάρια τῆς ἀράχνης. Οἱ σπίλοι αὐτοὶ λέγονται ἀστεροειδεῖς καὶ καταστρέφονται πολὺ εὔκολα μὲ ψιλὴ βελόνα διαθερμοπηξίας ἢ μὲ στερεὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, μὰ ἐπειδὴ εὑρίσκονται στὸ πρόσωπο χρειάζεται προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν οὐλή.

Οἱ εὐρυαγγεῖες κατατάσσονται καὶ αὐτὲς στοὺς ὁμαλοὺς ἀγγειοματώδεις σπίλους. Συχνότερα βρίσκονται στὰ μάγουλα, στὴ μύτη καὶ στοὺς μηρούς. Τὸ χρῶμα τους εἶναι ἀπὸ ζωηρὸ κόκκινο ἕως μελαψό, ἀνάλογα ἂν προκαλοῦνται ἀπὸ φλεβῖτσες ἢ ἀρτηρίδια. Καὶ οἱ εὐρυαγγεῖες ἂν εἶναι λίγες γιατρεύονται μὲ διαθερμοπηξία ἢ ἠλεκτρόλυσι, μὰ ἂν εἶναι πολλὲς καλύτερα νὰ μένουν ὅπως εἶναι.

Οἱ προέχοντες ἢ ἀνώμαλοι ἀγγειοματώδεις σπίλοι βρίσκονται συχνότερα στὸ πρόσωπο καὶ τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς, μπορεῖ ὅμως νὰ φανοῦν στὸν ὦμο, τὸν γλουτὸ ἢ καὶ σὲ ὁποιο ἄλλο μέρος τοῦ σώματος. Τὸ χρῶμα τους εἶναι κόκκινο ἢ βαθὺ μπλὲ καὶ τὸ μέγεθός ἀπὸ μιὰ φακὴ ὡς δυὸ-τρεῖς παλάμες. Ἡ ἐπιφάνειά τους προέχει ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ δέρματος καὶ εἶναι ἀνώμαλη. Συχνὰ εἶναι μόνο ἕνας, δὲν ἀποκλείεται ὅμως σπάνια νὰ εἶναι δυὸ ἢ τρεῖς. Καμμιὰ φορὰ οἱ ἀνώμαλοι αὐτοὶ σπίλοι παραμορφώνουν τὸ πρόσωπο διογκώνοντας τὴ μύτη καὶ τὰ χείλη.

Οἱ σπίλοι αὐτοὶ φαίνονται κατὰ τὴ γέννησι ἢ καὶ λίγο ἀργότερα καὶ μποροῦν νὰ ἁπλωθοῦν ἢ νὰ ἐξαφανιστοῦν τοὺς πρώτους μῆνες ἀπὸ τὴ γέννησι. Συχνότερα παραμένουν καὶ ἁπλώνονται. Μετὰ ἀπὸ τραυματισμὸ ἢ ἀπὸ μόλυνσι σπάνια ὑποχωροῦν ἢ ἐξαφανίζονται ὁλότελα. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῆ μετὰ ἀπὸ ἀφαίρεσι ἑνὸς μικροῦ κομματιοῦ ἀπὸ τὸ σπίλο. Μερικὰ ἀγγειώματα ἐκτὸς τοῦ ὅτι προέχουν ἀπὸ τὸ δέρμα, μπορεῖ νὰ μποῦν βαθειά, νὰ προχωρήσουν μέσα στοὺς ἱστοὺς καὶ νὰ ἀποτελέσουν ὄγκους ἀκανόνιστους μὲ χρῶμα μπλὲ ἢ πρὸς τὸ μαῦρο.

Ἂν τὰ ἀγγειώματα δείχνουν πὼς ὑποχωροῦν μονάχα τους, δὲν πρέπει γιὰ καμμιὰ αἰτία νὰ θεραπεύωνται. Πρέπει νὰ παρακολουθοῦνται, γιατὶ μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσουν καὶ ὁλότελα. Ἂν πάλι μένουν στάσιμα πρέπει νὰ τὰ παρακολουθήση ὁ γιατρὸς ὁ ὁποῖος θὰ κρίνη ἂν πρέπει νὰ γίνη ἐπέμβασι. Μόνον ὅταν τὸ ἀγγείωμα προχωρῆ, τότε πρέπει νὰ ἐνεργήση ταχέως ὁ εἰδικὸς γιατρός. Ἡ καλύτερη θεραπεία γιὰ τοὺς προέχοντες ἀγγειοματώδεις σπίλους εἶναι τὸ ράδιο. Χρειάζεται ὅμως προσοχὴ ἂν εἶναι στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς, γιατὶ θὰ καταστρέψη καὶ τὶς τρίχες, ὁπότε θὰ παραμείνη μόνιμη οὐλὴ μὲ ἀλωπεκία. Ἂν ἀκόμα τὸ ἀγγείωμα βρίσκεται στὰ βλέφαρα, στὸ αὐτὶ καὶ στὴ μύτη χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Καλὴ θεραπεία εἶναι καὶ τὸ στερεὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, μὰ συχνὰ προκαλοῦνται ἐπιμολύνσεις, ἂν δὲν γίνη καλὴ περιποίησι. Ἂν τὰ ἀγγειώματα βρίσκωνται στὸν κορμὸ καὶ στὰ ἄκρα χωροῦν καὶ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις καὶ διαθερμοπηξίαι.

Γιὰ τὰ ἀγγειώματα χρειάζεται γενικὰ μεγάλη προσοχὴ γιατὶ συχνὰ οἱ θεραπεῖες ἀντὶ καλοῦ γίνονται πρόξενοι κακοῦ, δηλαδὴ σχηματίζονται οὐλὲς πιὸ δύσμορφες ἀπὸ τὸ ἀγγείωμα.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

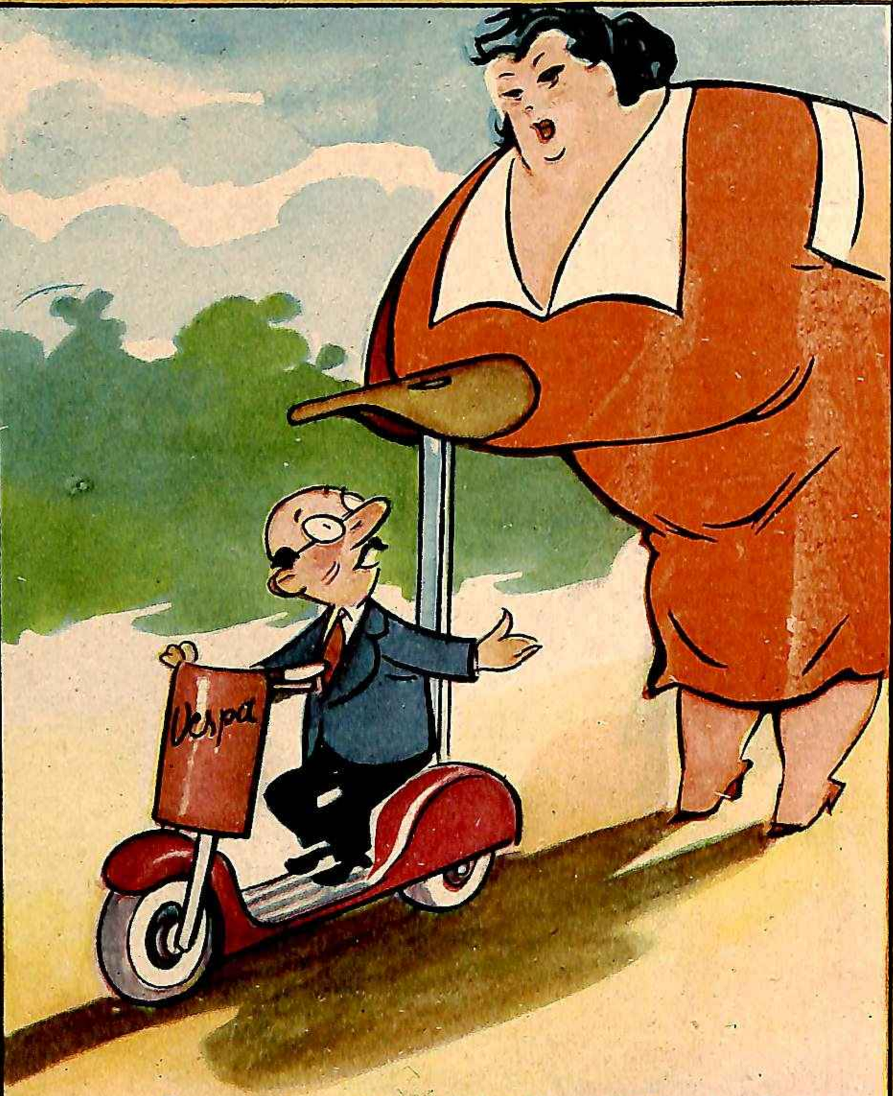

Ζαχαρίας: Εἶναι γιὰ δυὸ θέσεις. Θέλεις νὰ καθίσης πίσω;

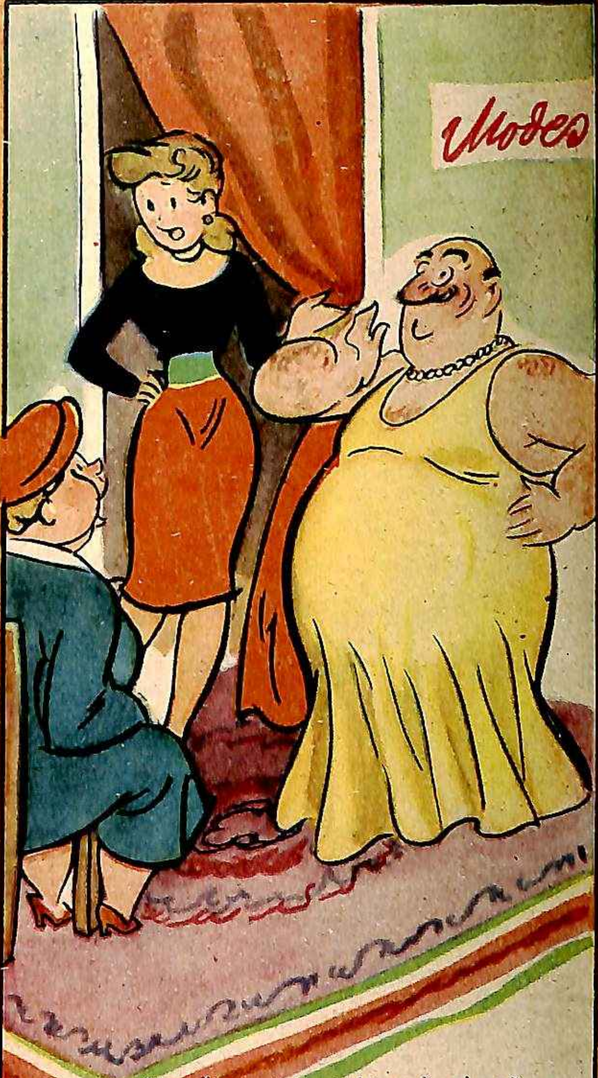

— Δὲν ἔχομε μαννεκὲν γιὰ τὸ σῶμα σας, κυρία μου, καὶ ντύσαμε τὸν σύζυγό σας...

— Τί τὸν ἀπολύεις, κύριε διευθυντά; Δὲν τὸν κρατᾶς καμμιὰ βδομάδα ἀκόμα; Μοῦ χρωστάει ἑβδομῆντα καφέδες!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

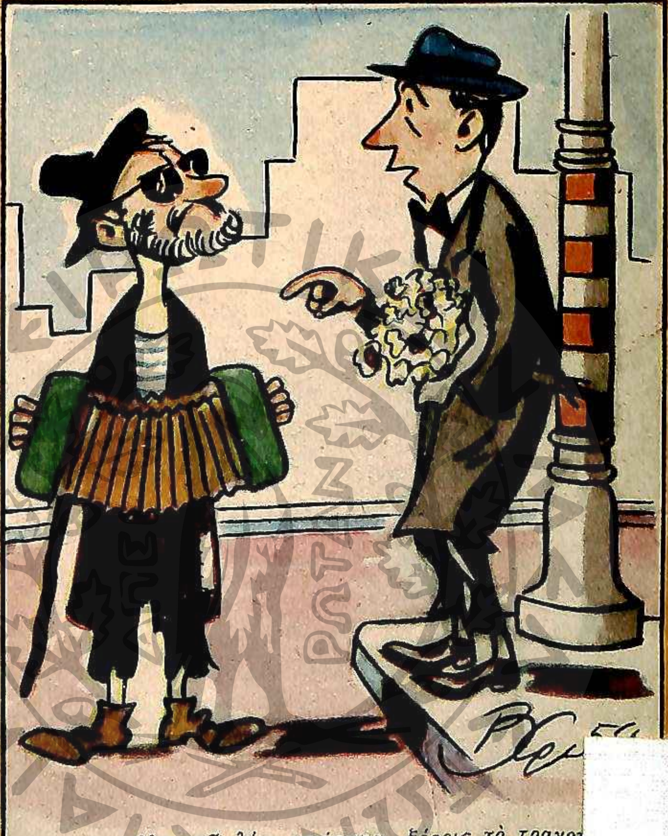

— Δὲν μοῦ λές, μπάρμπα, ξέρεις τὸ τραγο που λέει: «Σουσουράδα, σουσουράδα, ψέματα μ λὲς ἀράδα»;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλο

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ